
50

**Besluit van 5 januari 1993, houdende uitvoering
van de hoofdstukken 1 en 8 van de Wet
milieubeheer en hoofdstuk V van de Wet
geluidhinder (Inrichtingen- en
vergunningenbesluit milieubeheer)**

50

Besluit van 5 januari 1993, houdende uitvoering van de hoofdstukken 1 en 8 van de Wet milieubeheer en hoofdstuk V van de Wet geluidhinder (Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer)

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 23 december 1991, nr. MJZ 23d91011, Centrale Directie Juridische Zaken, afdeling Wetgeving;

Gelet op de artikelen 1.1, derde en vijfde lid, 8.2, tweede lid, 8.5, 8.7, eerste en derde lid, 8.19, derde lid, 8.35, eerste lid, 8.44, derde lid, en 21.7 van de Wet milieubeheer en, voor zover het betreft artikel 2.4 van dit besluit, op artikel 41 van de Wet geluidhinder;

De Raad van State gehoord (adviezen van 3 november 1992, no. W08.91.0724 en van 4 december 1992, no. W08.92.0315);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 30 december 1992, nr. MJZ30d92043, Centrale Directie Juridische Zaken, afdeling Wetgeving, en het nader rapport van Onze Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer van 30 december 1992, nr. MJZ30d92044, Centrale Directie Juridische Zaken, afdeling Wetgeving;

Hebben goedgevonden en verstaan:

HOOFDSTUK 1 Begripsbepalingen

Artikel 1

In dit besluit wordt verstaan onder:

- a. de wet: de Wet milieubeheer;
- b. vergunning: een vergunning als bedoeld in artikel 8.1 van de wet;
- c. bijlage I, II en III: de bij dit besluit behorende bijlage I, II onderscheidenlijk III;
- d. bodem: hetgeen daaronder wordt verstaan in artikel 1 van de Wet bodembescherming;
- e. genetische modificatie, micro-organismen, organismen en genetisch gemodificeerde organismen: hetgeen daaronder wordt verstaan in het Besluit genetisch gemodificeerde organismen Wet milieu-gevaarlijke stoffen.

Artikel 2.1

1. Als categorieën van inrichtingen als bedoeld in artikel 1.1, derde lid, van de wet, die nadelige gevolgen voor het milieu kunnen veroorzaken, worden aangewezen de categorieën van inrichtingen, die in bijlage I zijn genoemd.

2. In afwijking van het eerste lid heeft de aanwijzing geen betrekking op inrichtingen voor de uitoefening van detailhandel, voor zover die aanwijzing uitsluitend zou gelden omdat in de inrichting stoffen, preparaten of andere produkten worden op- of overgeslagen, die zijn genoemd in bijlage I, onder de categorieën 4.1, onder b tot en met f, 6.1, 8.1, 9.1, 11.1, met uitzondering van asbest of asbesthoudende produkten, 12.1, 15 of 16.1.

Artikel 2.2

Als categorieën van inrichtingen in de zin van artikel 1.1, vijfde lid, van de wet, waarin afvalstoffen die van buiten de inrichting afkomstig zijn, worden verwijderd, worden aangewezen de categorieën van inrichtingen, die zijn genoemd in bijlage I, onder 27 en 28.4 tot en met 28.6.

Artikel 2.3

1. Als categorieën van inrichtingen als bedoeld in artikel 8.35, eerste lid, onder a, van de wet, worden aangewezen de categorieën van inrichtingen, die zijn genoemd in bijlage III, onder 1 en 2.

2. Als categorieën van inrichtingen als bedoeld in artikel 8.35, eerste lid, onder b, van de wet, worden aangewezen de categorieën van inrichtingen, die zijn genoemd in bijlage III, onder 3.

Artikel 2.4

Als categorieën van inrichtingen als bedoeld in artikel 41 van de Wet geluidhinder, die in belangrijke mate geluidhinder kunnen veroorzaken, worden aangewezen de categorieën van inrichtingen die zijn genoemd in bijlage I, onder:

1.3, met uitzondering van onderdeel c, 3°,

2.6, onder b en c,

4.3, onder d,

5.3, onder b,

6.2,

9.3,

11.3, onder a tot en met e, onder g en onder k,

12.2, onder a tot en met g,

12.2, onder h, voor zover het smeltpunt van de metalen of hun legeringen hoger is dan 800 K,

13.3, onder b,

14.2, voor zover een rangeerheuvel aanwezig is,

16.2,

19.2,

20.1, onder b,

24.2 en

27.3.

HOOFDSTUK 3 Bevoegd gezag

Artikel 3.1

Gedeputeerde staten van de provincie waarin de inrichting geheel of in hoofdzaak zal zijn of is gelegen, zijn bevoegd te beslissen op de aanvraag om een vergunning ten aanzien van inrichtingen die behoren tot een categorie die daartoe in bijlage I is aangewezen.

Artikel 3.2

Onze Minister is bevoegd te beslissen op de aanvraag om een vergunning ten aanzien van inrichtingen die behoren tot een categorie die in bijlage II is aangewezen.

HOOFDSTUK 4 De wijze waarop de aanvraag om een vergunning moet geschieden

Artikel 4.1

1. De aanvraag om een vergunning wordt in viervoud bij het bevoegd gezag ingediend, indien zij betrekking heeft op een inrichting waarvoor burgemeester en wethouders bevoegd zijn te beslissen op de aanvraag.

2. De aanvraag om een vergunning wordt in zesvoud bij het bevoegd gezag ingediend, indien zij betrekking heeft op een inrichting waarvoor gedeputeerde staten, Onze Minister of Onze Minister van Economische Zaken bevoegd zijn te beslissen op de aanvraag.

3. De aanvraag om een vergunning wordt in achtvoud bij het bevoegd gezag ingediend, indien zij betrekking heeft op een inrichting die behoort tot een in bijlage III genoemde categorie van inrichtingen.

4. In gevallen waarin bij de artikelen 7.1, dan wel 7.2 of 7.3 van dit besluit meer dan een, onderscheidenlijk drie adviseurs en betrokken overheidsorganen zijn aangewezen, verstrekt de aanvrager op verzoek van het bevoegd gezag even zoveel meer exemplaren van de aanvraag.

Artikel 4.2

1. De aanvraag wordt door of namens de aanvrager ondertekend.

2. De bij de vergunningaanvraag behorende stukken worden door of namens de aanvrager gekenmerkt als behorende tot de aanvraag.

HOOFDSTUK 5 Gegevensverstrekking

§ 1 Gegevensverstrekking bij een aanvraag om een vergunning voor het oprichten onderscheidenlijk het in werking hebben van een inrichting

§ 1.1. Algemeen

Artikel 5.1

In of bij de aanvraag om een vergunning voor het oprichten of het in werking hebben van een inrichting als bedoeld in artikel 8.1, eerste lid, onder a en c, van de wet, vermeldt de aanvrager:

- a. zijn naam en adres;
- b. het adres, de kadastrale aanduiding en de ligging van de inrichting;
- c. de aard, indeling en uitvoering van de inrichting;
- d. de activiteiten of processen in de inrichting alsmede de voor die

activiteiten en processen kenmerkende gegevens met betrekking tot de grondstoffen, tussen-, neven- en eindprodukten, die redelijkerwijs van belang kunnen zijn voor de nadelige gevolgen voor het milieu, die de inrichting kan veroorzaken;

e. de ten behoeve van de activiteiten of processen, bedoeld onder d, toe te passen technieken of installaties, waaronder begrepen de wijze van energievoorziening ten behoeve daarvan;

f. de capaciteit van de inrichting of de te onderscheiden onderdelen daarvan;

g. de tijden en dagen, dan wel perioden waarop de inrichting of de te onderscheiden onderdelen daarvan in bedrijf zullen zijn;

h. de belasting van het milieu, die de inrichting tijdens normaal bedrijf kan veroorzaken, alsmede de aard en de omvang van de te onderscheiden vormen van belasting van het milieu en de tijdseenheden waarbinnen deze zich kunnen voordoen;

i. de maatregelen die worden getroffen om de belasting van het milieu, die de inrichting kan veroorzaken, te voorkomen of te beperken, waaronder in ieder geval worden begrepen de maatregelen ten behoeve van:

1°. het voorkomen of beperken van het ontstaan van afvalstoffen in de inrichting;

2°. het hergebruiken of nuttig toepassen dan wel het geschikt maken voor hergebruik of nuttige toepassing van de afvalstoffen die in de inrichting ontstaan;

3°. het opslaan van de afvalstoffen in de inrichting;

4°. het zich ontdoen van de afvalstoffen die in de inrichting ontstaan;

j. de wijze waarop gedurende het in werking zijn van de inrichting de belasting van het milieu, die de inrichting veroorzaakt, wordt vastgesteld en geregistreerd;

k. de voor de aanvrager redelijkerwijs te verwachten ontwikkelingen die voor de beslissing op de aanvraag van belang kunnen zijn, waarbij onder ontwikkelingen mede worden verstaan veranderingen van of in de inrichting welke betrekking hebben op de onder c tot en met j genoemde onderwerpen.

Artikel 5.2

Indien de inrichting waarvoor de vergunning wordt aangevraagd, naar haar aard tijdelijk is, vermeldt de aanvrager dit in de aanvraag. Hij vermeldt daarbij tevens zo mogelijk het tijdstip waarop de inrichting buiten werking zal worden gesteld.

Artikel 5.3

In gevallen waarin de vergunning betrekking heeft op het oprichten van een inrichting, dat tevens is aan te merken als bouwen in de zin van de Woningwet, verstrekt de aanvrager aan het bevoegd gezag:

a. indien de aanvraag om bouwvergunning voor dat bouwen tegelijk met de aanvraag om de vergunning krachtens de wet wordt ingediend, een afschrift van die aanvraag om bouwvergunning bij zijn aanvraag;

b. indien de aanvraag om bouwvergunning voor dat bouwen niet tegelijk met de aanvraag om de vergunning krachtens de wet wordt ingediend, een afschrift van die aanvraag om bouwvergunning gelijktijdig met de indiening van die aanvraag.

Artikel 5.4

Voor zover die gegevens nodig zijn voor de beslissing op de aanvraag, verstrekt de aanvrager bij de aanvraag gegevens met betrekking tot:

- a. voorvallen, als bedoeld in artikel 17.1 van de wet, die redelijkerwijs mogelijk zijn te achten;
- b. de belasting van het milieu, die die voorvallen kunnen veroorzaken;
- c. de aard en de omvang van de bij die voorvallen te onderscheiden vormen van belasting van het milieu;
- d. de maatregelen die worden getroffen om de belasting van het milieu, die de inrichting ten gevolge van die voorvallen kan veroorzaken, te voorkomen of te beperken.

Artikel 5.5

Voor zover die gegevens nodig zijn voor de beslissing op de aanvraag, verstrekt de aanvrager op verzoek van het bevoegd gezag bij de aanvraag de resultaten van een onderzoek naar de kwaliteit van de bodem op de plaats waar de inrichting zal zijn of is gelegen.

Artikel 5.6

Voor zover die gegevens nodig zijn voor de beslissing op de aanvraag, verstrekt de aanvrager op verzoek van het bevoegd gezag bij de aanvraag nadere gegevens.

Artikel 5.7

De aanvrager verstrekt de in de artikelen 5.4 tot en met 5.6 bedoelde gegevens, voor zover hij daarover de beschikking heeft of redelijkerwijs kan krijgen.

§ 1.2 Aanvullende regels voor bepaalde categorieën van inrichtingen

Artikel 5.8

Indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting, die behoort tot een of meer in deze paragraaf genoemde categorieën, verstrekt de aanvrager, onverminderd hetgeen is bepaald in enig ander artikel van dit hoofdstuk, de daarbij genoemde gegevens.

Artikel 5.9

1. Indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting, die behoort tot een categorie, waarvoor gedeputeerde staten, Onze Minister of Onze Minister van Economische Zaken bevoegd zijn te beslissen op de aanvraag, vermeldt de aanvrager in of bij de aanvraag de maatregelen die worden getroffen om de belasting van het milieu, die de inrichting kan veroorzaken, te voorkomen of te beperken:

- a. tijdens het in werking zijn van de inrichting of de te onderscheiden onderdelen daarvan, waarbij, voor zover van toepassing, onderscheid wordt gemaakt tussen proefdraaien, normaal bedrijf, schoonmaak-, onderhouds- en herstelwerkzaamheden;

- b. ten gevolge van voorvallen, als bedoeld in artikel 17.1 van de wet, die redelijkerwijs mogelijk zijn te achten.

2. Indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting waarvoor Onze Minister of Onze Minister van Economische Zaken bevoegd is te beslissen, kan hij bepalen dat het eerste lid buiten toepassing blijft, indien die gegevens niet nodig zijn voor de beslissing op de aanvraag gezien de aard of de omvang van de gevolgen die die inrichting voor het milieu kan veroorzaken.

Artikel 5.10

Indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting, die behoort tot een categorie, die is genoemd in bijlage I, onder 11.1, 12.1, 13.1, onder a, 1° tot en met 3°, 17, onder a, 18 of 19, of die behoort tot een categorie, waarvoor gedeputeerde staten, Onze Minister of Onze Minister van Economische Zaken bevoegd zijn te beslissen op de aanvraag, vermeldt de aanvrager op verzoek van het bevoegd gezag in of bij de aanvraag:

- a. de aard van de geluiden en hoogte van de te verwachten geluidsbelasting welke de inrichting binnen een door het bevoegd gezag aangegeven gebied buiten de inrichting kan veroorzaken;
- b. de tijden waarop die geluidsbelasting zich zal voordoen;
- c. de methode waarmee de aard van de geluiden en hoogte van de geluidsbelasting zijn vastgesteld.

Artikel 5.11

Indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting, die behoort tot een categorie, die is genoemd in bijlage I, onder 28.4 of 28.5, vermeldt de aanvrager in of bij de aanvraag:

- a. de aard, de samenstelling, de hoeveelheid en de herkomst van de inkomende afvalstoffen;
- b. de procedures van acceptatie en controle van de inkomende afvalstoffen;
- c. de wijze van financiering van de activiteiten, alsmede een schatting van de omvang van de investeringen die worden gedaan;
- d. de tarieven, die de aanvrager voor het verwijderen wil vaststellen, alsmede de wijze waarop de tarieven zijn samengesteld;
- e. de beschikbaarheid en vakbekwaamheid van de in de inrichting werkzame personen;
- f. de wijze waarop de inkomende afvalstoffen worden geregistreerd;
- g. de wijze waarop de bij de verwijderingsprocessen ontstane stoffen, preparaten of andere produkten of afvalstoffen worden afgezet, afgevoerd of verwijderd, alsmede de wijze van registratie daarvan;
- h. de ondernemings- en organisatiestructuur, alsmede de regeling van de feitelijke leiding van de activiteiten in de inrichting.

Artikel 5.12

Indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting die behoort tot een categorie, die is genoemd in bijlage I, onder 28.6, vermeldt de aanvrager in of bij de aanvraag de aard, de samenstelling, de hoeveelheid en de herkomst van de betrokken afvalstoffen.

Artikel 5.13

Indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting die behoort tot een categorie, die is genoemd in bijlage I, onder 28.4, onder f, of 28.4, onder g, in gevallen waarin sprake is van op of in de bodem brengen van afvalstoffen om ze daar te laten, vermeldt de aanvrager in of bij de aanvraag:

- a. de kwaliteit van de bodem op de plaats waar de inrichting zal zijn of is gelegen;
- b. de bodemkundige gesteldheid en geohydrologische omstandigheden op de plaats waar de inrichting zal zijn of is gelegen, waaronder ten minste gegevens met betrekking tot:
 - 1°. voor zover van toepassing de gemiddelde grondwaterstand, vastgesteld door metingen volgens de door het Nederlands Normalisatie

Instituut uitgeven norm NEN 5766, uitgave 1990, welke metingen tenminste tweemaal per maand op de 14e en 28e van die maand, gedurende een periode van tenminste een jaar voorafgaand aan de indiening van de aanvraag zijn verricht;

2°. de grondwaterstroming;

3°. de doorlatendheid, dikte, samenstelling en zetting van de bodemlagen;

c. de vormen van belasting van het milieu alsmede de aard, de omvang en de duur daarvan die de inrichting naar verwachting kan veroorzaken na de beëindiging van de werking van de inrichting of de sluiting daarvan;

d. de wijze waarop na beëindiging van het op of in de bodem brengen van de afvalstoffen het milieuhygiënische beheer van die stoffen en van de milieubescherpende voorzieningen is geregeld.

Artikel 5.14

Indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting, die behoort tot een categorie, die is genoemd in bijlage I, onder 21 of 28.4, onder g, of in bijlage II, onder 9, vermeldt de aanvrager in of bij de aanvraag:

a. de naam van degene die verantwoordelijk is of de namen van degenen die verantwoordelijk zijn voor de handelingen met genetisch gemodificeerde organismen en voor het toezicht op en de controle van de veiligheid daarvan, alsmede over de vakbekwaamheid van de in de inrichting werkzame personen die bij die handelingen zijn betrokken;

b. een schriftelijke samenvatting van de analyse van de risico's voor mens en milieu die aan de handelingen met genetisch gemodificeerde organismen zijn verbonden.

§ 1.3 Aanvullende regels voor categorieën van gevallen

Artikel 5.15

Indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting waarop paragraaf 3 van het Besluit risico's zware ongevallen van toepassing is, gaat zij vergezeld van een rapport inzake de externe veiligheid als bedoeld in artikel 4 van dat besluit.

§ 2 Gegevensverstrekking bij een aanvraag om een vergunning voor het veranderen van een inrichting of het veranderen van de werking daarvan

Artikel 5.16

1. In of bij de aanvraag om een vergunning voor het veranderen van een inrichting of van de werking daarvan, als bedoeld in artikel 8.1, eerste lid, onder b, van de wet, vermeldt de aanvrager:

a. zijn naam en adres;

b. de vergunning of vergunningen krachtens welke de inrichting opgericht dan wel in werking is;

c. de beoogde verandering van de inrichting of van de werking daarvan;

d. voor zover de beoogde verandering van de inrichting of van de werking daarvan van invloed is op de onderwerpen waaromtrent voor het verkrijgen van de onder b bedoelde vergunning of vergunningen gegevens zijn verstrekt, een aanduiding van die gegevens en van de door de verandering veroorzaakte wijzigingen daarvan.

2. De artikelen 5.2 tot en met 5.14 van dit besluit zijn van overeenkomstige toepassing.

Artikel 5.17

1. Indien de aanvraag betrekking heeft op het veranderen van een inrichting of van de werking daarvan, als bedoeld in artikel 8.1, eerste lid, onder b, van de wet, gaat zij vergezeld van een rapport, als bedoeld in artikel 5.15, indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting waarop paragraaf 3 van het Besluit risico's zware ongevallen ten gevolge van het veranderen van de inrichting of het veranderen van de werking ervan voor de eerste maal van toepassing wordt.

2. Indien de aanvraag betrekking heeft op het veranderen van een inrichting of van de werking daarvan, als bedoeld in artikel 8.1, eerste lid, onder b, van de wet, gaat zij vergezeld van een herzien rapport, als bedoeld in artikel 5.15, indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting waarop paragraaf 3 van het Besluit risico's zware ongevallen van toepassing is en ten aanzien waarvan reeds een rapport is overgelegd, voor zover de herziening van de gegevens in bedoeld rapport nodig is voor het nemen van de beslissing op de aanvraag.

§ 3 Gegevensverstrekking bij een aanvraag als bedoeld in artikel 8.4 van de wet

Artikel 5.18

Met betrekking tot een aanvraag als bedoeld in artikel 8.4 van de wet zijn de artikelen 5.1 tot en met 5.16 van overeenkomstige toepassing.

§ 4 Gegevensverstrekking bij een melding als bedoeld in artikel 8.19, tweede lid, van de wet

Artikel 5.19

Bij een melding, als bedoeld in artikel 8.19, tweede lid, van de wet, vermeldt de vergunninghouder:

- a. zijn naam en adres;
- b. de vergunning of vergunningen krachtens welke de inrichting opgericht dan wel in werking is;
- c. de beoogde verandering van de inrichting of van de werking daarvan;
- d. voor zover de beoogde verandering van de inrichting of van de werking daarvan van invloed is op de onderwerpen waaromtrent voor het verkrijgen van de onder b bedoelde vergunning of vergunningen gegevens zijn verstrekt, een aanduiding van die gegevens en van de door de verandering veroorzaakte wijzigingen daarvan;
- e. gegevens waaruit kan worden afgeleid dat de veranderingen van de inrichting of van de werking daarvan geen gevolgen hebben voor de aard en omvang, dan wel uitsluitend gunstige gevolgen voor de omvang van de nadelige gevolgen voor het milieu, die de inrichting kan veroorzaken;
- f. het tijdstip waarop de voorgenomen verandering wordt verwezenlijkt.

HOOFDSTUK 6 Bekendmaking van de melding, als bedoeld in artikel 8.19, tweede lid, van de wet

Artikel 6.1

Het bevoegd gezag maakt de melding binnen twee weken na de ontvangst daarvan bekend, in ieder geval door:

- a. overeenkomstige toepassing van artikel 19.1 van de wet;

- b. kennisgeving daarvan in een of meer dag-, nieuws- of huis-aan-huis-bladen op zodanige wijze dat het daarmee beoogde doel zo goed mogelijk wordt bereikt.

Artikel 6.2

Bij het bekend maken van de melding vermeldt het bevoegd gezag ten minste:

- a. de zakelijke inhoud van de melding;
- b. de uren waarop en de plaats waar de stukken kunnen worden ingezien.

Artikel 6.3

In gevallen waarin een melding betrekking heeft op een inrichting waarvoor Onze Minister bevoegd is te beslissen op de aanvraag om een vergunning, kan hij de toepassing van de artikelen 6.1 en 6.2 geheel of gedeeltelijk achterwege laten, voor zover dat geboden is in het belang van de veiligheid van de Staat.

HOOFDSTUK 7 Adviseurs en betrokken overheidsorganen

Artikel 7.1

1. Met betrekking tot een aanvraag om een vergunning voor een inrichting, waarop burgemeester en wethouders bevoegd zijn te beslissen, worden naast de in artikel 8.7, eerste lid, onder a en b, van de wet aangewezen adviseurs tevens als adviseur aangewezen:

- a. de Directeur Materieel Koninklijke Landmacht, indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting die behoort tot een categorie, die is genoemd in bijlage I, onder 3 of 17, onder a;
- b. de voorlopige commissie genetische modificatie, bedoeld in het Besluit genetisch gemodificeerde organismen Wet milieugevaarlijke stoffen, indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting die behoort tot een categorie, die is genoemd in bijlage I, onder 21;
- c. gedeputeerde staten van de provincie, waarin de inrichting geheel of in hoofdzaak zal zijn of is gelegen, indien de inrichting of een onderdeel daarvan is gelegen in een gebied, waarvoor bij provinciale verordening regels zijn gesteld ter bescherming van de kwaliteit van het grondwater met het oog op de waterwinning;
- d. gedeputeerde staten van de provincie, waarin de inrichting geheel of in hoofdzaak zal zijn of is gelegen, indien de inrichting is gelegen op een industrieterrein waaromheen ingevolge hoofdstuk V van de Wet geluidhinder een zone is vastgesteld.

2. Met betrekking tot een aanvraag om een vergunning voor een inrichting, waarop burgemeester en wethouders bevoegd zijn te beslissen, worden als betrokken overheidsorganen, als bedoeld in artikel 8.7, derde lid, van de wet, aangewezen:

- a. burgemeester en wethouders van de gemeenten, waarvan de grens is gelegen binnen een afstand van 200 meter van de plaats waar de inrichting zal zijn of is gelegen;
- b. burgemeester en wethouders van de gemeenten waarvan het grondgebied is gelegen binnen de lijn van 10^{-8} , bedoeld in artikel 4, tweede lid, onder c, van het Besluit risico's zware ongevallen;
- c. gedeputeerde staten van een provincie waarin een gemeente is gelegen, waarvan burgemeester en wethouders ingevolge onderdeel b, betrokken overheidsorgaan zijn.

Artikel 7.2

1. Met betrekking tot een aanvraag om een vergunning voor een inrichting, waarop gedeputeerde staten bevoegd zijn te beslissen, worden naast de in artikel 8.7, eerste lid, onder a en b, van de wet aangewezen adviseurs tevens als adviseur aangewezen:

a. de voorlopige commissie genetische modificatie, bedoeld in het Besluit genetisch gemodificeerde organismen Wet milieugevaarlijke stoffen, indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting:

1°. waar tevens activiteiten plaatsvinden als omschreven in de categorie, die is genoemd in bijlage I, onder 21, of

2°. die behoort tot de categorie, die is genoemd in bijlage I, onder 28.4 onder g;

b. gedeputeerde staten van de provincie waarin de betrokken inrichting mede zal zijn of is gelegen;

c. de Directeur Materieel Koninklijke Landmacht, indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting waarin tevens activiteiten plaatsvinden als omschreven in de categorie, die is genoemd in bijlage I, onder 3 of 17, onder a.

2. Met betrekking tot een aanvraag om een vergunning voor een inrichting, waarop gedeputeerde staten bevoegd zijn te beslissen, worden als betrokken overheidsorganen, als bedoeld in artikel 8.7, derde lid, van de wet, aangewezen:

a. de directeur Landbouw, Natuur en Openluchtrecreatie van het departement van Landbouw, Natuurbehoud en Visserij in de provincie waarin de inrichting geheel of in hoofdzaak zal zijn of is gelegen, indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting die behoort tot een categorie, die is genoemd in bijlage I, onder 7.4, 19.2 of 28.4 tot en met 28.6;

b. burgemeester en wethouders van de gemeenten, waarvan de grens is gelegen binnen een afstand van 200 meter van de plaats waar de inrichting zal zijn of is gelegen;

c. burgemeester en wethouders van de gemeenten, waarvan de grens is gelegen op meer dan 200 meter en minder dan 10 kilometer van de plaats waar de inrichting zal zijn of is gelegen, tenzij het bevoegd gezag van oordeel is dat in redelijkheid niet te verwachten is dat de invloed van de belasting van het milieu, veroorzaakt door de inrichting waarop de aanvraag betrekking heeft, zich in die gemeenten zal doen gevoelen;

d. burgemeester en wethouders van de gemeenten waarvan het grondgebied is gelegen binnen de lijn van 10^{-8} , bedoeld in artikel 4, tweede lid, onder c, van het Besluit risico's zware ongevallen;

e. gedeputeerde staten van een provincie, waarin een gemeente is gelegen, waarvan burgemeester en wethouders ingevolge de onderdelen c of d betrokken overheidsorgaan zijn;

f. de directeur Afvalstoffen van het ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer, indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting die behoort tot een categorie, die is genoemd in bijlage I, onder 28.4, onder a, 5°, onder c, 2°, onder e, 3°, of onder f, 3°.

3. Het tweede lid, onder f, blijft buiten toepassing indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting die behoort tot een categorie, die is aangewezen in bijlage III.

Artikel 7.3

1. Met betrekking tot een aanvraag om een vergunning voor een inrichting, waarop Onze Minister of Onze Minister van Economische Zaken bevoegd is te beslissen, worden naast de in artikel 8.7, eerste lid, onder a en b, van de wet aangewezen adviseurs tevens als adviseur aangewezen:

- a. gedeputeerde staten van de provincie, waarin de inrichting geheel of in hoofdzaak zal zijn of is gelegen;
 - b. de Directeur Materieel Koninklijke Landmacht in gevallen waarin de aanvraag betrekking heeft op een inrichting die behoort tot een categorie, die is genoemd in bijlage II, onder 4, onder b, of onder 6;
 - c. de voorlopige commissie genetische modificatie, bedoeld in het Besluit genetisch gemodificeerde organismen Wet milieugevaarlijke stoffen, indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting die behoort tot de categorie, die is genoemd in bijlage II, onder 9;
 - d. de Inspecteur-Generaal der Mijnen, indien de aanvraag om een vergunning betrekking heeft op een inrichting die behoort tot de categorie, die is genoemd in bijlage I, onder 29.
2. Met betrekking tot een aanvraag om een vergunning voor een inrichting, waarop Onze Minister of Onze Minister van Economische Zaken bevoegd is te beslissen, worden als betrokken overheidsorganen, als bedoeld in artikel 8.7, derde lid, van de wet, aangewezen:
- a. burgemeester en wethouders van de gemeenten, waarvan de grens is gelegen binnen een afstand van 200 meter van de plaats waar de inrichting zal zijn of is gelegen;
 - b. burgemeester en wethouders van de gemeenten, waarvan de grens is gelegen op meer dan 200 meter en minder dan 10 kilometer van de plaats waar de inrichting zal zijn of is gelegen, tenzij het bevoegd gezag van oordeel is dat in redelijkheid niet te verwachten is dat de invloed van de belasting van het milieu, veroorzaakt door de inrichting waarop de aanvraag betrekking heeft, zich in die gemeenten zal doen gevoelen;
 - c. burgemeester en wethouders van de gemeenten waarvan het grondgebied is gelegen binnen de lijn van 10^{-8} , bedoeld in artikel 4, tweede lid, onder c, van het Besluit risico's zware ongevallen;
 - d. gedeputeerde staten van een provincie, waarin een gemeente is gelegen, waarvan burgemeester en wethouders ingevolge onderdeel c betrokken overheidsorgaan zijn.

HOOFDSTUK 8 Bijzondere gevallen

Artikel 8.1

Het bevoegd gezag zendt in een geval als bedoeld in artikel 5.14 met het oog op de voorbereiding van de rampbestrijding een exemplaar van de schriftelijke samenvatting van de risico-analyse aan:

- a. de burgemeester van de gemeente waarin de inrichting geheel of in hoofdzaak zal zijn of is gelegen;
- b. de commissaris van de Koning in de provincie waarin een gemeente als bedoeld onder a is gelegen;
- c. de districtsinspecteur voor het Brandweerwezen.

Artikel 8.2

1. Het bevoegd gezag zendt in een geval als bedoeld in de artikelen 5.15 en 5.17 met het oog op de voorbereiding van de rampbestrijding een exemplaar van het rapport inzake de externe veiligheid aan:

- a. de burgemeester van de gemeente waarin de inrichting geheel of in hoofdzaak zal zijn of is gelegen;
- b. de burgemeester van de gemeenten waarvan het grondgebied is gelegen binnen de lijn van 10^{-8} , bedoeld in artikel 4, tweede lid, onder c, van het Besluit risico's zware ongevallen;
- c. de commissaris van de Koning in de provincie waarin een gemeente als bedoeld onder a of b is gelegen;
- d. de districtsinspecteur voor het Brandweerwezen.

2. Het bevoegd gezag zendt een exemplaar van het rapport inzake de externe veiligheid aan Onze Minister in gevallen waarin de lijn van 10⁻⁸, bedoeld in artikel 4, tweede lid, onder c, van het Besluit risico's zware ongevallen zich uitstrekt over het grondgebied van een andere lidstaat van de Europese Gemeenschappen.

3. In een geval, als bedoeld in het tweede lid, zendt Onze Minister een exemplaar van het rapport aan de betrokken lidstaat. In afwijking van de eerste volzin zendt Onze Minister, indien krachtens artikel 19.3 van de wet een tweede tekst is overgelegd, een exemplaar van deze tekst aan de betrokken lidstaat.

Artikel 8.3

Indien de aanvraag betrekking heeft op een inrichting, die behoort tot een categorie, die is genoemd in bijlage I, onder 28.4 onder a, 5°, onder c, 2°, onder e, 3°, of onder f, 3°, zendt het bevoegd gezag, tenzij de vergunning is geweigerd, tegelijk met de toezending van de beschikking aan de betrokken overheidsorganen overeenkomstig artikel 13.22, tweede lid, onder a, van de wet, Onze Minister de aanvraag en de beschikking daarop, voor zover deze het verwijderen van chemische afvalstoffen of afgewerkte olie betreffen.

HOOFDSTUK 9 Slotbepalingen

Artikel 9.1

Dit besluit treedt in werking op het tijdstip waarop artikel I van de wet van 2 juli 1992 tot uitbreiding en wijziging van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne en daarmee samenhangende wijzigingen van andere wetten (vergunningen en algemene regels voor inrichtingen; procedures voor vergunningen en ontheffingen; handhaving) (Stb. 1992, 414) in werking treedt.

Artikel 9.2

Dit besluit kan worden aangehaald als: Inrichtingen- en vergunningen-besluit milieubeheer.

Lasten en bevelen dat dit besluit met daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

's-Gravenhage, 5 januari 1993

Beatrix

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders

Uitgegeven de *negenentwintigste* januari 1993

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer. Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 9 februari 1993, nr. 27.

Categorieën van inrichtingen als bedoeld in artikel 1.1, derde lid, van de wet, en categorieën van inrichtingen als bedoeld in artikel 8.2, tweede lid, van de wet, ten aanzien waarvan gedeputeerde staten het bevoegd gezag zijn

Categorie 1

1.1 Inrichtingen waar:

- a. een of meer elektromotoren aanwezig zijn met een vermogen of een gezamenlijk vermogen groter dan 1,5 kW, met dien verstande, dat bij de berekening van het gezamenlijk vermogen een elektromotor met een vermogen van 0,25 kW of minder buiten beschouwing blijft;
- b. een of meer verbrandingsmotoren aanwezig zijn met een vermogen of een gezamenlijk vermogen groter dan 1,5 kW, met dien verstande, dat bij de berekening van het gezamenlijk vermogen een verbrandingsmotor met een vermogen van 0,25 kW of minder buiten beschouwing blijft;
- c. een of meer voorzieningen of installaties aanwezig zijn voor het verstoken van brandstoffen met een thermisch vermogen groter dan 130 kW.

1.2 Voor de toepassing van onderdeel 1.1 blijven buiten beschouwing:

- a. elektromotoren, verbrandingsmotoren en installaties voor het verstoken van brandstoffen die tijdelijk in een bepaalde omgeving aanwezig zijn;
- b. elektromotoren van personenliften;
- c. elektromotoren van bruggen, viadukten, verkeerstunnels en beweegbare waterkeringen.

1.3 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van inrichtingen, behorende tot deze categorie, voor zover het betreft inrichtingen:

- a. waar een of meer elektromotoren of verbrandingsmotoren aanwezig zijn met een totaal geïnstalleerd motorisch vermogen van 15 MW of meer;
- b. voor het verstoken van brandstoffen met een thermisch vermogen van 50 MW of meer;
- c. voor het beproeven van:
 - 1°. verbrandingsmotoren waarbij voorzieningen of installaties aanwezig zijn voor het afremmen van een gezamenlijk motorisch vermogen van 1 MW of meer;
 - 2°. straalmotoren of -turbines met een stuwkracht van 9 kN of meer;
 - 3°. straalmotoren of -turbines met een op as overgebracht vermogen van 250 kW of meer;
- d. voor het vervaardigen van petrochemische producten of chemicaliën met een niet in een gesloten gebouw geïnstalleerd motorisch vermogen van 1 MW of meer.

1.4 Voor de toepassing van onderdeel 1.3 blijven buiten beschouwing veiligheidsfakkels ten behoeve van de opsporing of winning van aardgas.

Categorie 2

2.1 Inrichtingen voor:

- a. het vervaardigen, bewerken, verwerken, opslaan of overslaan van gasen of gasmengsels, al of niet in samengeperste tot vloeistof verdichte of onder druk in vloeistof opgeloste toestand;
- b. het regelen of meten van de druk of stroming van gas of gasstromen.

2.2 Voor de toepassing van onderdeel 2.1 blijven buiten beschouwing:

a. een of meer bovengrondse drukhouders of insluitsystemen met een inhoud of een gezamenlijke inhoud kleiner dan $0,025 \text{ m}^3$ voor het opslaan van licht ontvlambare, ontvlambare, schadelijke of irriterende gassen of gasmengsels, al of niet in samengeperste tot vloeistof verdichte of onder druk in vloeistof opgeloste toestand;

b. ten hoogste twee bovengrondse, niet op een bouwplaats opgestelde drukhouders of insluitsystemen, elk met een inhoud van $0,15 \text{ m}^3$ of minder voor het opslaan van propaan ten behoeve van ruimteverwarming, warmwatervoorziening, het bereiden van voedingsmiddelen of huishoudelijk gebruik;

c. een of meer drukhouders of insluitsystemen met een inhoud of een gezamenlijke inhoud kleiner dan 1 m^3 voor het opslaan van andere dan de onder a of b genoemde gassen of gasmengsels of zuurstof, al of niet in samengeperste tot vloeistof verdichte of onder druk in vloeistof opgeloste toestand, met uitzondering van ontplofbare, zeer licht ontvlambare, zeer vergiftige, vergiftige, oxyderende, corrosieve, carcinogene, mutagene of teratogene gassen of gasmengsels.

2.3 Voor de toepassing van onderdeel 2.1, onder b, blijven buiten beschouwing inrichtingen met een nominale belasting van $10 \text{ Nm}^3/\text{uur}$ of minder bij een aanvoerdruk van ten hoogste 800 kPa of met een nominale belasting van $500 \text{ Nm}^3/\text{uur}$ of minder bij een aanvoerdruk van ten hoogste 20 kPa .

2.4 Voor de toepassing van onderdeel 2.2, onder b, wordt onder propaan een produkt verstaan dat hoofdzakelijk bestaat uit propaan en propeen, met geringe hoeveelheden ethaan, butanen en butenen, voor zover de dampspanning bij 70 graden C ten hoogste 3100 kPa bedraagt.

2.5 Onderdeel 2.2, onder b, is niet van toepassing indien de drukhouder of het insluitsysteem respectievelijk de drukhouders of insluitsystemen zijn opgesteld in een inrichting waar andere stationaire drukhouders of insluitsystemen voor de opslag van tot vloeistof verdichte gassen aanwezig zijn.

2.6 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van inrichtingen, behorende tot deze categorie, voor zover het betreft:

a. inrichtingen voor opslag en overslag van koolwaterstoffen in gasvormige toestand met een capaciteit voor de opslag van deze stoffen of produkten van 100.10^3 m^3 of meer;

b. gasbehandelingsinstallaties bij aardgaswinputten en verzamelinrichtingen, met een capaciteit ten aanzien daarvan van 10.10^6 m^3 per dag (bij 1 bar en 273 K) of meer;

c. luchtscheidingsbedrijven, met een benodigde hoeveelheid lucht ten behoeve van het eindprodukt van 10.10^3 kg per uur of meer.

Categorie 3

3.1 Inrichtingen waar ontplofbare stoffen, preparaten of produkten worden vervaardigd, bewerkt, verwerkt, verpakt of herverpakt, opgeslagen of overgeslagen, waarbij onder ontplofbare stoffen worden verstaan de stoffen of preparaten als bedoeld in artikel 2 van het Besluit verpakking en aanduiding milieugevaarlijke stoffen, dan wel de stoffen, preparaten of andere produkten, die zijn ingedeeld in de internationale transport-gevarenklasse 1 als bedoeld in bijlage 1 van het Reglement vervoer over land van gevaarlijke stoffen (VGL) Wet gevaarlijke stoffen (Stcrt. 1990, 102), alsmede nitro-cellulose.

3.2 Voor de toepassing van onderdeel 3.1 blijft het opslaan van ten hoogste de volgende hoeveelheden buiten beschouwing:

a. $10\,000$ tot gevarengroep 1.4 van het VGL behorende patronen dan wel onderdelen daarvan voor vuurwapens met een kaliber van niet meer dan $13,2 \text{ mm}$ of voor schietgereedschap;

b. 1 kg tot gevarengroep 1.1 van het VGL behorend zwart buskruit;

- c. 3 kg tot gevarengroep 1.3 van het VGL behorend rookzwak buskruit;
 - d. 10 kg tot gevarengroep 1.4 van het VGL behorend pyrotechnisch speelgoed;
 - e. 10 kg tot gevarengroep 1.4 van het VGL behorend klein vuurwerk.
- 3.3 Voor de toepassing van onderdeel 3.1 blijft buiten beschouwing het herladen als bedoeld in artikel 4 van het Besluit wapens en munitie.
- 3.4 Indien sprake is van het gelijktijdig opslaan van zwart en rookzwak buskruit, als bedoeld in onderdeel 3.2, onder b en c, worden de daar genoemde hoeveelheden vervangen door:
- 3 gewichtseenheden zwart buskruit en rookzwak buskruit, waarbij de gewichtseenheid voor zwart buskruit per kilo op 2 wordt gesteld en voor rookzwak buskruit per kilo op 1, met dien verstande dat:
 - 1e de hoeveelheid van 1 kg zwart buskruit niet wordt overschreden, en
 - 2e de hoeveelheid van 1 kg zwart buskruit en de hoeveelheid van 1 kg rookzwak buskruit elk niet wordt overschreden.

Categorie 4

4.1 Inrichtingen voor het vervaardigen, bewerken, verwerken, opslaan of overslaan van de volgende stoffen, preparaten of andere produkten:

- a. stoffen of preparaten die zijn ingedeeld krachtens het Besluit verpakking en aanduiding milieugevaarlijke stoffen en preparaten in een categorie als bedoeld in artikel 34, tweede lid, van de Wet milieugevaarlijke stoffen;
- b. produkten, waarin stoffen of preparaten, als bedoeld onder a, zijn verwerkt;
 - c. cosmetische of farmaceutische produkten;
 - d. geurstoffen of smaakstoffen;
 - e. produkten op basis van elastomeren of kunststoffen;
 - f. andere stoffen, preparaten of produkten, die zijn genoemd in onderdeel 4.3.

4.2 Voor de toepassing van onderdeel 4.1 blijven apotheken en praktijken voor de uitoefening van de geneeskunst als huisarts, de tandheelkunst en de diergeneeskunst buiten beschouwing.

4.3 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van inrichtingen, behorende tot deze categorie, voor zover het betreft inrichtingen voor het vervaardigen, bewerken of verwerken van:

- a. één of meer van de volgende stoffen of produkten, met een capaciteit ten aanzien daarvan van $5 \cdot 10^6$ kg per jaar of meer:
 - 1. ammoniak;
 - 2. azijnzuur of azijnzuuranhydride;
 - 3. benzeen, toluen, xyleen of naftaleen;
 - 4. chloor;
 - 5. ethanol met een gehalte van ten minste 94%;
 - 6. fenol of cresol;
 - 7. fosfor- of stikstofhoudende kunstmeststoffen;
 - 8. fosforzuur;
 - 9. isocyanaten;
 - 10. onverzadigde organische verbindingen met een molecuulmassa van 110 of minder;
 - 11. rayon of viscose;
 - 12. salpeterzuur;
 - 13. synthetische organische polymeren;
 - 14. titaandioxide, vanadiumpentoxide, zinkoxide, molybdeenoxide of loodoxide;
 - 15. zoutzuur;
 - 16. zwavel, zwavelzuur, zwaveligzuur of zwaveldioxide;
- b. één of meer van de volgende stoffen of produkten, met een

capaciteit ten aanzien daarvan van $10 \cdot 10^3$ kg per jaar of meer:

1. aminen;
2. calciumcarbide (carbide) of siliciumcarbide (carborundum);
3. carbonblack;
4. carbonilchloride (fosgeen);
5. fosfor;
6. koolstofdissulfide;
7. organische sulfiden (thioethers) of organische disulfiden;
8. thiolen (mercaptanen);
- c. gehalogeneerde organische verbindingen met een capaciteit ten aanzien daarvan van $1 \cdot 10^6$ kg per jaar of meer;
- d. methanol met een capaciteit ten aanzien daarvan van $100 \cdot 10^6$ kg per jaar of meer;
- e. alle volgende stoffen of producten, met een capaciteit ten aanzien daarvan van $1 \cdot 10^6$ kg per jaar of meer:
 1. aromatische aldehyden;
 2. esters van alifatische monocarbonsuren;
 3. eugenolderivaten;
 4. fenolische esters;
 5. ketonen met een molecuulmassa groter dan 150;
 6. terpenoliederivaten.

Categorie 5

5.1 Inrichtingen voor het vervaardigen, bewerken, verwerken, opslaan of overslaan van zeer licht ontvlambare, licht ontvlambare, ontvlambare of brandbare vloeistoffen.

5.2 Voor de toepassing van onderdeel 5.1 blijven buiten beschouwing:

- a. een of meer houders of insluitsystemen met een inhoud of een gezamenlijke inhoud van ten hoogste $0,02 \text{ m}^3$ voor het opslaan van licht ontvlambare vloeistoffen, waarvan het vlampunt lager is gelegen dan 21 graden C;

- b. een of meer houders of insluitsystemen met een inhoud of een gezamenlijke inhoud van ten hoogste $0,2 \text{ m}^3$ voor het opslaan van ontvlambare vloeistoffen, waarvan het vlampunt gelijk of hoger is gelegen dan 21 graden C doch lager dan 55 graden C;

- c. een of meer houders of insluitsystemen met een inhoud of een gezamenlijke inhoud van ten hoogste 1 m^3 voor het opslaan van brandbare vloeistoffen, waarvan het vlampunt gelijk of hoger is gelegen dan 55 graden C.

5.3 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van inrichtingen, behorende tot deze categorie, voor zover het betreft inrichtingen voor:

- a. het opslaan of overslaan van aardolie of koolwaterstoffen in vloeibare toestand met een capaciteit voor de opslag van deze stoffen of producten van $100 \cdot 10^3 \text{ m}^3$ of meer;

- b. het raffineren, kraken of vergassen van aardolie of aardoliefracties met een capaciteit ten aanzien daarvan van $1 \cdot 10^9$ kg per jaar of meer.

Categorie 6

6.1 Inrichtingen voor het vervaardigen, bewerken, verwerken, opslaan of overslaan van harsen, dierlijke of plantaardige oliën of vetten.

6.2 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van inrichtingen, behorende tot deze categorie, voor zover het betreft inrichtingen voor het vervaardigen van:

- a. oliën en vetten uit dierlijke of plantaardige grondstoffen met een capaciteit ten aanzien daarvan van $250 \cdot 10^6$ kg per jaar of meer;

- b. vetzuren of alkanolen uit dierlijke of plantaardige oliën of vetten met een capaciteit ten aanzien daarvan van $50 \cdot 10^6$ kg per jaar of meer.

Categorie 7

7.1 Inrichtingen voor:

- a. het bewerken, verwerken, opslaan of overslaan van dierlijke of overige organische meststoffen;
- b. het vervaardigen, bewerken, opslaan of overslaan van anorganische nitraathoudende meststoffen.

7.2 Voor de toepassing van onderdeel 7.1, onder a, blijft buiten beschouwing het opslaan van 1 m³ of minder dierlijke of overige organische meststoffen.

7.3 Voor de toepassing van onderdeel 7.1, onder b, blijft buiten beschouwing het opslaan of overslaan van 1000 kg of minder anorganische nitraathoudende meststoffen die als gevolg van hun ammoniumnitraatgehalte niet kunnen ontploffen.

7.4 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van inrichtingen, behorende tot deze categorie, voor zover het betreft inrichtingen voor het bewerken of verwerken van van buiten de inrichting afkomstige dierlijke meststoffen met een capaciteit ten aanzien daarvan van 25.10³ m³ per jaar of meer.

Categorie 8

8.1 Inrichtingen voor:

- a. het kweken, fokken, mesten, houden, verhandelen, verladen of wegen van dieren;
- b. het slachten van dieren;
- c. het vervaardigen, bewerken, verwerken, opslaan of overslaan van huiden, bont, leer of lederhalffabrikaten;
- d. het bewerken, verwerken, opslaan of overslaan van produkten, die bij het slachten van dieren vrijkomen;
- e. de destructie van dieren als bedoeld in artikel 5 van de Destructiewet.

8.2 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van inrichtingen, behorende tot deze categorie, voor zover het betreft:

- a. inrichtingen voor het vervaardigen van vet, lijm, as, kool, proteïne of gelatine uit beenderen of huiden met een capaciteit ten aanzien daarvan van 5.10⁶ kg per jaar of meer;
- b. inrichtingen als bedoeld in onderdeel 8.1, onder e.

Categorie 9

9.1 Inrichtingen voor:

- a. het vervaardigen, bewerken, verwerken, opslaan of overslaan van vlees of vleeswaren;
- b. het bewerken, verwerken, opslaan of overslaan van vis, weekdieren, schaaldieren of produkten, die bij de bewerking of verwerking daarvan vrijkomen;
- c. het vervaardigen van brood, banket, chocoladeprodukten, beschuit, koek of biscuit;
- d. het vervaardigen, bewerken of verwerken van voedingsmiddelen, genotmiddelen of grondstoffen daarvoor;
- e. het vervaardigen, bewerken, verwerken, opslaan of overslaan van voedingsmiddelen voor dieren of grondstoffen daarvoor;
- f. het telen, behandelen, verhandelen, opslaan of overslaan van landbouwprodukten.

9.2 Voor de toepassing van onderdeel 9.1, onder e, blijven buiten beschouwing inrichtingen voor het opslaan van tot balen geperst hooi of

stro, met een droge stofgehalte van meer dan 30%, ten behoeve van het voederen van dieren.

9.3 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van inrichtingen, behorende tot deze categorie, voor zover het betreft inrichtingen voor:

- a. het vervaardigen van melkpoeder, weipoeder of andere gedroogde zuivelprodukten met een capaciteit ten aanzien daarvan van $1,5 \cdot 10^3$ kg per uur of meer;
- b. het vervaardigen van consumptiemelk, consumptiemelkprodukten of geëvaporiseerde melk of -melkprodukten met een melkverwerkingscapaciteit ten aanzien daarvan van $55 \cdot 10^6$ kg per jaar of meer;
- c. het concentreren van melk of melkprodukten door middel van indamping met een waterverdampingscapaciteit ten aanzien daarvan van $20 \cdot 10^3$ kg per uur of meer;
- d. het vervaardigen van veevoeder met een capaciteit ten aanzien daarvan van $100 \cdot 10^3$ kg per uur of meer;
- e. het drogen van groenvoer met een waterverdampingscapaciteit ten aanzien daarvan van $10 \cdot 10^3$ kg per uur of meer;
- f. het opslaan of overslaan van veevoeder met een verwerkingscapaciteit ten aanzien daarvan van $0,5 \cdot 10^6$ kg per uur of meer;
- g. het vervaardigen van suiker uit suikerbieten met een capaciteit ten aanzien daarvan van $2,5 \cdot 10^6$ kg suikerbieten per dag of meer;
- h. het vervaardigen van gist met een capaciteit ten aanzien daarvan van $5 \cdot 10^6$ kg per jaar of meer;
- i. het vervaardigen van zetmeel of zetmeelderivaten met een capaciteit ten aanzien daarvan van $10 \cdot 10^3$ kg per uur of meer;
- j. het opslaan of overslaan van granen, meelsoorten, zaden, gedroogde peulvruchten, mais, of derivaten daarvan met een verwerkingscapaciteit ten aanzien daarvan van $0,5 \cdot 10^6$ kg per uur of meer.

Categorie 10

10.1 Inrichtingen waar bestrijdingsmiddelen, als bedoeld in artikel 1 van de Bestrijdingsmiddelenwet 1962, worden vervaardigd, bewerkt, opgeslagen of overgeslagen.

10.2 Voor de toepassing van onderdeel 10.1 blijven buiten beschouwing het opslaan van 10 kg of minder bestrijdingsmiddelen, tenzij bij het opslaan van de bestrijdingsmiddelen sprake is of zou zijn van het aanwezig hebben van een gevaarlijke stof, als bedoeld in artikel 1g, eerste lid, onder b of c, van het Besluit risico's zware ongevallen.

Categorie 11

11.1 Inrichtingen voor het winnen, vervaardigen, bewerken, verwerken, opslaan of overslaan van:

- a. keramische produkten, bak-, sier- of bestratingsstenen, dakpannen, porselein, aardewerk, kalkzandsteen, cement, cementmortel, cementwaren of kalk;
- b. betonmortel of betonwaren;
- c. ertsen, mineralen, derivaten van ertsen of mineralen, minerale produkten of mergel;
- d. asbest of asbesthoudende produkten;
- e. glas of glazen voorwerpen;
- f. asfalt of asfalthoudende produkten;
- g. steen, gesteente, stenen voorwerpen of puin;
- h. zand of grind;
- i. grond.

11.2 Voor de toepassing van onderdeel 11.1, onder a en e, blijven buiten beschouwing inrichtingen met een of meer ovens met een

thermisch vermogen of een gezamenlijk thermisch vermogen van 5 kW of minder, die bestemd zijn voor de vervaardiging of bewerking van genoemde produkten.

11.3 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van inrichtingen, behorende tot deze categorie, voor zover het betreft inrichtingen voor:

- a. het opslaan of overslaan van ertsen, mineralen of derivaten van ertsen of mineralen met een oppervlakte voor de opslag daarvan van 2000 m² of meer;
- b. het malen, roosten, pelletiseren of doen sinteren van ertsen of derivaten daarvan met een capaciteit ten aanzien daarvan van 1.10⁶ kg per jaar of meer;
- c. het vervaardigen van:
 - 1°. cement of cementklinker met een capaciteit ten aanzien daarvan van 100.10⁶ kg per jaar of meer;
 - 2°. cement- of betonmortel met een capaciteit ten aanzien daarvan van 100.10³ kg per uur of meer;
 - 3°. cement- of betonwaren met behulp van persen, triltafels of bekistingstrillers met een capaciteit ten aanzien daarvan van 100.10³ kg per dag of meer;
 - 4°. glasvezel, glazuren, emailles, glaswol of steenwol met een capaciteit ten aanzien daarvan van 5.10⁶ kg per jaar of meer;
 - 5°. asfalt of asfaltprodukten met een capaciteit ten aanzien daarvan van 100.10³ kg per uur of meer;
 - 6°. cokes uit steenkool met een capaciteit ten aanzien daarvan van 100.10⁶ kg per jaar of meer;
- d. het vergassen van steenkool met een capaciteit ten aanzien daarvan van 100.10⁶ kg per jaar of meer;
- e. het vervaardigen, bewerken of verwerken van glas of glazen voorwerpen met een capaciteit ten aanzien daarvan van 10.10³ kg per uur of meer;
- f. het bewerken of verwerken van gesteente, afkomstig uit kolenmijnen, met een capaciteit ten aanzien daarvan van 10.10⁶ kg per jaar of meer;
- g. het winnen van steen, met uitzondering van grind en mergel, met een capaciteit ten aanzien daarvan van 100.10³ kg per uur of meer;
- h. het winnen, breken, malen, zeven of drogen van mergel;
- i. het winnen van zand of grind met een capaciteit ten aanzien daarvan van 100.10³ kg per uur of meer;
- j. het breken, malen, zeven of drogen van zand, grond, grind of steen, met uitzondering van mergel, met een capaciteit ten aanzien daarvan van 100.10⁶ kg per jaar of meer, indien zodanige inrichting een inrichting is voor zand- of grindwinning waarvoor op grond van artikel 3 van de Ontgrondingenwet een vergunning is vereist;
- k. het breken, malen, zeven of drogen van:
 - 1°. zand, grond, grind, steen of puin, met uitzondering van mergel;
 - 2°. kalkzandsteen, kalk;
 - 3°. steenkolen of andere mineralen of derivaten daarvan, met een capaciteit ten aanzien daarvan van 100.10⁶ kg per jaar of meer, indien zodanige inrichting niet een inrichting is voor zand- of grindwinning, waarvoor op grond van artikel 3 van de Ontgrondingenwet een vergunning is vereist.

Categorie 12

12.1 Inrichtingen voor het vervaardigen, bewerken, verwerken, opslaan of overslaan van metalen, metalen voorwerpen of schroot dan wel behandelen van de oppervlakte van metalen of metalen voorwerpen.

12.2 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van inrichtingen, behorende tot deze categorie, voor zover het betreft inrichtingen:

- a. voor het vervaardigen van ruw ijzer, ruw staal of primaire non-ferrometalen met een capaciteit ten aanzien daarvan van $1 \cdot 10^6$ kg per jaar of meer;
- b. waar een of meer warmband- of koudwalsen aanwezig zijn voor het tot platen omvormen van metalen of hun legeringen, waarvan het smeltpunt hoger is dan 800 K, en waarbij de dikte van het aangevoerde materiaal groter is dan 1 mm en waar het productieoppervlak ten aanzien daarvan 2000 m² of meer bedraagt;
- c. waar een of meer wals- of trekinstallaties aanwezig zijn voor het tot profiel- of stafmateriaal omvormen van metalen of hun legeringen, waarvan het smeltpunt hoger is dan 800 K en waar het productieoppervlak ten aanzien daarvan 2000 m² of meer bedraagt;
- d. waar een of meer wals-, trek- of lasinstallaties aanwezig zijn voor het produceren van metalen buizen en waar het productieoppervlak ten aanzien daarvan 2000 m² of meer bedraagt;
- e. voor het smeden van ankers of kettingen en waar het productieoppervlak ten aanzien daarvan 2000 m² of meer bedraagt;
- f. voor het produceren, renoveren of schoonmaken van metalen ketels, vaten, tanks of containers en waar het productieoppervlak ten aanzien daarvan 2000 m² of meer bedraagt;
- g. voor het samenvoegen van plaat-, profiel-, staf- of buismaterialen door middel van smeden, klinken, lassen of monteren en waar het niet in een gesloten gebouw ondergebrachte productieoppervlak ten aanzien daarvan 2000 m² of meer bedraagt;
- h. voor het smelten of gieten van metalen of hun legeringen met een capaciteit ten aanzien daarvan van $4 \cdot 10^6$ kg per jaar of meer;
- i. voor het smelten van lood met een capaciteit ten aanzien daarvan van $2,5 \cdot 10^6$ kg per jaar of meer.

Categorie 13

13.1 Inrichtingen voor:

- a. het vervaardigen, onderhouden, repareren, behandelen van de oppervlakte, keuren, reinigen, verhandelen, verhuren of proefdraaien van:
 - 1°. vliegtuigen;
 - 2°. trams of onderdelen daarvan;
 - 3°. motoren, motorvoertuigen of vaartuigen;
 - 4°. caravans;
 - 5°. landbouwwerktuigen;
 - 6°. bromfietsen;
- b. het parkeren van 3 of meer voor het vervoer van goederen langs de weg bestemde motorvoertuigen, gelede motorvoertuigen, aanhangwagens of opleggers, waarvan de massa van het ledige voertuig, vermeerderd met het laadvermogen, meer bedraagt dan 3500 kg.

13.2 Voor de toepassing van onderdeel 13.1, onder b, blijven buiten beschouwing parkeerterreinen die deel uitmaken van openbare wegen of weggedeelten en parkeerterreinen die voor het openbaar verkeer openstaan.

13.3 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van inrichtingen, behorende tot deze categorie, voor zover het betreft inrichtingen voor:

- a. het vervaardigen of assembleren van automobielen of motoren voor automobielen met een productieoppervlak ten aanzien daarvan van $10 \cdot 10^3$ m² of meer;

- b. voor het bouwen, onderhouden, repareren of het behandelen van de oppervlakte van metalen schepen met een langs de waterlijn te meten lengte van 25 m of meer;
- c. het reinigen van tankschepen.

Categorie 14

14.1 a. Spoorwegemplacementsen;

b. inrichtingen voor het onderhouden, repareren, behandelen van de oppervlakte, keuren, reinigen, verhandelen, verhuren of proefdraaien van locomotieven, spoorwagens of onderdelen daarvan.

14.2 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van inrichtingen, behorende tot deze categorie, voor zover het betreft spoorwegemplacementsen met een capaciteit voor het samenstellen van 20 of meer goederenwagons per dag tot treinen of treinonderdelen met gebruikmaking van een of meer locomotieven of van een rangeerheuveld.

Categorie 15

Inrichtingen voor het vervaardigen, bewerken, verwerken, behandelen, opslaan of overslaan van hout of kurk dan wel van houten, kurken of houtachtige voorwerpen.

Categorie 16

16.1 Inrichtingen voor:

- a. het vervaardigen, bewerken, verwerken, opslaan, overslaan of reinigen van textiel, woningtextiel, textielgrondstoffen, bont, leer, vlas of produkten hiervan;
- b. het vervaardigen, bewerken, verwerken, opslaan of overslaan van papierstof, papier of produkten hiervan;
- c. toepassen van grafische technieken.

16.2 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van inrichtingen, behorende tot deze categorie, voor zover het betreft inrichtingen:

- a. waar 50 of meer weefgetouwen met schietspoelen aanwezig zijn;
- b. voor het vervaardigen van papier of celstof met een capaciteit ten aanzien daarvan van $3 \cdot 10^3$ kg per uur of meer.

Categorie 17

Inrichtingen:

- a. waar met vuurwapens wordt geschoten of met ontvlambare of ontplofbare voorwerpen wordt geworpen;
- b. waar met de boog of met luchtdrukwapens wordt geschoten.

Categorie 18

Hotels, restaurants, pensions, cafés, cafetaria's, snackbars en discotheken, alsmede aanverwante inrichtingen waar tegen vergoeding logies worden verstrekt, dranken worden geschonken of spijsen voor directe consumptie worden bereid of verstrekt.

Categorie 19

19.1 a. Inrichtingen waar drie of meer speelautomaten aanwezig zijn die zijn opgesteld voor gebruik door anderen dan de eigenaar of de houder;

b. dansscholen en andere inrichtingen waar een of meer voorzieningen aanwezig zijn voor het dansen;

c. sportscholen, sporthallen en andere inrichtingen, niet zijnde sportterreinen, waar een of meer voorzieningen of installaties aanwezig zijn voor het beoefenen van sport;

d. muziekscholen, muziekcofenlokalen en andere inrichtingen waar een of meer voorzieningen aanwezig zijn voor het beoefenen van muziek;

e. sportterreinen, openluchttheaters en andere inrichtingen waar een of meer voorzieningen aanwezig zijn voor recreatieve doeleinden en waar een geluidsinstallatie is opgesteld;

f. inrichtingen voor het bieden van gelegenheid tot zwemmen;

g. inrichtingen of terreinen, geen openbare weg zijnde, waar gelegenheid wordt geboden tot het gebruiken van:

1°. gemotoriseerde modelvliegtuigen, -vaartuigen of -voertuigen;

2°. bromfietsen, motorvoertuigen of andere gemotoriseerde voer- of vaartuigen in wedstrijdverband, ter voorbereiding van wedstrijden of voor recreatieve doeleinden;

h. havens voor het uitsluitend of in overwegende mate afmeren of afgemeerd houden van 10 of meer door wind- of motorkracht aangedreven vaartuigen welke voor de recreatie of pleziervaart worden gebruikt.

19.2 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van inrichtingen, behorende tot categorie 19.1, onder g, 2°, voor zover het betreft terreinen, geen openbare weg zijnde, die bestemd of ingericht zijn voor het in wedstrijdverband, ter voorbereiding van wedstrijden of voor recreatieve doeleinden rijden met gemotoriseerde voertuigen, en die daartoe acht uren per week of meer opengesteld zijn.

19.3 Voor de toepassing van onderdeel 19.2 blijven buiten beschouwing terreinen die langer zijn opengesteld, indien dit een gevolg is van ruimere openingstijden gedurende ten hoogste drie weekeinden per kalenderjaar, met het oog op het houden van wedstrijden op die terreinen of het voorbereiden van zodanige wedstrijden. Tot het weekeinde worden gerekend: zaterdag, zondagen en algemeen erkende feestdagen of daarmee gelijkgestelde dagen als bedoeld in artikel 3 van de Algemene termijnenwet, die op een vrijdag of op een maandag vallen.

Categorie 20

20.1 a. Inrichtingen voor het omzetten van:

1°. windenergie in mechanische, elektrische of thermische energie;

2°. hydrostatische energie in elektrische of thermische energie;

3°. elektrische energie in stralingsenergie;

4°. thermische energie in elektrische energie;

b. transformatorstations, met niet in een gesloten gebouw ondergebrachte transformatoren, met een maximaal gelijktijdig in te schakelen elektrisch vermogen van 200 MVA of meer.

20.2 Voor de toepassing van onderdeel 20.1, onder a, 1°, blijven buiten beschouwing windmolens of windturbines met een rotordiameter kleiner dan 2 m.

20.3 Voor de toepassing van onderdeel 20.1, onder a, 3°, blijven buiten beschouwing inrichtingen met een elektrisch vermogen of gezamenlijk vermogen voor de omzetting van die elektrische energie kleiner dan 4 kW.

20.4 Voor de toepassing van onderdeel 20.1, onder a, 4°, blijven buiten beschouwing inrichtingen met een elektrisch vermogen of gezamenlijk vermogen kleiner dan 1,5 kW.

20.5 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van de inrichtingen bedoeld in onderdeel 20.1, onder b.

Categorie 21

21.1 Inrichtingen waarin:

a. laboratoria, dierverblijven, opslagruimten of kassen aanwezig zijn, die zijn bestemd voor:

1°. de genetische modificatie van organismen of

2°. het voor onderwijs, onderzoek, ontwikkeling of niet-industriële en niet-commerciële doeleinden kweken, opslaan, toepassen, voorhanden hebben, vervoeren, zich ontdoen of vernietigen van genetisch gemodificeerde organismen in hoeveelheden van niet meer dan tien liter cultuurvloeistof per eenheid of in hoeveelheden die om andere redenen zijn te beschouwen als kleinschalig;

b. dierverblijven, opslagruimten, kassen of installaties voor productieprocessen aanwezig zijn, die zijn bestemd voor het niet-kleinschalig kweken, opslaan, toepassen, voorhanden hebben, vervoeren, zich ontdoen of vernietigen van genetisch gemodificeerde organismen.

21.2 Onder de in onderdeel 21.1 bedoelde handelingen worden niet begrepen:

a. handelingen, voor zover daarvoor een vergunning is verleend als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van het Besluit genetisch gemodificeerde organismen Wet milieugevaarlijke stoffen;

b. handelingen met genetisch gemodificeerde organismen ten aanzien waarvan artikel 2, tweede lid, onderdeel d, van het onder a genoemde besluit toepassing heeft gevonden, dan wel met genetisch gemodificeerde organismen die vallen onder artikel 2, tweede lid, onder e, van dat besluit, en

c. het vervaardigen van de onder 1° tot en met 3° bedoelde organismen, alsmede de handelingen met die organismen, met uitzondering van de genetische modificatie van die organismen:

1°. somatische dierlijke hybridomacellen;

2°. planten die zijn vervaardigd door hybridisatie of cybridisatie van somatische cellen van planten die kunnen worden gekruist met traditionele kweekmethoden;

3°. micro-organismen die zijn verkregen door zelfkloning van niet-pathogene, van nature voorkomende micro-organismen die geen bijkomende agentia bezitten en aantoonbaar veilig zijn gebleken bij langdurig gebruik, dan wel ingebouwde biologische barrières bezitten die niet van invloed zijn op de optimale groei in kunstmatige media, maar beperkte overlevings- of vermenigvuldigingskansen bieden zonder schadelijke effecten voor mens en milieu, tenzij bij de vervaardiging daarvan als recipiënt of ouderorganisme gebruik wordt gemaakt van genetisch gemodificeerde organismen ten aanzien waarvan geen toepassing heeft plaatsgehad van artikel 2, tweede lid, onder d, van het onder a genoemde besluit dan wel van genetisch gemodificeerde organismen die vallen onder artikel 2, tweede lid, onder e, van dat besluit.

Categorie 22

Inrichtingen voor het opslaan of overslaan van andere stuk- of bulkgoederen dan de stoffen, preparaten of producten, die in een andere in deze bijlage opgenomen categorie worden genoemd, met een oppervlakte voor de opslag daarvan van 2000 m² of meer.

Categorie 23

a. Algemene, academische of categoriale ziekenhuizen;

b. inrichtingen voor het bieden van medische behandeling, verpleging, of huisvesting tezamen met verzorging.

Categorie 24

24.1 Inrichtingen voor het vervaardigen van koolelektroden.

24.2 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van inrichtingen, behorende tot deze categorie, voor zover het betreft inrichtingen met een capaciteit ten aanzien daarvan van 50.10^6 kg per jaar of meer.

Categorie 25

Inrichtingen voor het reinigen van drukhouders, insluitsystemen, ketels, vaten, mobiele tanks, tankauto's, tank- of bulkcontainers.

Categorie 26

Inrichtingen voor het oefenen van brandbestrijdingstechnieken.

Categorie 27

27.1 Inrichtingen voor het opslaan, behandelen of reinigen van afvalwater.

27.2 Voor de toepassing van onderdeel 27.1 blijft buiten beschouwing het opslaan van afvalwater in septic-tanks.

27.3 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van inrichtingen, behorende tot deze categorie, voor zover het betreft inrichtingen voor het reinigen van afvalwater door middel van waterstraal- of oppervlaktebeluchters met een capaciteit van 100.10^3 of meer inwoner-equivalenten als bedoeld in artikel 19, derde en vierde lid, van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren.

Categorie 28

28.1 Inrichtingen voor:

a. het opslaan van:

1°. huishoudelijke afvalstoffen, die ten aanzien daarvan een capaciteit hebben van 5 m^3 of meer;

2°. bedrijfsafvalstoffen, die ten aanzien daarvan een capaciteit hebben van 5 m^3 of meer;

3°. 5 of meer autowrakken;

4°. chemische afvalstoffen of afgewerkte olie;

b. het bewerken, verwerken, vernietigen of overslaan van afvalstoffen, tenzij het minder dan 5 autowrakken betreft;

c. het op of in de bodem brengen van afvalstoffen om deze stoffen daar te laten;

d. het anderszins op de bodem brengen van afvalstoffen.

28.2 Voor de toepassing van onderdeel 28.1 worden onder huishoudelijke afvalstoffen of bedrijfsafvalstoffen niet begrepen dierlijke of overige organische meststoffen, niet zijnde zuiveringsslib, tenzij sprake is van het verbranden of vernietigen van die meststoffen dan wel het op of in de bodem brengen van die meststoffen om deze daar te laten.

28.3 Voor de toepassing van onderdeel 28.1 blijven buiten beschouwing:

a. inrichtingen voor het uitsluitend opslaan, behandelen of reinigen van afvalwater;

b. inrichtingen voor zover het betreft werken waarbij, anders dan voor het opslaan:

1°. minder dan 1 m^3 huishoudelijke afvalstoffen op of in de bodem worden gebracht;

2°. minder dan 50 m³ bedrijfsafvalstoffen op of in de bodem worden gebracht;

c. inrichtingen voor zover het betreft werken in de grond-, weg- en waterbouw waarbij, anders dan voor het opslaan, naar aard en samenstelling daartoe geschikte afvalstoffen, met uitzondering van chemische afvalstoffen of afgewerkte olie, rechtstreeks en milieuhygiënisch verantwoord worden toegepast;

d. inrichtingen voor het opslaan van autowrakken in het kader van hulpverlening aan kentekenhouders door een daartoe aangewezen organisatie of instantie of in het kader van onderzoek door politie of justitie.

28.4 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van inrichtingen, behorende tot deze categorie, voor zover het betreft inrichtingen voor:

a. het opslaan van de volgende afvalstoffen:

1°. van buiten de inrichting afkomstige ingezamelde of afgegeven huishoudelijke afvalstoffen met een capaciteit ten aanzien daarvan van 35 m³ of meer;

2°. van buiten de inrichting afkomstige zuiveringsslib, kolenreststoffen of afvalgips met een capaciteit ten aanzien daarvan van 1.10³ m³ of meer;

3°. van buiten de inrichting afkomstige verontreinigde grond, waaronder begrepen verontreinigde baggerspecie, met een capaciteit ten aanzien daarvan van 10.10³ m³ of meer;

4°. 5 of meer autowrakken;

5°. van buiten de inrichting afkomstige chemische afvalstoffen of afgewerkte olie;

6°. andere dan de onder 1° tot en met 5° genoemde van buiten de inrichting afkomstige afvalstoffen met een capaciteit ten aanzien daarvan van 50 m³ of meer;

b. het overslaan van van buiten de inrichting afkomstige:

1°. huishoudelijke afvalstoffen of van buiten de inrichting afkomstige bedrijfsafvalstoffen met een opslagcapaciteit ten aanzien daarvan van 1.10³ m³ of meer;

2°. chemische afvalstoffen of afgewerkte olie;

c.1°. het ontwateren, microbiologisch of anderszins biologisch of chemisch omzetten, agglomereren, deglomereren, mechanisch, fysisch of chemisch scheiden, mengen, verdichten of thermisch behandelen – anders dan verbranden – van van buiten de inrichting afkomstige huishoudelijke afvalstoffen of bedrijfsafvalstoffen;

2°. het bewerken, verwerken of vernietigen – anders dan verbranden – van van buiten de inrichting afkomstige chemische afvalstoffen of afgewerkte olie;

d. het bewerken, verwerken of vernietigen van 5 of meer autowrakken;

e. het verbranden van:

1°. van buiten de inrichting afkomstige huishoudelijke afvalstoffen;

2°. van buiten de inrichting afkomstige bedrijfsafvalstoffen;

3°. van buiten de inrichting afkomstige chemische afvalstoffen of afgewerkte olie;

f. het op of in de bodem brengen:

1°. van van buiten de inrichting afkomstige huishoudelijke afvalstoffen,

2°. van van buiten de inrichting afkomstige bedrijfsafvalstoffen, of

3°. van chemische afvalstoffen of afgewerkte olie, om deze stoffen daar te laten;

g. het geheel of gedeeltelijk vernietigen van van buiten de inrichting afkomstige genetisch gemodificeerde organismen als afvalstoffen of voorkomend in afvalstoffen.

28.5 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van inrichtingen, behorende tot deze categorie, voor zover het betreft inrichtingen voor het verdichten, scheuren, knippen of breken van schroot van ferro- of non-ferrometalen door middel van mechanische werktuigen met een motorisch vermogen of een gezamenlijk motorisch vermogen van 25 kW of meer.

28.6 Gedeputeerde staten zijn het bevoegd gezag ten aanzien van inrichtingen, behorende tot deze categorie, voor zover het betreft werken waarbij, anders dan voor het opslaan:

a. 1 m³ of meer huishoudelijke afvalstoffen op of in de bodem worden gebracht, tenzij het werk deel uitmaakt van een inrichting en de afvalstoffen uit die inrichting afkomstig zijn;

b. 50 m³ of meer bedrijfsafvalstoffen op of in de bodem worden gebracht, tenzij het werk deel uitmaakt van een inrichting en de afvalstoffen uit die inrichting afkomstig zijn;

c. chemische afvalstoffen of afgewerkte olie op of in de bodem worden gebracht.

28.7 Voor de toepassing van onderdeel 28.4, onder a, 1°, 2°, 3° en 6°, en onder c, 1°, blijven buiten beschouwing inrichtingen voor het uitsluitend opslaan, bewerken, verwerken of vernietigen – anders dan verbranden van de volgende afvalstoffen:

- a. papier;
- b. textiel;
- c. ferro- of non-ferrometalen;
- d. schroot;
- e. glas.

Categorie 29

Bij mijnen behorende bovengronds gelegen werken en inrichtingen, die zijn aangewezen krachtens artikel 9, eerste lid, onder a, van de Mijnwet 1903.

Categorieën van inrichtingen als bedoeld in artikel 8.2, tweede lid, van de wet, ten aanzien waarvan Onze Minister bevoegd gezag is

Categorie 1

Vlootbases die in hoofdzaak worden gebruikt door de Nederlandse of een bondgenootschappelijke zeekrijgsmacht.

Categorie 2

Vliegbases of vliegvelden, die in hoofdzaak worden gebruikt door de Nederlandse of een bondgenootschappelijke krijgsmacht.

Categorie 3

Kazernes die in hoofdzaak worden gebruikt door parate eenheden van de Nederlandse of een bondgenootschappelijke krijgsmacht.

Categorie 4

Inrichtingen:

a. die in hoofdzaak bestemd zijn voor het transporteren of het opslaan van brandstof ten behoeve van de Nederlandse of een bondgenootschappelijke krijgsmacht;

b. die in hoofdzaak bestemd zijn voor het opslaan van munitie ten behoeve van de Nederlandse of een bondgenootschappelijke krijgsmacht.

Categorie 5

Verbindings- en commandocentra ten behoeve van de Nederlandse of een bondgenootschappelijke krijgsmacht.

Categorie 6

Schietkampen, schietranges, schietgebieden, regionale schietterreinen of rayonschietterreinen, die in hoofdzaak worden gebruikt door de Nederlandse of een bondgenootschappelijke krijgsmacht.

Categorie 7

Landelijke brandweeroefenplaatsen die in hoofdzaak worden gebruikt door de Nederlandse of een bondgenootschappelijke krijgsmacht.

Categorie 8

Spoorwegemplacements die in hoofdzaak worden gebruikt door de Nederlandse of een bondgenootschappelijke krijgsmacht.

Categorie 9

Laboratoria, bestemd voor het ontwikkelen en beproeven van genetisch gemodificeerde organismen, van welke activiteiten de voorlopige commissie genetische modificatie, bedoeld in het Besluit genetisch gemodificeerde organismen Wet milieugevaarlijke stoffen, met

toepassing van de artikelen 4, 5 en 6 van dat besluit heeft vastgesteld dat deze uitsluitend mogen plaatsvinden met toepassing van inperkingsvoorzieningen die voldoen aan het CIII-niveau, als bedoeld in de richtlijn als bedoeld in artikel 1, eerste lid, onder i, van het genoemde besluit.

Categorieën van inrichtingen als bedoeld in artikel 8.35, eerste lid, van de wet, ten aanzien waarvan een vergunning niet wordt verleend dan nadat Onze Minister heeft verklaard dat hij daartegen geen bezwaar heeft

Categorie 1

Inrichtingen voor het bewerken, verwerken of vernietigen van:

- 1°. kwikhoudende afvalstoffen met uitzondering van verontreinigde grond;
- 2°. actief kool;
- 3°. afvalstoffen afkomstig van de produktie en het gebruik van houtverduurzamingsmiddelen;
- 4°. verfafval of verpakkingsmateriaal dat verfresten bevat;
- 5°. oliehoudende boorspoeling of oliehoudend boorgruis;
- 6°. oliefilters afkomstig van motoren;
- 7°. ontwikkelaar, fixeër en bleekfixeër afkomstig van de produktie of toepassing van fotochemicaliën;
- 8°. accu's, katalysatoren of batterijen;
- 9°. oliehoudende afvalstoffen met inbegrip van afgewerkte olie, met uitzondering van poetsdoeken, van verontreinigde grond of van mengsels van olie, water en slib afkomstig uit olie- of slibafscheiders, waarvan een inrichting waar onderhouds- en herstelwerkzaamheden aan voertuigen en machines worden verricht zich door afgifte ontdoet;
- 10°. chemische afvalstoffen die in vaartuigen vrijkomen, bestaande uit olie- en chemicaliënloadingrestanten, olie- en chemicaliënhoudende mengsels, olie- en chemicaliënhoudende watermengsels, sludges en wasvloeistoffen;
- 11°. straalgrit;
- 12°. gasontladingslampen;
- 13°. PCB-houdende transformatoren, condensatoren, hydraulische installaties of vloeistofhouders, of voor bij het bewerken, verwerken of vernietigen daarvan vrijkomende PCB-houdende vloeistoffen;
- 14°. restanten van papier-geïsoleerde kabels;
- 15°. shredderafval afkomstig van installaties voor het shredderen van autowrakken of koelkasten, wasmachines of daarmee vergelijkbare huishoudelijke apparaten, die in het afvalstadium zijn geraakt.

De in categorie 1, onder 1° tot en met 13°, aangegeven afvalstoffen worden aangewezen voor zover het betreft chemische afvalstoffen of afgewerkte olie.

Categorie 2

Inrichtingen voor:

- 1°. het destilleren van vloeibare koolwaterstoffen;
- 2°. het verbranden of op andere wijze thermisch behandelen van afvalstoffen, daaronder niet begrepen inrichtingen voor het bewerken, verwerken of vernietigen van verontreinigde grond of van shredderafval als bedoeld in categorie 1, onder 15°;
- 3°. het ontgiften, neutraliseren of ontwateren, dan wel het door middel van hydrolurgische of pyrolurgische technieken bewerken, verwerken of vernietigen van zware metalen bevattende afvalstoffen afkomstig van de oppervlaktebehandeling van materialen, alsmede van de daarbij vrijkomende reststoffen;
- 4°. het in de diepe ondergrond brengen van afvalstoffen;

5°. het op of in de bodem brengen van afvalstoffen van de C₂-categorie om ze daar te laten, met uitzondering van reststoffen afkomstig van inrichtingen voor de verbranding van afvalstoffen.

De in categorie 2 aangegeven afvalstoffen worden aangewezen voor zover het betreft chemische afvalstoffen of afgewerkte olie.

Categorie 3

Inrichtingen waarin chemische afvalstoffen van de C₂-categorie of afgewerkte olie, die in de inrichting zijn ontstaan, op of in de bodem worden gebracht om ze daar te laten.

HOOFDSTUK 1

ALGEMENE TOELICHTING BIJ HET BESLUIT

1.1. Inleiding

Met de inwerkingtreding van de wet tot uitbreiding en wijziging van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (Wabm) en daarmee samenhangende wijzigingen van andere wetten (de wet «Vergunningen en algemene regels» alsmede van de wet tot uitbreiding en wijziging van de Wet milieubeheer en andere wetten (de wet «Milieubeleidsplanning en milieukwaliteitseisen»)), wordt een belangrijke stap gezet naar een nieuw stelsel van milieuregelgeving.

De Wet milieubeheer (Stb. 1992, 551) biedt de overheid op alle bestuursniveaus ruimere en nieuwe mogelijkheden tot het stellen en handhaven van inhoudelijke eisen aan onder meer inrichtingen in het belang van de bescherming van het milieu.

De nieuwe en gewijzigde hoofdstukken van de Wet milieubeheer zijn een resultante van een jarenlange stapsgewijze ontwikkeling. De wet, meer in het bijzonder de hoofdstukken 1 en 8, biedt thans de basis voor een integrale beoordeling van de gevolgen die inrichtingen voor het milieu kunnen hebben. De verbreding van de beslissingsgrondslag – het belang van de bescherming van het milieu – maakt het mogelijk structurele brongerichte maatregelen te treffen, waarbij een integrale aanpak van de milieuproblemen mogelijk wordt. Het nieuwe vergunningstelsel van de Wet milieubeheer treedt in de plaats van vijf voorheen bestaande vergunningstelsels. De reikwijdte van de nieuwe milieuvergunning is groter dan de reikwijdte van de oorspronkelijke vergunningen te zamen. Het is nu mogelijk alle betrokken milieu-aspecten die aan een inrichting verbonden zijn in onderlinge samenhang af te wegen.

Tegen die achtergrond gaat het eerste hoofdstuk van deze nota nader in op:

- het karakter van de vergunning en de verantwoordelijkheid van het bevoegd gezag (1.2)
- de verantwoordelijkheid en belangen van het bedrijfsleven (1.3)
- de opzet van dit besluit (1.4.)
- de aanwijzing van categorieën van inrichtingen en het bevoegde gezag (1.5)
- de gegevensverstrekking (1.6)
- veranderingen van de inrichting, de melding en de bekendmaking van de melding (1.7)
- de aanwijzing van overheidsorganen, welke in de gelegenheid moeten worden gesteld het bevoegd gezag advies uit te brengen over het ontwerp van de beschikking op de aanvraag om een vergunning (1.8)
- de aanwijzing van overheidsorganen, welke – anders dan als adviseurs – eveneens bij de totstandkoming van de beschikking op de aanvraag worden betrokken (1.9)
- de regeling m.b.t. de externe veiligheid (1.10)
- de aanwijzing van categorieën van afvalverwerkende inrichtingen ten aanzien waarvan in het kader van de vergunningverlening een verklaring van geen bezwaar van de Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer (VROM) nodig is (1.11)
- aspecten in verband met het overgangsrecht (1.12)

Hoofdstuk 2 van deze nota bevat een toetsing van het besluit aan de

aanwijzingen inzake terughoudendheid met regelgeving. Na een algemene paragraaf wordt achtereenvolgens aandacht besteed aan:

- de doelstellingen van de regelgeving;
- normstelling, delegatie, bestuursinstrumenten en de met de uitvoering gemoeide bestuurlijke lasten;
- handhaving, werkdruk bestuurlijk en justitieel apparaat en rechtsbescherming;
- gevolgen voor de sociaal-economische ontwikkeling voor bedrijfsleven, burgers en non-profit-instellingen;
- varianten.

Hoofdstuk 3 bevat een artikelsgewijze toelichting bij het besluit.

De bijlagen bij dit besluit zijn nader toegelicht in de hoofdstukken 4, 5 en 6. Daartoe is besloten op grond van sterke aanbevelingen van vertegenwoordigers van de lagere overheden en het bedrijfsleven.

1.2. Het karakter van de vergunning en de verantwoordelijkheid van het vergunningverlenend gezag

Een ontoereikende milieukwaliteit houdt grote bedreigingen in. Bij een ongewijzigde voortzetting van de huidige produktie- en consumptieprocessen worden zeer grote risico's genomen voor toekomstige generaties. In vele rapporten wordt dit aangetoond. Een van de belangrijkste documenten is de integrale milieuverkenning «Zorgen voor morgen», die eind 1988 werd uitgebracht door het Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieuhygiëne (RIVM). Mede op basis daarvan zijn in het Nationaal Milieubeleidsplan (Kamerstukken II, 1988/89, 21 137, nrs. 1-2) en het Nationaal Milieubeleidsplan-plus (Kamerstukken II, 1989/90, 21 137, nrs. 20-21) concrete en soms vergaande doelen voor de verbetering van de milieukwaliteit geformuleerd. Deze zullen onder meer moeten worden bereikt door een inzet van het vernieuwde en verbeterde instrumentarium dat het hoofdstuk 8 «Inrichtingen» van de Wet milieubeheer biedt. Dit nieuwe inrichtingenregime maakt een structurele brongerichte aanpak mogelijk: de tot nu toe gebruikelijke «end-of-pipe-benadering» met de daaraan inherente afwenteling van emissies kan nu worden vervangen door procesgeïntegreerde oplossingen, in de lijn van het voorgestane integrale ketenbeheer.

De vergunning krachtens de Wet milieubeheer, die de vergunningstelsels van de Hinderwet, de Wet inzake de luchtverontreiniging, de Wet geluidhinder, de Afvalstoffenwet, de Wet chemische afvalstoffen en het vergunningstelsel krachtens het Mijnreglement 1964, gebaseerd op de Mijnwet 1903 – voorzover het bij mijnen behorende, bovengronds gelegen inrichtingen betreft –, integreert, is meer dan een optelsom van voorheen bestaande vergunningen. Alle milieu-aspecten van een inrichting kunnen en moeten door het bevoegd gezag in onderling verband worden afgewogen bij een aanvraag voor een vergunning of een wijziging van de vergunning. Met de voorschriften, die in het kader van de vergunningverlening kunnen worden gesteld, kunnen ook de indirecte milieu-effecten van de inrichting worden gereguleerd.

De wijziging van het karakter van de vergunning verandert ook de verantwoordelijkheid van het bevoegd gezag. In het verleden lag de nadruk bij de vergunningverlening in belangrijke mate bij de beoordeling van de emissies van inrichtingen en andere vormen van hinder. Gaandeweg is steeds duidelijker geworden dat hiermee de bescherming en de verbetering van het milieu onvoldoende gewaarborgd kon worden, niet in de laatste plaats omdat deze opvatting vaak leidde tot verschuiving van milieuproblemen van de ene naar de andere milieu-sektor. Met het in werking treden van hoofdstuk 8 Wet milieubeheer en

dit besluit zijn de mogelijkheden die de overheid ter beschikking staan om de individuele en gezamenlijke milieubelasting door inrichtingen terug te (doen) brengen, aanmerkelijk vergroot. De vergunning zal binnen het nieuwe inrichtingenregime als een vorm van directe regulering een vooraanstaande rol kunnen vervullen, waarmee nieuwe ontwikkelingen in de maatschappij en het milieubeleid snel, adequaat en op maat een vertaling kunnen krijgen. Het toetsingskader dat de Wet milieubeheer biedt is ruimer dan de voorheen bestaande toetsingskaders, omdat bij de vergunningverlening alle mogelijke nadelige gevolgen voor het milieu in aanmerking moeten worden genomen. De wet biedt een toereikende basis voor de realisering van het beleid inzake het voorkomen, beperken of ongedaan maken van gevolgen van menselijke activiteiten die het milieu verontreinigen, aantasten of uitputten. Bij de beslissing op een aanvraag om een vergunning kan het bevoegd gezag alle mogelijkheden betrekken die de inrichting daartoe heeft.

De geschetste verantwoordelijkheid draagt de overheid niet alleen bij de behandeling van de aanvraag van de vergunning. Die verantwoordelijkheid blijft ook in volle omvang aanwezig gedurende de tijd dat de inrichting in werking is. De wet verplicht het bevoegd gezag regelmatig de vergunning op haar toereikendheid te bezien. Daarbij dient het erop te letten of de ontwikkelingen op het gebied van de technische mogelijkheden een hogere bescherming van het milieu mogelijk maken. Ook verplicht de wet het bevoegd gezag de vergunningvoorschriften aan te scherpen indien de ontwikkeling van de kwaliteit van het milieu daartoe noopt. Overigens kan worden opgemerkt dat het bevoegd gezag bij het «bijhouden» van de vergunning de afspraken betreft die gemaakt worden in het kader van het doelgroepenoverleg. Bij het regelmatige bezien van de vergunning moet het bevoegd gezag uitgaan van de best beschikbare technieken. Bij hetgeen onder dat laatste moet worden verstaan kan het kostenaspect een rol spelen. Het gaat hierbij om de beste milieuvoorzieningen, die redelijkerwijs kunnen worden geëist en dit «redelijkerwijs» wordt mede bepaald door bedrijfseconomische aspecten in het concrete geval, waaronder afschrijvingstermijnen en de kosten die door de inrichting gemaakt moeten worden.

Bij de beslissing op de aanvraag om een vergunning betreft het bevoegd gezag volgens de wet in ieder geval de gevolgen voor het milieu die verband houden met de doelmatige verwijdering van afvalstoffen (zie artikel 8.8 en relatie met 1.1, tweede lid van de wet). Afvalpreventie is een van de speerpunten van het milieubeleid. Omdat veel afval bij bedrijven ontstaat, worden de mogelijkheden voor reductie van afval ook hier gezocht. Daarbij wordt de inzet van verschillende beleidsinstrumenten overwogen. De vergunning op basis van de Wet milieubeheer is een instrument dat kan worden ingezet. In opdracht van het Ministerie van VROM wordt onderzocht op welke wijze met de milieuvergunning het afvalpreventiebeleid structureel kan worden versterkt. Daarbij wordt bezien waar de aangrijpingspunten voor afvalpreventie bij bedrijven liggen, onder welke condities de uiteenlopende vormen van voorschriften kunnen worden ingezet, de voorwaarden voor uitvoerbaarheid door de bedrijven en de handhaafbaarheid daarvan. Op afzienbare termijn zullen de op basis van dit onderzoek te formuleren conclusies en aanbevelingen bekend worden gemaakt.

De hierboven genoemde wetsartikelen bepalen tevens dat bij de beslissing op de aanvraag om een vergunning ook de gevolgen voor het milieu die verband houden met verbruik van energie en grondstoffen worden betrokken. Daarbij beziet het bevoegd gezag de mogelijkheden voor een zuinig gebruik van energie en grondstoffen. Ter bescherming

van het milieu kunnen aan de vergunning voorschriften worden verbonden ten aanzien van het energie- en grondstoffengebruik.

Het beleid van de regering met betrekking tot energiebesparing is neergelegd in de Nota Energiebesparing (Kamerstukken II 1989/90, 21 570, nrs. 1-2). Dit beleid is onder meer gericht op het maken van meerjarenafspraken met verschillende bedrijfssectoren over concreet te realiseren energiebesparing, een en ander als onderdeel van de integrale milieutaakstelling voor de te onderscheiden bedrijfssectoren. Deze afspraken zullen worden betrokken bij het vergunningenbeleid dat door de overheden wordt gevoerd ten aanzien van de tot die bedrijfstak behorende bedrijven. In het NMP-plus is opgenomen dat energiebesparing nadrukkelijk zal moeten worden betrokken bij de bestaande en nog op te zetten integrale milieuzorgsystemen en bij de regelgeving en normstelling. Zo stelt actiepunt A 128a van het NMP-plus dat met het oog op dit laatste in samenwerking met de provincies en gemeenten wordt onderzocht of de systematiek van milieuvergunningen of andere vormen van regelgeving het energiebesparingsbeleid structureel kunnen versterken. In dit kader is thans een onderzoek gaande in opdracht van het ministerie van VROM en het ministerie van Economische Zaken onder de naam «Projekt Energiebesparing en Milieu-instrumentarium (PEM)». Op basis van dit onderzoek zullen conclusies en aanbevelingen worden geformuleerd ten aanzien van de vergunningverlening. Hierbij zal ook een relatie worden gelegd met de bovenvermelde meerjarenafspraken. Andere thans lopende onderzoeken zullen een inzicht bieden in de mogelijkheden tot de inzet van ander instrumentarium.

Ten aanzien van het grondstoffengebruik van de inrichting wordt opgemerkt dat uit de praktijk blijkt dat een verandering van de soort grondstof die in het productieproces wordt verwerkt, menigmaal tot een aanmerkelijke reductie van de milieubelasting kan leiden, met behoud van de kwaliteit van het produkt en zonder aanzienlijke kostenverhogingen. Zo kan het ook voor de beperking van de hoeveelheid afvalstoffen, die de inrichting veroorzaakt, noodzakelijk zijn de aard en samenstelling van de grondstoffen in de beschouwing te betrekken. Het ligt in de rede dat in de lijn van het bovengenoemd onderzoek PEM met betrekking tot energiebesparing in de toekomst ook een onderzoek wordt verricht met betrekking tot de besparing van het grondstoffengebruik.

1.3. De verantwoordelijkheid en belangen van het bedrijfsleven

In het afgelopen decennium is ook binnen het bedrijfsleven in het algemeen het inzicht gegroeid dat elk bedrijf een eigen veelomvattende verantwoordelijkheid voor het milieu draagt. De branche-organisaties hebben zich in de afgelopen jaren ingespannen om binnen de bedrijven substantieel meer aandacht te krijgen voor de milieugevolgen van de bedrijfsactiviteiten. Verder is de aandacht van de werknemersorganisaties, de Kamers van Koophandel en tal van andere betrokken instanties voor de nadelige gevolgen van bedrijven sterk gegroeid. Ook van buiten het bedrijfsleven is in de afgelopen decennia gewezen op de verantwoordelijkheid van de bedrijven voor de milieugevolgen die die bedrijven veroorzaken. De laatste jaren is onderkend dat inrichtingen die met voortvarendheid hebben gezocht naar adequate procesgeïntegreerde milieumaatregelen op kortere of langere termijn aanmerkelijke financiële voordelen konden behalen. Deze voordelen doen zich met name voor in de vorm van verlaagde produktiekosten door het beperken van het gebruik van grondstoffen en energie, minder afvalstoffen en een efficiëntere verwijdering daarvan. Door adequate milieuvoorzieningen is de kans op schadeclaims omlaag gegaan en kunnen soms aanmerkelijke besparingen worden bereikt ter zake van milieuheffingen.

Het nieuwe hoofdstuk 8 van de Wet milieubeheer sluit hierbij aan. De

kerngedachte, die aan dat hoofdstuk ten grondslag ligt, is dat een ieder, die een inrichting of een bedrijf wenst te beginnen, een verantwoordelijkheid draagt voor de gevolgen daarvan voor het leefmilieu. De initiatiefnemer zal moeten nagaan wat de mogelijke nadelige milieugevolgen zouden kunnen zijn als de inrichting in werking wordt gebracht of in bedrijf is. Op hem rust ook de verantwoordelijkheid na te gaan op welke wijze deze gevolgen kunnen worden voorkomen of – indien deze niet kunnen worden voorkomen – zoveel mogelijk beperkt. Dat vergt meer dan «end-of-pipe»technieken om uitstoot of verliezen van stoffen, stank etc. te beperken. Het vereist een zorgvuldige analyse van de opzet van de inrichting en de processen die zich daarin zullen voltrekken. Het noopt tot een zorgvuldige analyse hoe de inrichting en de bedrijvigheden daarbinnen zó worden vormgegeven dat de mogelijke nadelige gevolgen worden voorkomen of zodanig worden beperkt dat deze zo klein mogelijk zijn. Deze verantwoordelijkheid komt onder meer tot uitdrukking bij de regeling in dit besluit met betrekking tot de gegevens die moeten worden verstrekt bij de aanvraag om een vergunning.

Het hoofdstuk «Inrichtingen» van de Wet milieubeheer biedt overigens meer ruimte dan voorheen aan bedrijven om zelf te bepalen hoe de milieubeschermingsdoelstellingen het best kunnen worden gerealiseerd. Ook zullen vergunningen flexibeler kunnen zijn dan tot op het moment van inwerkingtreding van dit besluit veelal het geval was. Dit kan de behoefte aan veelvuldige wijzigingen van de vergunning beperken. Het sluit aan bij de ontwikkeling van bedrijfsinterne milieuzorgsystemen.

1.4. De opzet van dit besluit

Dit besluit strekt ter uitvoering van de artikelen 1.1, derde en vijfde lid, 8.2, tweede lid, 8.5, 8.7, eerste en derde lid, 8.19, derde lid, 8.35, eerste lid, en 8.44, derde lid, en 21.7 van de Wet milieubeheer. Het besluit strekt ook tot uitvoering van artikel 41 van de Wet geluidhinder, zoals dit komt te luiden ingevolge de wet «Vergunningen en algemene regels».

Dit houdt in dat bij dit besluit de volgende aangelegenheden worden geregeld:

- a. de aanwijzing van categorieën van inrichtingen, die nadelige gevolgen voor het milieu kunnen veroorzaken, de aanwijzing van categorieën van inrichtingen, waarin afvalstoffen die van buiten de inrichting afkomstig zijn, worden verwijderd en de aanwijzing van categorieën van inrichtingen die in belangrijke mate geluidhinder kunnen veroorzaken;
- b. de aanwijzing van categorieën van inrichtingen ten aanzien waarvan gedeputeerde staten van de provincie waarin de inrichting geheel of in hoofdzaak zal zijn of is gelegen, of de minister van VROM bevoegd zijn te beslissen op de aanvraag om een vergunning;
- c. de aanwijzing van categorieën van inrichtingen waarin de daarbij aangegeven afvalstoffen die van buiten de inrichting afkomstig zijn worden verwijderd of op of in de bodem worden gebracht, waarvoor Onze Minister een verklaring van geen bezwaar dient af te geven alvorens een vergunning daarvoor kan worden afgegeven;
- d. de wijze waarop de aanvraag moet geschieden;
- e. de gegevens die door de aanvrager moeten worden verstrekt met het oog op de beslissing op de aanvraag om een vergunning;
- f. de aanwijzing van categorieën van inrichtingen en van gevallen waarvoor aanvullende regels gelden met betrekking tot het verstrekken van gegevens bij de aanvraag om een vergunning;
- g. de aanwijzing van overheidsorganen, welke in de gelegenheid

moeten worden gesteld het bevoegd gezag advies uit te brengen over het ontwerp van de beschikking op de aanvraag om een vergunning;

h. de aanwijzing van overheidsorganen, welke eveneens bij de totstandkoming van de beschikking op de aanvraag worden betrokken;

i. de verstrekking van gegevens aan het bevoegd gezag bij de melding van veranderingen van de inrichting en de bekendmaking van de melding;

j. de regeling van enkele verplichtingen voor het bevoegd gezag met het oog op de rampenbestrijding en het beleid ten aanzien van chemische afvalstoffen en afgewerkte olie.

1.5. De aanwijzing van categorieën van inrichtingen en het bevoegd gezag

1.5.1. Algemeen

De wet bevat in artikel 1.1 de instructie dat bij algemene maatregel van bestuur categorieën van inrichtingen worden aangewezen, die nadelige gevolgen voor het milieu kunnen hebben. Artikel 8.2 bevat de hoofdregel dat burgemeester en wethouders van de gemeente waarin de inrichting ligt, beslissen op de aanvraag om een vergunning. In het tweede lid van dat artikel is bepaald dat bij algemene maatregel van bestuur categorieën van inrichtingen kunnen worden aangewezen waarvoor gedeputeerde staten van de provincie of de minister van VROM het bevoegd gezag zijn. Een dergelijke «verschuiving naar boven» van bevoegd gezag kan geschieden in gevallen dat dit geboden is gezien de aard en de omvang van de gevolgen die de inrichtingen voor het milieu kunnen veroorzaken, dan wel met het oog op de doelmatige bescherming van het milieu of in gevallen waarin dat geboden is met het oog op het algemeen belang.

De aanwijzing van de categorieën van inrichtingen en de regeling ten aanzien van het bevoegd gezag zijn neergelegd in hoofdstuk 2 respectievelijk hoofdstuk 3 van het besluit en de bijlagen bij dit besluit.

Voor een juist begrip wordt opgemerkt dat artikel 8.2, derde lid, van de wet een uitzondering maakt op de hoofdregel dat burgemeester en wethouders, dan wel, met betrekking tot in de bij dit besluit aangewezen categorieën van inrichtingen, gedeputeerde staten onderscheidenlijk de Minister van VROM het bevoegd gezag zijn. In genoemd artikel is de Minister van Economische Zaken bevoegd verklaard te beslissen op een aanvraag om een vergunning voor een bij een mijn behorende bovengrondse inrichting, die is aangewezen krachtens artikel 9, eerste lid, onder a, van de Mijnwet 1903.

1.5.2. Aanwijzing van het bevoegd gezag

1.5.2.1. Uitgangspunten

Bij de memorie van toelichting bij het wetsontwerp «Vergunningen en algemene regels» is gesteld dat de regeling zoals vervat in artikel 8.2 van de wet, in beginsel geen belangrijke wijziging aanbrengt in de huidige verdeling van bevoegdheden ten aanzien van de vergunningverlening. Bij de aanwijzing van het bevoegde gezag, die is neergelegd in hoofdstuk 3 van het besluit, is bij dit uitgangspunt zoveel mogelijk aangesloten. De overwegingen die daarbij bepalend zijn geweest, kunnen aldus worden toegelicht.

Belangrijke factoren bij de aanwijzing van het bevoegd gezag waren de criteria van continuïteit en rechtszekerheid. Ter voorkoming van disconti-

nuïteit in de bestaande relaties tussen inrichtingen en de bevoegde gezagsinstanties is daarom zoveel mogelijk aangesloten bij de regelingen die tot op het moment van inwerkingtreding van dit besluit golden in het kader van de Hinderwet, de Wet inzake de luchtverontreiniging, de Wet geluidhinder en de Afvalstoffenwet. Daarmee wordt bewerkstelligd dat de thans aanwezige deskundigheid en de bekendheid met de milieuproblematiek van de betrokken inrichtingen niet verloren gaat.

1.5.2.2. Decentralisatie

De vergunningverlening met betrekking tot inrichtingen is thans reeds in vergaande mate gedecentraliseerd. Onder de Hinderwet waarvoor nagenoeg alleen de gemeenten als bevoegd gezag verantwoordelijk zijn voor de uitvoering, valt het grootste aantal inrichtingen met (potentieel) nadelige gevolgen voor het milieu. Het nieuwe hoofdstuk 8 «Inrichtingen» van de Wet milieubeheer brengt daarin geen wijzigingen. Dat hoofdstuk gaat uit van het beginsel dat de gemeenten het primaire bestuursniveau vormen voor de beoordeling van milieugevolgen die inrichtingen kunnen veroorzaken.

Omstreeks 1988 werd algemeen geconstateerd dat bij de gemeenten in Nederland tekorten bestonden in de gemeentelijke milieuparaten om het bestaande takenpakket adequaat uit te voeren. In 1989 is in nauwe samenwerking met de Vereniging van Nederlandse Gemeenten een vierjarig project van start gegaan ter versterking van die milieuparaten. Daartoe trad per 1-1-1990 het Tijdelijk Bijdragenbesluit uitvoering gemeentelijk milieubeleid (Stcrt. 1989, 252) in werking. De met dit bijdragenbesluit beoogde doelstellingen werden versterkt met het door ministerie van VROM en de VNG tegelijkertijd gevoerde flankerend beleid. Het genoemde Tijdelijk Bijdragenbesluit werd per 1-1-1991 opgenomen in het Bijdragenbesluit openbare lichamen Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (Stb. 1990, 174). Sedert 1989 is een gericht beleid gevoerd ter versterking van het regionale draagvlak voor het milieubeleid en een gecordineerde benadering van de gemeenten. Dit proces is nog niet voltooid.

In het spanningsveld tussen enerzijds de wens tot decentralisatie en anderzijds de mogelijkheden daartoe, mede gelet op de mogelijkheden voor een doeltreffende uitvoering van het milieubeleid, is besloten de tot op het moment van inwerkingtreding van dit besluit bestaande verdeling van de inrichtingen over de bestuursniveaus vooralsnog zoveel mogelijk te handhaven.

Onverminderd de krachtens dit besluit getroffen toewijzing van inrichtingen aan gemeenten en provincies, zullen de provinciale besturen de bevoegdheid krijgen om taken, bevoegdheden en verantwoordelijkheden over te dragen aan gemeenten en intergemeentelijke samenwerkingsverbanden op grond van artikel 108 van de Herzene Provinciewet (Stb. 1992, 550). Op grond van dat artikel kunnen de provincies «bevoegdheden van regeling en bestuur, gevorderd bij of krachtens een bijzondere wet (...) overdragen aan de besturen van die gemeenten of waterschappen voor zover die bevoegdheden zich naar hun aard en schaal daartoe lenen en die besturen daarmee instemmen». Ook de bevoegdheden die de colleges van gedeputeerde staten ontleen aan dit besluit, komen in beginsel voor (door-)decentralisatie in aanmerking. Verscheidene provincies hebben inmiddels beleidscriteria geformuleerd op basis waarvan zij de mogelijkheden voor decentralisatie beoordelen. Het gebruik van deze wettelijke mogelijkheden zal elke provincie in staat stellen om in goed overleg met de betrokken gemeenten te bezien voor welke categorieën van inrichtingen de bevoegdheden van de provincie kunnen worden overgedragen. Daarmee kan worden bewerkstelligd dat

die gemeenten die in de voorbije jaren een doeltreffend apparaat hebben opgebouwd bevoegdheden gaan uitoefenen, die volgens dit besluit aan de provincies zijn toebedeeld.

Bij de behandeling van het wetsvoorstel «Vergunningen en algemene regels» is benadrukt dat een groot belang moet worden gehecht aan het criterium «bescherming van het milieu». Op grond daarvan zullen de provincies bij eventuele besluitvorming over decentralisatie van bevoegdheden zorgvuldig moeten nagaan of een decentralisatiebesluit beantwoordt aan dat criterium. Daaronder kan tevens worden begrepen de doeltreffendheid van de organisatie van noodzakelijke voorzieningen, bijv. de verwerking en verwijdering van specifieke afvalstoffen.

1.5.2.3. Situaties waarin het bevoegd gezag zelf de aanvrager van een vergunning is

De Hinderwet bepaalde tot op heden dat gedeputeerde staten van de provincie bevoegd zijn de vergunning te verlenen indien door een gemeente een vergunning wordt verzocht voor een inrichting, die binnen deze gemeente is gelegen of zal worden opgericht. In dezelfde lijn verleende de Kroon de vergunning indien door de provincie een vergunning werd verzocht voor een inrichting die in die provincie is gelegen of zal worden opgericht. In de Wet inzake de luchtverontreiniging (Wlv), de Wet geluidhinder (Wgh) en de Afvalstoffenwet (Aw) komt een dergelijke regeling niet voor. Indien een provincie een inrichting opricht of in werking houdt die viel onder de werkingssfeer van een van deze wetten, waren tot op het moment van inwerkingtreding van dit besluit gedeputeerde staten het bevoegde orgaan dat op de aanvraag beslist. Bij de integratie van de vergunningstelsels van de Hinderwet, de Wgh, de Wlv, de Aw en de Wet chemische afvalstoffen in hoofdstuk 8 van de wet is een keuze gemaakt voor het systeem dat in de Aw, de Wgh en de Wlv was neergelegd ten aanzien van de bevoegdheid met betrekking tot de vergunningverlening voor inrichtingen die door het bevoegd gezag zelf wordt gedreven, de zogenaamde «eigen inrichtingen». Naast bestuurlijke en organisatorische overwegingen speelde hierbij met name een rol dat het maken van een handhaafbare wettelijke omschrijving van wat een «eigen inrichting» is, tot problemen leidde. De nadelen van dat systeem worden door artikel 21.1 van de wet voor een belangrijk deel weggelaten. De wet bevat toereikende procedurele waarborgen voor een evenwichtige belangenafweging en rechtsbescherming van derden in gevallen waarin het bevoegd gezag zelf de aanvrager van een vergunning krachtens de Wet milieubeheer is.

1.5.3. Aanwijzing van categorieën van inrichtingen

1.5.3.1. Algemeen

De aanwijzing van de categorieën van inrichtingen, die nadelige gevolgen voor het milieu kunnen veroorzaken heeft vorm gekregen door de opneming daarvan in de bijlage I bij dit besluit. Daarbij is in eerste instantie uitgegaan van de categorieën van:

- het Hinderbesluit,
- het Inrichtingenbesluit artikel 19, eerste lid, Wet inzake de luchtverontreiniging,
- het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder,
- het Inrichtingenbesluit Afvalstoffenwet en
- het Werkenbesluit Afvalstoffenwet.

Bij het opstellen van de bijlage zijn deskundigen geraadpleegd over de in de praktijk ervaren of onderkende knelpunten ter zake van de in de genoemde besluiten geldende indeling in categorieën van inrichtingen

alsmede over de mogelijkheden voor verbetering. Daarbij is met name gestreefd naar het wegnemen van omissies, onduidelijkheden en verouderde omschrijvingen. Tevens zijn waar nodig omschrijvingen bijgesteld op grond van internationale regelgeving, met name EEG-richtlijnen.

In bijlage I bij het besluit zijn alle categorieën van inrichtingen opgenomen waarop de Wet milieubeheer van toepassing is. Die bijlage bevat ook de aanwijzing van de categorieën van inrichtingen waarvoor gedeputeerde staten het bevoegd gezag zijn. In bijlage II zijn de inrichtingen opgenomen, waarvoor de minister van VROM het bevoegd gezag is.

1.5.3.2. Opzet en systematiek van de bijlagen I en II

Bij het opstellen van de bijlagen I en II is onderzocht of het aanbeveling verdiende de bestaande inrichtingenbesluiten grondig te herzien dan wel of kon worden volstaan met een modernisering daarvan. Studie heeft uitgewezen dat een grondige herziening belangrijke verschuivingen zou aanbrengen in de vergunningplicht voor inrichtingen. Een dergelijke herziening zou een grote breuk vertonen met de thans bestaande praktijk. Op grond daarvan is ervoor gekozen de tot op het moment van inwerkingtreding van dit besluit bestaande opzet te continueren, dat wil zeggen: in de bijlagen worden naast enkele algemene categorieën zoveel mogelijk herkenbare categorieën van inrichtingen met name genoemd.

Bij de opzet van de bijlagen zijn criteria gehanteerd waaraan deze zouden moeten beantwoorden om in de praktijk goed te voldoen. Deze criteria waren:

- zo volledig mogelijk de bestaande categorieën dekkend
- selectiviteit
- gebruikersvriendelijkheid
- eenduidigheid
- behoud van kennis en ervaring
- inpasbaarheid in de praktijk bestaande administratieve hulpsystemen, zoals datasystemen
- aansluiting bij systematiek in andere wetgeving en bij jurisprudentie.

Op basis daarvan is gekozen voor een inhoudelijke opzet die vergelijkbaar is met de bestaande inrichtingenbesluiten. De hanteerbaarheid van het besluit wordt daarmee in grote mate bevorderd.

Over de indeling en rangschikking van de categorieën van inrichtingen in de bijlage I kan nog het volgende worden opgemerkt. De hierboven genoemde oude inrichtingenbesluiten hadden elk hun eigen rangschikking, waarbij de inrichtingbesluiten op grond van de Wet geluidhinder en de Wet inzake de luchtverontreiniging nog het meest op elkaar leken. Bij de integratie van die besluiten moest derhalve een keuze worden gemaakt over de indeling en volgorde. Bezien is of de gehanteerde categorie-omschrijvingen zouden kunnen worden gerangschikt volgens de Standaard Bedrijfsindeling (SBI). Geconcludeerd is dat de omschrijvingen dan ingrijpend zouden moeten gewijzigd om een goede inpassing te verkrijgen. Het zou hebben geleid tot een verstoring van de thans bestaande modelvoorschriften en de hantering van de jurisprudentie, die gevormd is op basis van de thans bestaande inrichtingenbesluiten. Ook zou een dergelijke ingrijpende aanpassing leiden tot verstoring van de bestaande registratiesystemen, archieven en planningsmethodieken. Omdat het grootste aantal inrichtingen valt onder het bevoegd gezag van de ongeveer 650 gemeenten is besloten zoveel mogelijk de volgorde van de categorie-aanwijzingen zoveel mogelijk te laten aansluiten bij de indeling van het oude Hinderbesluit. Dit uitgangspunt kon evenwel niet strak worden gehanteerd. Dit is met name

terug te voeren op de integratie van de verschillende inrichtingenbesluiten en de noodzaak daarbij om tot splitsing dan wel samenvoeging van categorieën te komen. Om redenen van herkenbaarheid zijn overigens daarbinnen enkele categorie-omschrijvingen verschoven.

Bij de opzet van Bijlage II bestond geen basis in een der oude inrichtingenbesluiten. De opzet en volgorde daarvan staat dus geheel op zichzelf.

1.5.3.3. Categorieën van inrichtingen waarvoor burgemeester en wethouders van de gemeente, onderscheidenlijk gedeputeerde staten van de provincie het bevoegd gezag zijn

Elke omschrijving van bijlage I omvat een categorie van inrichtingen die nadelige gevolgen voor het milieu kan veroorzaken, zoals bedoeld in artikel 1.1, derde lid, van de wet. De meeste categorie-omschrijvingen van bijlage I bestaan uit meer dan één onderdeel. Iedere categorie-omschrijving dan wel – in het geval een omschrijving bestaat uit meer dan een onderdeel – elk eerst genummerde onderdeel van iedere categorie-omschrijving bevat een algemene omschrijving. Op grond van artikel 8.2 van de wet zijn burgemeester en wethouders van de gemeente bevoegd gezag voor inrichtingen die onder die omschrijving vallen, tenzij een ander orgaan als bevoegd gezag is aangewezen. Omdat zulks uit de wet voortvloeit behoeft dat niet in het besluit zelf te worden bepaald.

De algemene omschrijvingen van de categorieën van inrichtingen in bijlage I zijn aan te merken als een herziening en modernisering van het Hinderbesluit. De aanduiding van de categorieën van inrichtingen is geheel herzien. Op grond van herkenbaarheid zijn nieuwe categorieën toegevoegd, die voorheen weliswaar vielen onder de milieuwetgeving doch niet specifiek waren benoemd of aangewezen.

In bijlage I zijn ook die categorieën van inrichtingen opgenomen waarvoor gedeputeerde staten als bevoegd gezag zijn aangewezen. Van elke in die bijlage opgenomen algemene categorie van inrichtingen is nagegaan of specifieke (sub-)categorieën van inrichtingen konden worden aangewezen die, gezien de aard en de omvang van de gevolgen die deze voor het milieu kunnen veroorzaken, dan wel met het oog op de doelmatige bescherming van het milieu, naar algemeen inzicht zodanig zijn dat het geboden is de bevoegdheden ten aanzien van die inrichtingen op provinciaal niveau te leggen. Waar dat het geval was is dat binnen elke categorie aangegeven. De aanwijzing van de categorieën van inrichtingen waarvoor gedeputeerde staten het bevoegd gezag zijn, sluit voor een belangrijk deel aan bij de aanwijzing op grond van de Wlv, de Wgh en de Aw.

Bijlage I kan niet alle denkbare inrichtingen die nadelige gevolgen voor het milieu kunnen veroorzaken, specifiek omvatten. Dit zou tot een schier onuitputtelijke opsomming hebben geleid, die toch nog gevaren van onvolledigheid in zich zou hebben. Daarom is ook bij de nieuwe categorie-indeling de zgn. «vangnetconstructie» toegepast in de vorm van enkele algemene categorieën van inrichtingen, zoals de categorieën 1 en 4.

1.5.3.4. Categorieën van inrichtingen waarvoor de Minister van VROM het bevoegd gezag is (Bijlage II bij het besluit)

Artikel 8.2, tweede lid, Wet milieubeheer bevat de mogelijkheid om bij algemene maatregel van bestuur de minister van VROM aan te wijzen als bevoegd gezag. Het betreft dan categorieën van inrichtingen ten aanzien

waarvan dat geboden is gezien de aard en de omvang van de gevolgen die de inrichtingen voor het milieu kunnen veroorzaken, dan wel met het oog op de doelmatige bescherming van het milieu of met betrekking tot categorieën van gevallen waarin dat geboden is met het oog op het algemeen belang. Bij dit besluit wordt de minister van VROM aangewezen als bevoegd gezag, als bedoeld in artikel 8.2, tweede lid, Wet milieubeheer door de opneming van artikel 3.2 in het besluit en de aanwijzing van categorieën van inrichtingen in bijlage II.

Voor het merendeel van de in bijlage II genoemde categorieën van inrichtingen fungeert thans de Kroon reeds als bevoegd gezag op basis van een verklaring ex artikel 4, vijfde lid, van de Hinderwet. Het betreft hier voornamelijk defensie-inrichtingen, waarvan de oprichting in het algemeen belang geboden is geoordeeld. Nieuw zijn de algemene aanwijzing van:

- de schietinrichtingen;
- de raccordementen;
- de logistieke inrichtingen, en
- de brandweeroefenplaatsen.

Hiervan is geoordeeld dat de beoordeling van de milieugevolgen mede gelet op de grote defensiebelangen, die hierbij aan de orde zijn, in handen van de minister van VROM dient te worden gelegd.

In bijlage II is één categorie-omschrijving opgenomen, die niet betrekking heeft op defensie-inrichtingen: laboratoria waar DNA-werkzaamheden op C-III niveau worden verricht. Deze aanwijzing vloeit voort uit het regeringsstandpunt over recombinant DNA bewerkingen en het overleg daarover met de Tweede Kamer (Handelingen UCV 1984-1985, nr. 81).

Bijlage II omvat overigens niet alle defensie-inrichtingen, waarvoor de Kroon momenteel als bevoegd gezag is aangewezen. Daarbij kan bijvoorbeeld gewezen worden op de inrichtingen voor het opslaan van benzine-, olie- of smeermiddelenvoorraden of de herstellinrichtingen voor defensievoertuigen. Bij de wet «Vergunningen en algemene regels» is in artikel XXII, eerste lid, tweede volzin, een (overgangs-)voorziening getroffen, inhoudende dat voor alle bestaande inrichtingen, waarvoor thans op grond van artikel 4, vijfde lid, onder c, van de Hinderwet de Kroon als bevoegd gezag is aangewezen en waarvoor de minister niet als bevoegd gezag wordt aangewezen bij dit besluit, de minister van VROM als bevoegd gezag krachtens artikel 8.2, vierde lid, zal worden aangemerkt, tenzij de minister van VROM in overeenstemming met de betrokken minister, i.c. de minister van Defensie, anders bepaalt. In overleg met de minister van Defensie zal worden bezien voor welke van die inrichtingen een overheveling van de bevoegdheid naar gemeentelijk of provinciaal niveau kan worden gerealiseerd. Daarbij zal als leidend criterium de vraag worden gehanteerd of in de inrichting activiteiten ten behoeve van de Nederlandse of bondgenootschappelijke krijgsmacht worden uitgeoefend, waarbij grote operationele belangen in het geding zijn. Wordt tot overdracht van bevoegdheden besloten, dan kan volgens de overgangsregeling de minister van VROM daartoe een besluit nemen en zullen de betrokken bevoegde instanties daarover per geval worden geïnformeerd.

Ten aanzien van defensie-inrichtingen die niet vallen onder de omschrijvingen van bijlage II kan worden opgemerkt dat daarvoor aan de hand van bijlage I moet worden vastgesteld of burgemeester en wethouders dan wel gedeputeerde staten het bevoegd gezag zijn. Overigens blijft het voor de minister van VROM mogelijk per concreet geval in overleg met de minister van Defensie te bezien of toepassing moet worden gegeven aan artikel 8.2, vierde lid, Wet milieubeheer. In

dat artikel is erin voorzien dat de minister van VROM – indien dat geboden is in het belang van de veiligheid van de Staat – in overeenstemming met de minister van Defensie kan bepalen dat hij ten aanzien van een bij ministerieel besluit aangewezen inrichting bevoegd is te beslissen op de aanvraag om een vergunning. Aan artikel 8.2, vierde lid, wordt eerst dan toepassing gegeven in gevallen waarin in het belang van de veiligheid van de Staat:

a) moet worden voorkomen dat essentiële gegevens ten aanzien van de slagkracht van de Nederlandse of bondgenootschappelijke krijgsmacht bekend zouden kunnen worden of dat conclusies daaromtrent zouden kunnen worden afgeleid (de zogenoemde «geclassificeerde» inrichtingen), of

b) de belangenafweging op ministerieel niveau dient plaats te vinden omdat in de inrichting activiteiten worden uitgeoefend ten behoeve van de Nederlandse of bondgenootschappelijke krijgsmacht, waarbij grote operationele belangen in het geding zijn.

Opgemerkt wordt dat, in de lijn van het tot op heden onder vigeur van de Hinderwet gevoerde beleid, op terughoudende wijze aan artikel 8.2, vierde lid, toepassing zal worden gegeven.

Na toepassing van artikel 8.2, vierde lid, is de inhoud van het onderhavige besluit ook van toepassing op de door de minister VROM te behandelen aanvraag. Opgemerkt wordt dat artikel 13.31 Wet milieubeheer een voorziening bevat dat de minister in het belang van de veiligheid van de Staat de toepassing van de afdelingen 13.2 en 13.3 en de artikelen 8.7, 8.30, eerste lid, tweede volzin, en 8.31 van de wet geheel of gedeeltelijk achterwege kan laten, voor zover dat belang zulks vereist. In het besluit is daarin tevens voorzien waar het de openbaarmaking van de melding van veranderingen betreft (artikel 6.3).

1.5.3.5. Categorieën van inrichtingen waarvoor de Minister van Economische Zaken het bevoegd gezag is

Artikel 8.2, derde lid, van de wet wijst de minister van Economische Zaken aan als bevoegd gezag voor bij een mijn behorende, bovengronds gelegen inrichtingen, die zijn aangewezen krachtens artikel 9, eerste lid, onder a, van de Mijnwet 1903. Daarmee is dus een algemene uitzondering gemaakt op de bevoegdheidsverdeling die hierboven uiteen is gezet. Indien een inrichting niet valt onder de categorieën, die krachtens dit artikel van de Mijnwet zijn aangewezen, doch wel valt onder een aanwijzing bij dit besluit geldt de algemene bevoegdheidsverdeling.

1.5.3.6. Overige aspecten in verband met de bevoegdheidsverdeling

Met het in werking treden van hoofdstuk 8 van de Wet milieubeheer is het vergunningvereiste op grond van de Wet chemische afvalstoffen komen te vervallen voor inrichtingen waarin chemische afvalstoffen of afgewerkte olie worden verwijderd, die van buiten die inrichting afkomstig zijn. Voorheen was de minister van VROM de vergunningverlenende instantie. De betreffende inrichtingen moeten thans in bezit zijn van een vergunning krachtens de Wet milieubeheer. Op grond van de regeling, getroffen bij dit besluit, zijn gedeputeerde staten als bevoegd gezag voor deze inrichtingen aangewezen. Bij dit besluit (zie artikel 2.3 en Bijlage III) worden drie categorieën van inrichtingen aangewezen waarin bepaalde in Bijlage III aangegeven afvalstoffen, die van buiten die inrichting afkomstig zijn, worden verwijderd. De vergunning voor deze inrichtingen wordt, voorzover zij betreft het verwijderen of op of in de bodem brengen, niet verleend dan nadat de minister van VROM heeft verklaard dat hij daartegen geen bezwaar heeft.

Door de Stichting Natuur en Milieu is naar aanleiding van het voorontwerp van dit besluit opgemerkt dat het naar haar oordeel noodzakelijk is de bevoegdheid ten aanzien van inrichtingen voor activiteiten met genetisch gemodificeerde organismen (zie categorie 21 van Bijlage I) van het gemeentelijk naar het provinciaal niveau te verschuiven. Naar de mening van de Stichting is de problematiek waarmee inrichtingen uit die categorie de gemeenten als bevoegd gezag confronteren dermate complex en vol risico's voor het milieu, dat tenminste een verschuiving richting provincies noodzakelijk is. De Nederlandse Industriële en Agrarische Biotechnologie Associatie (NIABA) liet weten dat de huidige praktijk laat zien dat de vergunningverlening op gemeentelijk niveau vaak moeizaam verloopt. Naar haar oordeel is de belangrijkste oorzaak hiervan het gebrek aan deskundigheid. Dit resulteert potentieel in rechtsongelijkheid en langdurige procedures. Volgens het NIABA dient te worden gestreefd naar een situatie waarin deskundigheid en rechtszekerheid voldoende zijn gewaarborgd, terwijl wordt aangesloten op het uitgangspunt van decentralisatie.

Naar aanleiding van deze reacties kan het volgende worden opgemerkt. Ter implementatie van de EEG-richtlijn van 23 april 1990 inzake het ingeperkt gebruik van genetisch gemodificeerde organismen in het milieu (90/219/EEG, PbEg L 117/1)) is bij Besluit van 3 juli 1992 (Stb. 1992, 376) categorie XXVII van het Hinderbesluit gewijzigd. Die omschrijving is in dit besluit overgenomen. Bij datzelfde besluit heeft tevens een wijziging en aanvulling van het Besluit genetisch gemodificeerde organismen Wet milieugevaarlijke stoffen plaatsgevonden (Stb. 1990, 53). Met dat besluit worden geen wijzigingen aangebracht in de bevoegdheid tot vergunningverlening voor aangewezen inrichtingen waarin met genetisch gemodificeerde organismen wordt gewerkt. Die bevoegdheid blijft bij de gemeente of de provincie. Op basis van een recent bestuurskundig onderzoek door de Vakgroep Bestuurskunde van de Rijksuniversiteit van Leiden, neergelegd in het rapport «Hinderwet en biotechnologie», kan worden geconcludeerd dat gemeenten toereikend zijn geëquipeerd om adequate voorschriften te verbinden aan de onderhavige inrichtingen en om het toezicht uit te oefenen op de naleving van die voorschriften, meer specifiek t.a.v. de veiligheid. Het genoemde besluit brengt echter wel de volgende formele wijziging met zich mee. Tot nu toe wordt aan de vergunning voor de betrokken inrichtingen het voorschrift verbonden dat de afzonderlijke activiteiten of projecten met genetisch gemodificeerde organismen in de inrichting moeten worden gemeld bij het bevoegd gezag. Deze melding dient – ingevolge jurisprudentie – vergezeld te gaan van het advies van de voorlopige commissie genetische modificatie (voorheen: Commissie ad hoc recombinant DNA werkzaamheden). Deze commissie beoordeelt of de bij de vergunning voorgeschreven veiligheidsmaatregelen toereikend zijn om mens en milieu buiten de inrichting te beschermen tegen de eventuele risico's van de aangemelde activiteiten. Deze meldingsprocedure aan het bevoegd gezag wordt met het genoemde besluit vervangen door een kennisgevingsstelsel. Zoals de EEG-richtlijn voorschrijft mondt deze kennisgeving in de in het besluit aangegeven gevallen uit in een toestemming. Materieel verandert er niets. De wijzigingen die het besluit aanbrengt bestaan slechts hieruit dat:

- de in de EEG-richtlijn gestelde voorschriften in algemene regels worden opgenomen;
- de kennisgeving algemeen wordt vereist;
- de kennisgeving de in het besluit vastgestelde aan termijnen gebonden procedure zal doorlopen.

De kennisgeving geschiedt aan de minister van VROM. Met het toezicht op de naleving van het kennisgevingsstelsel zal de Hoofdspectie van de volksgezondheid belast met het toezicht op de hygiëne

van het milieu worden belast. Met deze constructie is een zo goed mogelijk evenwicht gecreëerd tussen de bestaande praktijk, waarbij gemeenten het bevoegd gezag zijn voor de inrichting en de inhoudelijke deskundigheid voor de beoordeling van de milieu-aspecten van de binnen de inrichting te verrichten activiteiten op centraal niveau wordt gelegd. Op grond hiervan is geen aanleiding gezien voor een verschuiving ten aanzien van het bevoegd gezag.

1.6. De gegevensverstrekking

1.6.1. Algemeen

Artikel 8.5 van de wet bepaalt dat bij algemene maatregel van bestuur regels worden gesteld met betrekking tot de wijze waarop de aanvraag moet geschieden. Tevens bevat dat artikel de bepaling dat regels worden gesteld met betrekking tot de gegevens die door de aanvrager moeten worden verstrekt met het oog op de beslissing op de aanvraag. De hoofdstukken 4 en 5 van dit besluit strekken ter uitvoering van dat artikel.

1.6.2. De opzet van hoofdstuk 5 van het besluit

In de artikelen 5.1 tot en met 5.7 van dit besluit is een voor alle categorieën van inrichtingen geldende regeling opgenomen voor de verstrekking van gegevens bij een aanvraag om een vergunning tot het oprichten of in werking hebben van een inrichting. In de genoemde artikelen zijn de gegevens in meer algemene termen benoemd.

De in *artikel 5.1* opgenomen regeling komt voor een belangrijk deel overeen met de navolgende vergunningbesluiten:

- a. Hinderbesluit;
- b. Vergunningbesluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder;
- c. Vergunningbesluit inrichtingen luchtverontreiniging;
- d. Vergunningbesluit inrichtingen Afvalstoffenwet;
- e. Vergunningbesluit Wet chemische afvalstoffen;
- f. artikel 339 van het Mijnreglement 1964.

De regeling is een combinatie van de elementen die in die besluiten staan opgenomen, welke in beginsel op elke inrichting van toepassing zijn. Het artikel bevat ook nieuwe elementen die aansluiten bij de ontwikkelingen welke uiteen zijn gezet in de memorie van toelichting op het wetsvoorstel Vergunningen en algemene regels, het Nationaal Milieubeleidsplan en het NMP-plus.

Naar aanleiding van het voorontwerp van dit besluit, gepubliceerd in de Staatscourant nr. 109 van 10 juni 1991, zijn van diverse kanten kanttekeningen geplaatst bij de hoeveelheid of de aard van de bij de aanvraag te verstrekken gegevens. Door anderen is gewezen op de wenselijkheid tot nadere detaillering van de regeling van de gegevensverstrekking in het besluit. Naar aanleiding daarvan kan het volgende worden toegelicht.

De regeling van de bij de aanvraag te verstrekken gegevens is algemeen van karakter. Het nieuwe hoofdstuk 8 van de Wet milieubeheer geldt voor ongeveer 400 000 inrichtingen. Voor circa 300 000 daarvan blijven de algemene maatregelen van bestuur van kracht die thans op basis van de Hinderwet gelden en waarbij de vergunningplicht is opgeheven.

Voor circa 100 000 inrichtingen blijft de vergunningplicht in stand. De aard en de omvang van de activiteiten van die inrichtingen lopen zeer uiteen. Zo ook de milieubelasting die die inrichtingen kunnen veroorzaken. De algemene regeling is zo opgezet dat met de in artikel 5.1 opgenomen gegevens de bevoegde gezagsinstanties op de concrete

situatie toegespitste vergunningen kunnen concipiëren. De regeling is «dekkend» voor het grootste deel van de vergunningplichtige inrichtingen.

De *artikelen 5.2 en 5.3* zijn eveneens algemeen in die zin dat ze op alle categorieën van inrichtingen betrekking kunnen hebben. Wel zijn ze uit de aard der zaak alleen van toepassing in de gevallen waarin de aanvraag in kwestie een tijdelijke vergunning (artikel 5.2) dan wel een bouwvergunning-plichtige inrichting (artikel 5.3) betreft. Alleen in die gevallen moet de aanvrager de betreffende extra gegevens in de aanvraag vermelden, c.q. de betreffende afschriften verschaffen.

Voor *artikel 5.4* geldt dat ongewone voorvallen zich weliswaar in alle inrichtingen kunnen voordoen, doch dat de gevolgen hiervan van uit het oogpunt van belasting van het milieu aanzienlijk kunnen verschillen. Zo kan een brand in het ene soort bedrijf aanzienlijk meer schade aan het milieu aanrichten dan eenzelfde brand in een ander soort bedrijf. Dit hangt niet alleen van de soort inrichting af, maar ook van de plaatselijke situatie. Daarom is deze bepaling niet beperkt tot bepaalde categorieën van inrichtingen.

De *artikelen 5.5 en 5.6* hebben met de artikelen 5.1 tot en met 5.3 gemeen, dat zij ook algemeen geldend zijn, d.w.z. voor alle categorieën van inrichtingen van belang kunnen zijn. Zij zullen echter lang niet in alle individuele gevallen van toepassing zijn, terwijl bovendien voor de aanvrager niet altijd aanstonds duidelijk behoeft te zijn, wanneer deze gegevens relevant zijn. Daarom is ten aanzien van deze gegevens bepaald dat deze verstrekt moeten worden wanneer het bevoegd gezag hierom verzoekt. Het bevoegd gezag moet bij dit verzoek uiteraard blijven binnen het kader en het doel van de vergunningverlening. In dit opzicht is er geen verschil met de gegevens die op grond van de artikelen 5.1 tot en met 5.3 moeten worden verstrekt. Om elk misverstand hierover uit te sluiten, is dit in de redactie van deze bepalingen expliciet neergelegd. Hiermee wordt dus niet beoogd een principieel verschil in de reikwijdte aan te geven met de artikelen 5.1 tot en met 5.3.

Voor enkele in het besluit aangewezen categorieën van inrichtingen zijn evenwel andere gegevens nodig om een op de situatie toegesneden vergunning te verlenen. In de artikelen *5.8 tot en met 5.15* is de algemene regeling van de artikelen 5.1 tot en met 5.7 uitgewerkt voor enkele specifieke categorieën van inrichtingen of gevallen. In het besluit zijn de volgende categorieën onderscheiden waarvoor een nadere regeling nodig is geoordeeld:

- inrichtingen waarvoor gedeputeerde staten van de provincie als bevoegd gezag zijn aangewezen;
- inrichtingen die een aanmerkelijke geluidsbelasting kunnen veroorzaken;
- inrichtingen of werken voor de verwijdering van afvalstoffen;
- inrichtingen voor het storten van afvalstoffen;
- inrichtingen ten aanzien waarvan paragraaf 3 van het Besluit risico's zware ongevallen van toepassing is, de zogenaamde Seveso-inrichtingen;
- inrichtingen waarbinnen een ingeperkt gebruik plaatsvindt van genetisch gemodificeerde micro-organismen.

Artikel 5.7 bevat een tweede begrenzing voor het verschaffen van de gegevens waartoe de aanvrager krachtens artikel 5.4 tot en met 5.6 gehouden is: hij behoeft slechts die gegevens te verstrekken waarover hij beschikt dan wel waarover hij redelijkerwijs de beschikking kan krijgen. Het kan daarbij om een afweging gaan. Indien de aanvrager veel gemakkelijker dan het bevoegd gezag aan de nodige informatie kan komen, zal het op zijn weg liggen om daarvoor te zorgen. De moeite moet overigens in een redelijke verhouding staan tot de inhoud van de aanvraag en het te beschermen milieubelang. Overigens zij nog opgemerkt dat voor de

verstrekking van de gegevens bedoeld in artikel 5.4 gebruik kan worden gemaakt van computerpakketten die op de markt zijn verschenen. Derhalve zal de aanvrager met betrekking tot de verplichting van artikel 5.4 niet snel een beroep kunnen doen op artikel 5.7.

In de reactie van het Bureau Milieu en Ruimtelijke Ordening van de Raad van Nederlandse werkgeversverbonden VNO en NCW en in de reactie van Shell Nederland B.V., beiden ingebracht naar aanleiding van de publicatie van het voorontwerp van dit besluit in de Staatscourant, werd gewezen op een onduidelijke relatie van de regeling van de gegevensverstrekking, zoals in het onderhavige besluit neergelegd, en de gegevens die moeten worden verstrekt in het kader van een milieu-effectrapport. Ter zake kan het volgende worden opgemerkt. Een klein deel van de naar schatting 100 000 vergunningplichtige inrichtingen valt onder de verplichting tot het opstellen van een milieu-effectrapport. Het gaat hier om inrichtingen die belangrijke nadelige gevolgen voor het milieu kunnen hebben. Bij deze inrichtingen is het bij de beoordeling van de aanvraag wenselijk naast de algemene informatie, die bij iedere vergunningaanvraag moet worden verstrekt, ook te beschikken over informatie over redelijkerwijs in beschouwing te nemen alternatieven voor de voorgenomen activiteit en over de gevolgen voor het milieu in ruime zin van de activiteit en haar alternatieven (gezien vanuit het belang van de bescherming van mensen, dieren, planten, goederen, water, bodem, lucht, ruimtebeslag, grondstoffenverbruik, energieverbruik, ketenbeheer, mobiliteitsbeperking, esthetische, natuurwetenschappelijke en cultuurhistorische waarden en van de relaties daartussen).

Een milieu-effectrapport bevat ten dele ook informatie die het bevoegd gezag in niet-m.e.r.-plichtige gevallen op grond van artikel 5.6 van dit besluit kan vragen. In gevallen waarin bij de indiening van de vergunningaanvraag tevens een milieu-effectrapport moet worden overgelegd, bestaat daarom geen behoefte aan toepassing van artikel 5.6 van dit besluit. Het bevoegd gezag vraagt de extra gegevens dan niet krachtens artikel 5.6 van dit besluit, maar krachtens de betreffende artikelen in de m.e.r.-regeling.

Naarmate de hoeveelheid aan te leveren informatie groter is, zal de aanvrager meer behoefte hebben aan duidelijkheid vooraf over de hoeveelheid en de kwaliteit van de gegevens die moeten worden overgelegd. De m.e.r.-regeling kent hiervoor als procedurele waarborg het vaststellen van richtlijnen met betrekking tot de inhoud van het milieu-effectrapport door het bevoegd gezag.

1.6.3. *Bedrijfsinterne milieuzorg*

Sedert 1989 wordt door de overheid een actief beleid gevoerd dat gericht is op een actief milieubeheer binnen de bedrijven. Daarbij wordt het belang van een toereikende en systematisch opgezette bedrijfsinterne milieuzorg benadrukt (Kamerstukken II, 1988/89, 20 633, nr. 3). De regering heeft daarbij gekozen voor een vrijwillige invoering van milieuzorgsystemen in bedrijven. In de lijn hiervan is in het onderhavige besluit geen specifieke regeling getroffen die materieel tot gevolg zou hebben dat milieuzorgsystemen zouden worden voorgeschreven. Hoofdstuk 8 van de Wet milieubeheer bevat overigens verschillende mogelijkheden om elementen van bedrijfsinterne milieuzorg in de vergunning op te nemen. Het gaat hierbij om emissiemetingen, registraties, rapportages, etc. In het licht daarvan is het ook mogelijk dat bij de aanvraag om een vergunning of bij een verandering daarvan het milieuzorgsysteem van het betreffende bedrijf wordt betrokken. Artikel 5.1 van het besluit bevat het algemene voorschrift dat de aanvrager van een vergunning gegevens verstrekt over de maatregelen die zijn

getroffen om de milieubelasting te voorkomen of te beperken. Daarbij is in algemene zin te denken aan bouwkundige, technische, procesmatige en organisatorische voorzieningen en maatregelen. Ook een milieuzorg-systeem kan daartoe behoren. Als de aanvrager binnen de inrichting, waarvoor hij een vergunning wenst, een bedrijfsinterne milieuzorg-systeem zal invoeren, kan hij een beschrijving daarvan in de aanvraag opnemen. Onder zo'n systeem kan worden verstaan een beschrijving van al die organisatorische, administratieve en technische voorzieningen die gericht zijn op een systematische en samenhangende beheersing en vermindering van de nadelige milieugevoigen van de inrichting. Indien dit systeem door het bevoegd gezag toereikend wordt beoordeeld, dan wel naar de mening van het bevoegd gezag reeds goed functioneert, kan dit ertoe leiden dat minder gedetailleerde gegevens bij de aanvraag behoeven te worden verstrekt. Het kan er ook toe leiden dat de vergunningvoorschriften daarop worden toegesneden.

1.6.4. Doelgroepenbeleid

Sinds de tweede helft van de jaren tachtig wordt door de overheid (ministeries en andere overheden) een doelgroepgerichte benadering in de praktijk gebracht. Daarbij worden de voornemens op alle deelreinen van het milieubeleid in samenhang ontwikkeld, op een zodanige wijze dat een taakstellend en geïntegreerd beleidspakket tot stand komt voor een aantal geselecteerde doelgroepen waarop deze benadering wordt toegepast. Het doelgroepenbeleid wordt vormgegeven binnen de bestaande bevoegdhedenverdeling. Binnen de doelgroepgerichte benadering wordt grote aandacht besteed aan de afstemming van het beleid van de verschillende overheden teneinde een zo groot mogelijke efficiency in de uitvoering te bereiken. Daartoe worden organisatorische voorzieningen getroffen, onder meer ten behoeve van de informatievoorziening, waardoor onduidelijkheden over milieudoelstellingen, ontbreken van consistentie en afstemming van verschillende overheidsactiviteiten en branche-gerichte inspanningen worden voorkomen. In dit verband kan worden gewezen op de notitie «Implementatie milieubeleid doelgroep industrie» (Kamerstukken II, 1991-1992, 21 137, nr. 103). Die notitie, welke in overleg met de verschillende overheden en vertegenwoordigers van de industrie tot stand is gebracht, beschrijft de uitwerking van het doelgroepenbeleid voor de industrie, de implementatiestrategie en de faciliterende organisatie ten behoeve van het doelgroepenbeleid.

In het algemeen zal de vergunningverlening het sluitstuk zijn van de in het kader van het doelgroepenbeleid gemaakte afspraken in convenanten. In de memorie van antwoord aan de Eerste Kamer bij het wetsvoorstel Vergunningen en algemene regels (I, 1991/92, 21 087, nr. 154a) is ingegaan op de verhouding tussen convenanten en vergunningverlening: «Als algemeen uitgangspunt gelden de wettelijke bevoegdheden en verplichtingen. Bij het maken van afspraken moeten deze in ogenschouw worden genomen. Het wettelijk kader geeft aan welke ruimte er is voor het maken van afspraken. Met name bij convenanten op terreinen waar een raakvlak is met vergunningverlening, zal het wettelijk kader nadrukkelijk de randvoorwaarden aangeven. Een convenant kan aan de inhoud van een vergunning richting geven; de inhoud van een vergunning kan om diverse redenen echter nooit vooraf volledig worden vastgelegd. Zo heeft het bestuur de wettelijke taak meerdere belangen in ogenschouw te nemen bij de procedure voor vergunningverlening, en kan de beslissing van het bestuur door de rechter worden getoetst.» Dit sluit ook aan bij de recente jurisprudentie van de Afdeling voor de geschillen van bestuur van de Raad van State, waaruit blijkt dat in convenanten neergelegde afspraken niet ertoe kunnen leiden dat uit milieuhygiënisch

oogpunt noodzakelijke voorschriften bij de vergunningverlening achterwege worden gelaten.

In het kader van het doelgroepenbeleid zal aandacht worden gegeven aan de ontwikkeling van (gestandaardiseerde) pakketten van modelvoorschriften en richtlijnen met het oog op de vergunningverlening ten behoeve van homogene bedrijfstakken met qua milieuproblematiek gelijksoortige bedrijven. Daarbij kan ook worden gedacht aan richtlijnen en adviezen omtrent de aard en de diepgang van de bij de vergunningaanvraag te verstrekken gegevens. Afspraken met betrokkenen aangaande deze punten zullen in voorkomende gevallen worden vastgelegd in convenanten.

Voor grote en complexe bedrijven die deel uitmaken van bedrijfstakken met een meer heterogeen karakter zal bij de uitwerking van het doelgroepenbeleid een individuele benadering per bedrijf worden voorgestaan. Ook ten aanzien van deze bedrijfstakken zullen evenwel convenanten tot stand worden gebracht. Een voorbeeld daarvan is de intentieverklaring uitvoering milieubeleid basismetaalindustrie. Een van de oogmerken van deze intentieverklaring is een terugkoppeling te maken tussen de doelstellingen van het NMP(-plus) met de praktijk van vergunningverlening voor bedrijven, die deel uitmaken van de basismetaalindustrie. Van belang daarbij is dat de uitvoering van de intentieverklaring vorm krijgt binnen de uitoefening van de vergunningverlenende taken, verantwoordelijkheden en bevoegdheden van het rijk, de provincies, de gemeenten en de waterschappen ten aanzien van de basismetaalindustrie. De intentieverklaring beoogt hierbij een hulpinstrument te zijn, opdat een gestructureerde en gecoördineerde aanpak van de milieuproblemen binnen deze bedrijfstak mogelijk wordt. Door participatie in de intentieverklaring verplichten de bedrijven zich tot het opstellen van een bedrijfsmilieuplan; zowel overheid als bedrijfsleven hebben belang bij een goede afstemming tussen bedrijfsmilieuplannen enerzijds en milieuvergunningen anderzijds. Van de betrokken overheden wordt verwacht dat zij hun medewerking verlenen aan de uitvoering van de intentieverklaring, voor zover hun taken en bevoegdheden daartoe de mogelijkheid bieden; zo hebben zij uitdrukkelijk de inspanningsverplichting (geaccordeerde) bedrijfsmilieuplannen te betrekken bij de vergunningverlening. Bij het aangaan én bij het nakomen van deze inspanningsverplichting met betrekking tot het geaccordeerde bedrijfsmilieuplan moet de overheid – zoals hierboven ook al is aangegeven – wel altijd de bepalingen van de Wet milieubeheer inzake vergunningverlening in acht nemen. Maar indien dit geschiedt – zoals bij het bekrachtigen van de intentieverklaring basismetaalindustrie – kunnen in het kader van het doelgroepenbeleid afgesloten convenanten derhalve een belangrijke rol spelen in het proces van vergunningverlening.

1.6.5. *Openbaarheid*

Bij de verplichtingen tot gegevensverstrekking, zoals in dit besluit neergelegd, wordt geen onderscheid gemaakt tussen algemene, voor openbaarmaking geschikte gegevens en gegevens die niet geschikt worden geacht voor algemene openbaarmaking (bijvoorbeeld bedrijfsgeheimen, beveiligingsgegevens). De wet bevat in de artikelen 19.3 tot en met 19.6 een regeling ten aanzien van de openbaarheid van gegevens, waarvan de geheimhouding is gerechtvaardigd dan wel geboden.

Zoals reeds in paragraaf 1.5.3.4. is opgemerkt, bevat artikel 13.31 van de Wet milieubeheer een voorziening op basis waarvan de minister in het belang van de veiligheid van de Staat de toepassing van de afdelingen 13.2 en 13.3 van de wet en de artikelen 8.7, 8.30, eerste lid, tweede volzin, en 8.31 van de wet geheel of gedeeltelijk achterwege kan laten, voor zover dat belang zulks vereist.

1.7 Veranderingen van de inrichting, de melding en de bekendmaking van de melding

Overeenkomstig de tot op het moment van inwerkingtreding van dit besluit bestaande regelingen bij de Hinderwet, de Wet geluidhinder, de Wet inzake de luchtverontreiniging en het Mijnreglement 1964 voorziet artikel 8.19 van de wet in de mogelijkheid om veranderingen in de inrichting of van de werking daarvan aan te brengen zonder dat daarvoor een vergunning behoeft te worden aangevraagd. Volstaan kan worden met een melding wanneer deze veranderingen voor het milieu gunstig of neutraal zijn. Voor veranderingen die voor het milieu ongunstige gevolgen kunnen hebben, blijft het verbod dat deze niet mogen worden aangebracht tenzij daarvoor een vergunning is verleend. Hetzelfde geldt voor veranderingen die wijzigingen aanbrengen in de aard van de gevolgen voor het milieu.

Dit besluit bevat een regeling voor de gegevensverstrekking bij de melding van veranderingen van de inrichting of de werking daarvan, welke geen of alleen positieve gevolgen hebben voor de aard of omvang van de gevolgen voor het milieu. In hoofdstuk 6 van het besluit is een regeling getroffen voor de bekendmaking van de melding.

1.8. De aanwijzing van overheidsorganen, welke in de gelegenheid moeten worden gesteld het bevoegd gezag advies uit te brengen over het ontwerp van de beschikking op de aanvraag om een vergunning

Bij de aanwijzing van adviseurs en van betrokken overheidsorganen (zie hierna paragraaf 1.9) is nagegaan welke overheidsorganen, gelet op hun wettelijke taak, een wezenlijke inhoudelijke betrokkenheid dienen te hebben bij de totstandkoming van de vergunning. Daarbij is gelet op een noodzakelijk geachte specifieke inhoudelijke deskundigheid, benodigd om tot een toereikende vergunning te komen. Ook is acht geslagen op de relatie tussen aspecten die bij de vergunningverlening moeten worden betrokken en de eisen die andere wetgeving stelt, waarbij op enigerlei wijze een inhoudelijke afstemming zou moeten worden bewerkstelligd. Wat dit laatste betreft kunnen dan ook de externe, locatiegebonden milieu- of ruimtelijke ordeningsaspecten van de inrichting aan de orde zijn. Daarbij bleek dat in hoofdzaak kon worden aangesloten bij de regelingen die worden vervangen door dit besluit.

In tegenstelling tot voorheen is het districtshoofd van de Arbeidsinspectie niet bij de wet aangewezen als adviseur. Ook bij dit besluit is het districtshoofd van de Arbeidsinspectie niet als adviseur aangewezen. De reden voor deze wijziging is dat reeds in de jaren tachtig aan de adviseursrol van de Arbeidsinspectie in een afnemend aantal gevallen inhoud werd gegeven. Als bijkomend argument is geconstateerd dat de met betrekking tot de vergunningaanvraag over te leggen bescheiden niet veel toevoegen aan de informatie waarover de arbeidsinspectie reeds uit andere hoofde beschikt of, als gevolg van wijzigingen van de Arbeidsomstandighedenwet, komt te beschikken. De baten van een zeer uitgebreide informatieverschaffing wegen niet op tegen de kosten die de diverse instanties moeten maken om deze informatie te verschaffen en te verwerken.

In dit besluit is de Voorlopige commissie genetische modificatie als adviseur aangewezen voor specifiek aangewezen categorieën van inrichtingen waar bepaalde handelingen worden verricht met genetisch gemodificeerde organismen. Deze aanwijzing heeft een directe relatie

met het Besluit genetisch gemodificeerde organismen Wet milieugevaarlijke stoffen (Stb. 1991, 53). Bij dit besluit is die commissie ingesteld ter advisering over de risico's, verbonden aan handelingen met genetisch gemodificeerde organismen.

1.9. De aanwijzing van overheidsorganen, welke – anders dan als adviseurs – eveneens bij de totstandkoming van de beschikking op de aanvraag worden betrokken

Ook bij de aanwijzing van betrokken overheidsorganen is zoveel mogelijk aansluiting gezocht bij de regelingen die worden vervangen door dit besluit.

Voor alle inrichtingen geldt dat burgemeester en wethouders van een gemeente als betrokken overheidsorgaan zijn aangewezen, in de gevallen dat een inrichting binnen een afstand van 200 meter van die gemeente zal zijn of is gelegen. Dit is opgenomen om in ieder geval zeker te stellen dat besturen van gemeenten op korte afstand van de inrichting van hun gevoelen omtrent vergunningverlening kunnen doen blijken.

Het college van burgemeester en wethouders van de gemeenten waarvan het grondgebied is gelegen binnen de lijn van 10^{-8} , als bedoeld in artikel 4, tweede lid, onder c, van het Besluit risico's zware ongevallen is als betrokken overheidsorgaan aangewezen omdat deze gemeenten zijn gelegen in een gebied rond een inrichting, waarvan de risico's voor de omgeving niet te verwaarlozen zijn.

Voor enkele nader aangewezen categorieën van inrichtingen zijn ook de beheerders van oppervlaktewateren en de directeur LNO van het departement van Landbouw, Natuurbehoud en Visserij als betrokken overheidsorgaan aangewezen.

1.10. De regeling met betrekking tot de externe veiligheid

Ter uitvoering van Richtlijn van de Raad der Europese Gemeenschappen nr. 82/501/EEG (PbEG L 230), kortweg de Seveso richtlijn genoemd, is het Besluit risico's zware ongevallen vastgesteld. Dit besluit verplicht onder meer tot het opstellen en bij het bevoegd gezag indienen van een rapport inzake de externe veiligheid door de houder van een inrichting die onder de werkingssfeer van paragraaf 3 van dat besluit valt. Onder de werkingssfeer van die paragraaf vallen de inrichtingen die over het algemeen grote risico's voor de omgeving met zich brengen.

De regeling die in het onderhavige besluit is opgenomen, vervangt de regeling in het Hinderbesluit, die tot het moment van inwerkingtreding van dit besluit van kracht is.

1.11 Aanwijzing van «verklaring-van-geen-bezwaar-inrichtingen»

1.11.1. Algemeen

Met het voorliggende besluit wordt tevens invulling gegeven aan de in artikel 8.35 van de Wet milieubeheer neergelegde bevoegdheid tot het voorschrijven van een verklaring van geen bezwaar van de minister van VROM bij de vergunningverlening voor nader aan te wijzen categorieën afvalverwijderingsinrichtingen. De huidige tekst van artikel 8.35 is tijdens de parlementaire behandeling van de wet Vergunningen en algemene regels voor inrichtingen in de Tweede Kamer ingebracht bij vierde nota van wijziging (Kamerstukken II 1990/91, 21 087, nr. 47).

Met deze nota van wijziging werd tegemoetgekomen aan de door verschillende woordvoerders in de Tweede Kamer geuite kritiek op de constructie van de verklaring van geen bezwaar voor inrichtingen voor de verwijdering van chemisch afval of afgewerkte olie. De oorspronkelijke in het wetsvoorstel gekozen lijn van de verklaringseis behoudens vrijstelling in bij algemene maatregel van bestuur aan te wijzen gevallen, is in de nota van wijziging vervangen door de lijn waarbij niet de verklaring voorop staat, maar juist de integrale, decentraal te verlenen milieuvergunning, behoudens een verklaringseis in specifieke, bij algemene maatregel van bestuur aan te wijzen gevallen.

Gelet op de systematiek en opbouw van het Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer is ervoor gekozen de aanwijzing van inrichtingen op grond van artikel 8.35 van de Wet milieubeheer niet te doen plaatsvinden bij afzonderlijke algemene maatregel van bestuur, maar door middel van het opnemen van een bijlage bij dit besluit.

In dit onderdeel van de toelichting komen achtereenvolgens aan de orde:

- de situatie betreffende de vergunningverlening voor de verwijdering van chemische afvalstoffen en afgewerkte olie voor inwerkingtreding van het hoofdstuk Inrichtingen (1.11.2);
- de situatie betreffende de vergunningverlening voor de verwijdering van chemische afvalstoffen en afgewerkte olie na inwerkingtreding van het hoofdstuk Inrichtingen (1.11.3);
- uitgangspunten bij de aanwijzing van categorieën inrichtingen waarvoor de verklaring van geen bezwaar geldt (1.11.4);
- uitwerking van de uitgangspunten (1.11.5);
- de voorbereiding van het besluit met betrekking tot de verklaring van geen bezwaar (1.11.6).

1.11.2. De situatie betreffende de vergunning- en ontheffingverlening voor de verwijdering van chemische afvalstoffen en afgewerkte olie voor inwerkingtreding van het hoofdstuk Inrichtingen

Voor de inwerkingtreding van het hoofdstuk Inrichtingen van de Wet milieubeheer was voor inrichtingen waarin chemische afvalstoffen of afgewerkte olie worden bewaard, bewerkt, verwerkt of vernietigd, die van anderen afkomstig zijn, een vergunning nodig op grond van de Wet chemische afvalstoffen (Wca), te verlenen door de minister van VROM. Het storten van chemisch afval en afgewerkte olie was verboden behoudens een ontheffing.

Het vergunningstelsel van de Wca had geen betrekking op directe milieu-effecten van de inrichting. De factor waar het vergunningstelsel zich op richtte, was de doelmatigheid van de verwijdering.

Naast een vergunning op grond van de Wca, moest de houder van de inrichting een toereikende vergunning hebben die de milieu-aspecten regelt (op grond van onder meer de Hinderwet of de Afvalstoffenwet). Bij het ontbreken van een dergelijke vergunning moest de Wca-vergunning worden geweigerd. Bij de ontheffingverlening voor het storten kon de minister wel de directe milieugevolgen toetsen.

De toetsing van de inrichting met het oog op de directe milieugevolgen (voor lucht, water, bodem en dergelijke) bleef aldus bij de Wca-vergunningverlening voorbehouden aan de provincie of de gemeente (c.q. waterkwaliteitsbeheerder).

De keuze voor een centrale doelmatigheidstoetsing was destijds (bij de voorbereiding van de Wca) met name bepaald door:

- de kwaliteit van deze potentieel milieugevaarlijke afvalstoffen;
- het beperkte aantal noodzakelijke verwerkers;
- de internationale dimensie van de verwijdering van deze afvalstoffen.

De memorie van toelichting bij de Wca geeft op dit punt aan dat de kwaliteit van het afval noodzaakt tot gecompliceerde en gespecialiseerde verwerkingstechnieken, die alleen bij coördinatie op nationale schaal zijn te realiseren (Kamerstukken II 1973/74, 12 662, nr.3, blz. 9). Een regionale benadering volstaat niet waar het gaat om een beperkt aantal verwerkers van nationale betekenis: een centrale sturing is noodzakelijk om de doelstelling doelmatige verwijdering (met een op de aanvoer van afvalstoffen afgestemde situering) te verwezenlijken. De mogelijkheid van internationale samenwerking op dit vlak wordt aangeduid.

De doelstelling doelmatige verwijdering ziet met name op de organisatie van de verwijdering. Deze organisatie dient:

- de continuïteit van de verwijdering van afvalstoffen te waarborgen,
- een effectieve en efficiënte wijze van verwijdering te bieden (zowel technisch als organisatorisch),
- zodanig te functioneren dat de capaciteit is afgestemd op het aanbod (voorkomen onder- en overcapaciteit) en een onjuiste spreiding van verwijderingsfaciliteiten wordt voorkomen, en
- zodanig te functioneren dat de kans op het ontstaan van illegale praktijken zo veel mogelijk wordt beperkt en een effectieve controle op het functioneren van het verwijderingssysteem en de hierin opererende bedrijven mogelijk is.

De elementen van het begrip doelmatigheid moeten een rol spelen bij de beoordeling van de verwijderingsstructuur als geheel en bij de afzonderlijke verwijderingsactiviteiten. De beoordeling van de doelmatige verwijdering ziet derhalve op de bijdrage die verwijderingsinrichtingen leveren aan een optimale verwijderingsstructuur.

1.11.3. *De situatie betreffende de vergunningverlening voor de verwijdering van chemische afvalstoffen en afgewerkte olie na inwerking-treding van het hoofdstuk Inrichtingen*

Bij de voorbereiding van de wet Vergunningen en algemene regels is geconcludeerd dat ook in de toekomst de doelmatigheidstoetsing voor een aantal verwijderingsinrichtingen die zich richten op de verwijdering van specifieke, op nationaal niveau te verwijderen afvalstoffen, nog steeds de uitsluitende verantwoordelijkheid van de minister van VROM zou moeten zijn.

Geconstateerd werd dat de gronden die destijds bij de totstandkoming van de Wca hebben geleid tot een toetsing op rijksniveau, nog steeds van kracht waren. In de wet Vergunningen en algemene regels, waarbij het vergunningen- en ontheffingenregime met het oog op de gewenste integratie van vergunningverlening is herzien, is dan ook gekozen voor het opnemen in de Wet milieubeheer van een constructie waarin het vergunning- en ontheffingvereiste op grond van de Wca komt te vervallen, voor zover het inrichtingen betreft. De op centraal niveau te handhaven doelmatigheidstoetsing geschiedt in de vorm van het (al dan niet) verlenen van een verklaring van geen bezwaar door de minister van VROM bij de integrale milieuvergunning.

Een verklaring van geen bezwaar kan slechts in het belang van de doelmatige verwijdering van de betrokken afvalstoffen worden geweigerd. Een weigering heeft hetzelfde rechtsgevolg als het weigeren van de huidige vergunning op grond van de Wet chemische afvalstoffen: de desbetreffende activiteiten met chemisch afval of afgewerkte olie mogen niet worden verricht. De directe milieu-aspecten van de inrichting blijven ook in deze nieuwe constructie onderworpen aan de beoordeling

van de provincies. Doelmatigheidstoetsing (door de minister) en beoordeling van directe milieu-effecten (door de provincie) vormen samen de toetsing in het kader van de verlening van de integrale milieuvergunning.

De meerwaarde van de verklaring-van-geen-bezwaar-constructie wordt gevonden in de volgende twee aspecten:

1. De procedurele integratie bij vergunningverlening: bedrijven hoeven maar één aanvraag in te dienen, de voorschriften worden teruggevonden in één document, een bedrijf behoeft bij beroep dat maar één keer in te stellen.

2. De flexibiliteit van de constructie: anders dan bij de Wca zal voor die activiteiten met chemische afvalstoffen en afgewerkte olie waarvoor de regionale schaal van verwijdering (gerelateerd aan de regio's van het Afval Overleg Orgaan) doelmatig is, de doelmatigheidstoetsing door de provincie plaatsvinden.

Overigens kan op zich waar het gaat om andere dan chemische afvalstoffen en afgewerkte olie ook een wijziging in bevoegd gezag optreden: het bij amvb instellen van de verklaring voor afvalstoffen waarvoor de verwijdering op nationale schaal aangewezen wordt geacht.

In paragraaf 1.11.1 is reeds aangegeven, dat in de vierde nota van wijziging is gekozen voor een andere lijn dan oorspronkelijk in het wetsvoorstel opgenomen. In het oorspronkelijke wetsvoorstel was voor de verwijderingsinrichtingen voor chemische afvalstoffen en afgewerkte olie de verklaringseis uitgangspunt, behoudens vrijstelling in die gevallen dat regionale beoordeling van de verwijdering op zijn doelmatigheid mogelijk is. Thans gaat artikel 8.35 uit van het aanwijzen van categorieën inrichtingen waarvoor de verklaring van geen bezwaar gaat gelden. Zoals vermeld in de toelichting op de betreffende nota van wijziging, vindt deze omkering van de lijn plaats in het licht van de sinds de totstandkoming van de Wca veranderde opvattingen over de toedeling aan de centrale overheid van de verantwoordelijkheid voor het chemische afvalstoffenbeleid, in termen van het realiseren van toereikende verwijderingsfaciliteiten/capaciteiten en de beoordeling van de doelmatigheid van de verwijdering van chemisch afval.

1.11.4. Uitgangspunten bij de aanwijzing van categorieën inrichtingen waarvoor de verklaring van geen bezwaar geldt

Zoals hierboven aangegeven, is het aanwijzen van categorieën inrichtingen waarvoor een verklaring van geen bezwaar geldt, bepalend voor het antwoord op de vraag welke overheid verantwoordelijk is voor het chemisch afvalstoffenbeleid, in termen van het realiseren van toereikende verwijderingsfaciliteiten/-capaciteiten en de beoordeling van de doelmatigheid van de verwijdering van chemisch afval.

Voor niet-chemische afvalstoffen geldt dat de verantwoordelijkheid in bovenbedoelde zin sinds de inwerkingtreding van de Afvalstoffenwet bij de provincies ligt. Ten tijde van die totstandkoming werd het schaalniveau van de provincie toereikend geacht om tot een doelmatige verwijdering van deze afvalstoffen te komen. In de loop van de tijd zijn hierover twijfels gerezen. Dit is aanleiding geweest tot de oprichting van de Landelijke Coördinatie Commissie Afvalstoffenbeleid (LCCA). Deze constateerde in haar rapport «Voorstel tot vernieuwing van het afvalstoffenbeleid» dat de organisatie van de verwijdering versnipperd en kleinschalig is en veel ad hoc-oplossingen laat zien. Gevolg hiervan is geweest dat goede initiatieven niet van de grond kwamen, of bleven steken op een kleinschalig en lokaal niveau.

De noodzaak hierin verbetering te brengen en te komen tot een optimalisatie en schaalvergroting van de verwijderingsstructuur heeft in

1990 geleid tot een gestructureerde samenwerking van de provincies op regionale schaal. Dit is geschied door de oprichting van het Afval Overleg Orgaan met hieraan gekoppeld de instelling van een vijftal samenwerkingsverbanden («LCCA regio's»); een en ander op basis van de Samenwerkingsovereenkomst Afvalverwijdering VROM/IPO/VNG van 6 juli 1990 (Kamerstukken II 1989/90, 18 319, nr. 28).

Uitgangspunt bij de samenwerking tussen de verschillende overheden in LCCA-verband is dat de afvalstromen waarop deze samenwerking betrekking heeft, rekening houdend met de schaal van doelmatige verwijdering, verwijderd worden binnen de regio waar zij vrijkomen. Het afvalaanbod in de onderscheiden regio's is, in relatie tot de voor een optimale verwijdering noodzakelijke capaciteit van verwijderingsinrichtingen, zodanig dat een doelmatige verwijdering van afvalstoffen op dit moment mogelijk wordt geacht. Onnodig interregionaal afvaltransport kan en moet, uitgaande van een doelmatige verwijdering zo dicht mogelijk bij de plaats van ontstaan van de afvalstoffen (het zogenaamde nabijheidsbeginsel), zoveel mogelijk worden voorkomen.

Bij de totstandkoming van de verwijdering van afvalstoffen binnen de regio's vervult het Afval Overleg Orgaan een belangrijke rol door het opstellen van een tienjarenplan.

Het ligt voor de hand om bij de verwijdering van chemische afvalstoffen eenzelfde lijn te volgen en deze lijn als uitgangspunt te hanteren bij het vaststellen van het antwoord op de vraag voor welke inrichtingen waarin chemische afvalstoffen verwijderd worden, een verklaring van geen bezwaar moet gelden. Dit betekent dat voor die afvalstromen, voor de verwijdering waarvan de bedoelde regio's in beginsel zelfvoorzienend kunnen zijn, de primaire beleidsverantwoordelijkheid voor de doelmatige verwijdering bij de provincies komt te liggen.

Alleen in die gevallen waarin de verwijdering de schaal van de regio's te boven gaat en bovendien een sturing van de verwijdering door de centrale overheid noodzakelijk is, zal deze worden geëffectueerd. Dit is aan de orde als de voor een optimale verwijdering noodzakelijke schaalgrootte zodanig is dat er, gezien het aanbod aan afvalstoffen in Nederland, slechts plaats is voor een of enkele verwerkingsinrichtingen die bovendien gericht zijn op een bovenregionaal, nationaal aanbod van afvalstoffen. Dit is met name het geval voor afvalstoffen waarvan de verwerking een sterk specialistisch karakter heeft en zeer hoge investeringen vergt. In een aantal gevallen heeft de verwijdering van dergelijke afvalstoffen naast een nationale ook nog een internationale component in die zin dat initiatieven alleen dan van de grond komen als in internationaal verband afspraken worden gemaakt over de grensoverschrijdende overbrenging van de betreffende afvalstoffen. In beide gevallen zal bovendien, wanneer er sprake is van een verantwoordelijkheid van de overheid voor het realiseren van initiatieven, deze verantwoordelijkheid bij de centrale overheid liggen.

Ook in situaties waarbij de geografische spreiding van de reeds aanwezige verwijderingscapaciteit niet aansluit bij de hiervoor genoemde interprovinciale regio's en de betreffende inrichtingen overwegend nationaal opereren, wordt een sturing van de verwijdering op nationale schaal noodzakelijk geacht.

Uitgaande van de hierboven genoemde uitgangspunten is voor circa 60 van de circa 600 inrichtingen die onder het regime van de Wca beschikten over een Wca-vergunning een sturing op nationaal niveau vereist. Een overzicht van deze categorieën inrichtingen wordt in hoofdstuk 6, bij de toelichting op bijlage III, gegeven.

Over de strekking van de aanwijzing nog het volgende. Aangewezen worden categorieën inrichtingen voor *bepaalde* verwijderingshandelingen ten aanzien van de daarbij aangegeven afvalstoffen. In het merendeel van de gevallen worden als verwijderingshandelingen het bewerken en verwerken van de betrokken afvalstoffen genoemd. In sommige gevallen worden specifieke handelingen genoemd, bijvoorbeeld destilleren en verbranden. Hieruit vloeit niet voort dat de verklaring van geen bezwaar alleen betrekking heeft op de genoemde verwijderingshandelingen. De verklaring heeft ingevolge artikel 8.36 van de Wet milieubeheer betrekking op *alle* verwijderingshandelingen ten aanzien van de betrokken afvalstoffen in de aangewezen categorieën inrichtingen. Ook ten aanzien van bijvoorbeeld het bewaren van de betrokken afvalstoffen in die inrichtingen geldt dus het verklaring-van-geen-bezwaar vereiste. Aangezien het bewaren bij de diverse categorieën niet is genoemd, zijn inrichtingen uitsluitend voor het bewaren van de betrokken afvalstoffen daarentegen in de aanwijzing niet begrepen.

1.11.5. De uitwerking van deze uitgangspunten voor de onderscheidene categorieën inrichtingen

Meer in het algemeen over de aanwijzing het volgende. Aanwijzing heeft, zoals ook aangegeven in de toelichting op de vierde nota van wijziging, geen definitief karakter. Daar waar de schaal van verwijdering daartoe aanleiding geeft, zal de doelmatigheidstoetsing alsnog worden gedecentraliseerd door het laten vervallen van de aanwijzing.

Tevens is in de toelichting op de vierde nota van wijziging bij het wetsvoorstel VAR gesteld dat in het kader van de regelmatige evaluatie van de werking van de Wet milieubeheer (artikel 21.2 van de Wet milieubeheer) zal worden bezien of verdere decentralisatie op termijn mogelijk is. Daarbij zal de stand van zaken met betrekking tot de meerjarenplanning voor chemische afvalstoffen en de status en wettelijke verantwoording daarvan (zie de brief aan de Tweede Kamer van 27 juni 1991, Kamerstukken II 1990/91, 18 319, nr. 44) worden betrokken.

De argumenten die ten grondslag liggen aan de aanwijzing op grond van deze amvb worden in hoofdstuk 6 aangegeven per categorie, met de daarbij behorende onderverdeling.

Voor de belangrijkste van de thans onder het Wca-regime vallende inrichtingen wordt hieronder nog aangegeven waarom zij niet voor aanwijzing op grond van artikel 8.35 in aanmerking komen (a tot en met d). Voor deze inrichtingen gaat derhalve de verantwoordelijkheid voor de doelmatigheidstoetsing over naar de provincies. Onder e wordt een mogelijk in de toekomst aan te wijzen categorie inrichtingen aangeduid.

a. Inrichtingen voor het op of in de bodem brengen van afvalstoffen van de C₃-categorie

Het gaat hier om matig uitloegbare afvalstoffen met een gering percentage organische koolstof, die op of in de bodem mogen worden gebracht op stortplaatsen of delen van stortplaatsen, die aan de IBC-criteria voldoen. Afstemming van het aantal noodzakelijke voorzieningen zal voornamelijk in het kader van het Afval Overleg Orgaan plaatsvinden (afvalregio's). Een sturing op nationaal niveau kan derhalve gemist worden. Verwacht wordt dat in de eindsituatie afvalstoffen van deze categorie in 8 à 15 inrichtingen geborgen zullen worden.

b. Inrichtingen voor het bewerken, verwerken of vernietigen van mengsels van olie, water en slib afkomstig uit olie- of slibafscheiders, waarvan een inrichting waar onderhouds- en herstelwerkzaamheden aan

voertuigen en machines worden verricht zich door afgifte ontdoet

In de afgelopen periode is met het vergunningeninstrument van de Wca (Besluit inzameling chemische afvalstoffen) de structuur voor de verwijdering van de bedoelde afvalstoffen nagenoeg volledig ingevuld. De provinciale plannen voor de verwijdering van klein chemisch afval vormden hiervoor in belangrijke mate de basis. Gespreid over Nederland zijn er circa 12 inrichtingen waarin deze afvalstoffen verwerkt worden. Gezien het aantal inrichtingen en het regionale karakter hiervan is voor een beoordeling van de doelmatigheid op nationale schaal geen aanleiding.

c. Inrichtingen voor het reinigen van verontreinigde grond

In Nederland beschikken 5 bedrijven over een Wca-vergunning voor het langs thermische weg reinigen van verontreinigde grond. Voor het fysisch chemisch reinigen van de grond beschikken eveneens 5 bedrijven over een vergunning. Hoewel gezien de schaal waarop deze installaties werken en gezien de huidige problemen rond de onderbezetting van deze installaties een sturing op nationaal niveau in de rede ligt, wordt toch afgezien van het aanwijzen van deze categorie van inrichtingen. De reden hiervoor is dat in de vorm van het Service Centrum Grondreiniging (SCG) waarin zowel gemeenten, rijk als provincies vertegenwoordigd zijn, reeds een geleiding van de afvalstroom plaatsvindt naar de installaties waarbij rekening wordt gehouden met de beschikbare capaciteit.

d. Inrichtingen voor het bewaren van afvalstoffen

Ruim 500 inrichtingen in Nederland beschikken over een vergunning voor het bewaren van chemische afvalstoffen als voorfase voor bewerking, verwerking of vernietiging. Voorbeelden van deze categorie inrichtingen zijn kca-depots bij gemeenten (circa 350 vergunninghouders), inrichtingen voor het bewaren van een totaal pakket aan chemisch afval (bijvoorbeeld door inzamelaars van klein chemisch afval) en handelaren in non-ferro-afvalstoffen. Voor inrichtingen van deze soort wordt een regulering op rijksniveau niet noodzakelijk geacht. Voor zover een capaciteitsregulering aan de orde is zal dit op provinciaal of regionaal niveau kunnen plaatsvinden.

e. Inrichtingen voor het bewerken, verwerken of vernietigen van autobanden

Het betreft hier inrichtingen die gespecialiseerd zijn in het verwerken van rubberafvalstoffen ontstaan bij de bandenproducerende, bandenvernieuwende industrie en verwerkers van de granuleerindustrie.

Voor het verwerken van rubberafvalstoffen bestaan momenteel plannen om hiervoor drie bestaande vuurhaarden te benutten voor schrotbanden, die niet via de toepassingen bandenvernieuwing, gemodificeerd granuleren en granuleren verwerkt worden.

Afhankelijk van de bereikte resultaten van vorenbedoelde toepassingen zal omstreeks 1995 een beslissing genomen dienen te worden over de bouw van één centrale thermische verwerkingsinstallatie voor rubberafvalstoffen. Alsdan zal sturing op nationaal niveau aan de orde kunnen komen.

Niet aangewezen is de categorie «inrichtingen voor het verwerken van zware metalen houdende afvalstromen, met het oog op terugwinning van zware metalen». In een van de commentaren op het ontwerp-besluit was hiertoe met het oog op de regulering van de capaciteit een voorstel gedaan. Thans kan echter nog niet worden beoordeeld in hoeverre er hier inderdaad aan sturing op nationaal niveau behoefte is. Zo nodig zal aanwijzing van deze categorie in een later stadium nader worden overwogen.

Op 26 februari 1992 is het voorontwerp van een wijziging van het Inrichtingen- en vergunningenbesluit milieubeheer met betrekking tot de verklaring van geen bezwaar gepubliceerd in de Staatscourant (Stcrt. 40). Uit de naar aanleiding van de publicatie toegezonden reacties en commentaren kan worden opgemaakt dat, met uitzondering van het Interprovinciaal Overleg (IPO), degenen die hebben gereageerd zich in grote lijnen konden vinden in de voorgenomen regeling.

Door het IPO is voorgesteld om het beleid ten aanzien van de verwijdering van chemische afvalstoffen te regelen in het meerjarenhoofdplan, dat in ieder geval ten aanzien van het bewerken van chemische afvalstoffen in een uitputtende regeling zou voorzien. Wat betreft de verwerking van chemische afvalstoffen zou door middel van de verklaring van geen bezwaar alleen van genoemd plan kunnen worden afgeweken in bepaalde gevallen. In aansluiting op deze suggestie stelde het IPO tevens voor om, in afwachting van de wettelijke status het meerjarenhoofdplan door middel van een bestuursakkoord van een bestuurlijke grondslag te voorzien.

Deze voorstellen zijn niet overgenomen. Het meerjarenhoofdplan als toetsingskader voor de verklaring van geen bezwaar, waarbij wordt uitgegaan van een beleidsorganisatorisch criterium, verdraagt zich niet met de wettelijke, in artikel 8.35 van de Wet milieubeheer, neergelegde regeling, waarin een schaalcriterium centraal staat bij de beoordeling, of de doelmatigheid van de verwijdering op provinciaal, dan wel op centraal niveau beoordeeld moet worden. Ingevolge artikel 8.35 is de verklaring van geen bezwaar immers voorgeschreven voor bepaalde situaties waarin gevaarlijke afvalstoffen buiten Nederland, dan wel binnen Nederland in slechts een of enkele inrichtingen verwijderd moeten worden. Het artikel heeft het oog op gevallen waarin de verwijdering de schaal van de (LCCA-) regio's te boven gaat en bovendien een sturing van de verwijdering door de centrale overheid noodzakelijk is.

Overigens wordt benadrukt dat het voorstel van het IPO in de toekomst voor overweging in aanmerking kan komen wanneer met het oog op de periodieke evaluatie van de werking van de wet bezien zal worden of verder decentralisatie van bevoegdheden mogelijk is. Hierbij zal onder andere de stand van zaken met betrekking tot de meerjarenplanning voor chemische afvalstoffen en de wettelijke verankering daarvan worden betrokken. Dit betekent dat de meerjarenplanning eerst in de praktijk zal moeten hebben bewezen goed te functioneren en tevens dat de status en wettelijke verankering ervan moeten zijn geregeld.

Een bestuursakkoord als tijdelijke bestuurlijke fundering van de meerjarenplanning kan de bezwaren tegen het voorstel van het IPO niet wegnemen. Bovendien is de plaats van de meerjarenplanning in het geheel van dien aard dat een wettelijke regeling noodzakelijk moet worden geacht.

Voorts is het IPO van oordeel dat een te groot aantal inrichtingen onder het vereiste van de verklaring van geen bezwaar is gebracht. Hieromtrent wordt opgemerkt dat slechts een relatief gering aantal inrichtingen is aangewezen. Verwezen zij verder naar paragraaf 1.11.4 van deze nota van toelichting. Naast bovengenoemde onderwerpen is op verschillende andere punten commentaar geleverd, dat is betrokken bij de verdere voorbereiding van de regeling.

1.12. Enkele aspecten in verband met het overgangsrecht

Het overgangsrecht in verband met de inwerkingtreding van de wet «Vergunningen en algemene regels» is geregeld in artikel XXII van die wet. De daarin neergelegde regeling is in twee hoofdregels samen te vatten:

1. de vergunning, verleend op grond van de in artikel XXII, eerste lid, genoemde wetten, wordt gelijk gesteld met een vergunning, verleend krachtens de Wet milieubeheer;

2. aanvragen voor vergunningen die zijn ingediend voor de datum waarop de Wet milieubeheer in werking treedt, worden afgehandeld volgens het «oude» recht, dat blijft gelden totdat de beschikking onherroepelijk is geworden.

Voor nadere bepalingen betreffende onder meer ontheffingen en inrichtingen die onder de Hinderwet vallen, zij verwezen naar de overige leden van artikel XXII van de wet «Vergunningen en algemene regels». Hierboven is reeds gewezen op de overgangsregeling voor de Kroonvergunningen (zie paragraaf 1.5.3.4.).

In het onderhavige besluit behoeven geen overgangsbepalingen te worden opgenomen.

Er kan nog op worden gewezen dat verschuivingen optreden in het bevoegd gezag als gevolg van de wet (zie hierboven paragraaf 1.5.2.3.) dan wel als gevolg van gewijzigde categorie-omschrijvingen. Ten aanzien van bestaande vergunningen betekent dit dat de opgebouwde dossiers zullen moeten worden overgedragen aan het op grond van de Wet milieubeheer bevoegde gezag. Aangezien deze overgang plaatsvindt tegelijk met de inwerkingtreding van dit besluit, is het uiteraard van belang dat de overdracht zo snel mogelijk plaatsvindt. Verwacht kan worden dat dit zonder grote problemen zal kunnen geschieden.

TOETSING VAN HET BESLUIT EN DE BIJLAGEN AAN DE AANWIJZINGEN INZAKE TERUGHOUDENDHEID MET REGELGEVING

2.1. Algemeen

2.1.1. Grondslag en aard van het besluit

Het besluit, dat betrekking heeft op het beleidsterrein van het milieubeheer, regelt met uitzondering van het hierna te vermelden onderwerp geen nieuwe onderwerpen. Het besluit vindt zijn grondslag in die artikelen van de Wet milieubeheer en de Wet geluidhinder, welke in de aanhef van het besluit zijn vermeld. Het vervangt een aantal onderwerpen dat tot het in werking treden van de wet tot uitbreiding en wijziging van de Wet milieubeheer (de Wet «Vergunningen en algemene regels») waren geregeld in bestaande sectorale regelingen op het terrein van het milieubeheer. Het besluit sluit aan bij de ontwikkelingen op dat terrein, in het bijzonder de integratie van het milieubeleid en de verbetering van de uitvoerbaarheid en de handhaafbaarheid van de regelgeving, zoals uiteengezet in hoofdstuk 1, paragrafen 1.1. t/m 1.3. van deze toelichting.

Nieuw is de aanwijzing van categorieën van inrichtingen waarvoor de Minister van VROM een verklaring van geen bezwaar dient af te geven alvorens het bevoegd gezag tot vergunningverlening kan overgaan. Deze aanwijzing is gebaseerd op artikel 8.35, eerste lid van de wet. Tegelijk met inwerkingtreding van bedoeld hoofdstuk vervallen de artikelen van de Wet chemische afvalstoffen betreffende vergunning- en ontheffingverlening voor het verwijderen van chemisch afval en afgewerkte olie. Het onderhavige besluit is noodzakelijk om voor die categorieën inrichtingen waarvoor dit met het oog op doelmatige verwijdering noodzakelijk is, de centrale doelmatigheidstoetsing in stand te houden.

2.1.2. Bestaande regelingen

Het besluit treedt in de plaats van de volgende regelingen:

- a. Hinderbesluit;
- b.1. Besluit recreatie-inrichtingen Wet geluidhinder;
- b.2. Vergunningenbesluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder;
- b.3. Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder;
- c.1. Vergunningenbesluit inrichtingen luchtverontreiniging;
- c.2. Inrichtingenbesluit artikel 19, eerste lid, Wet inzake de luchtverontreiniging;
- d.1. Vergunningenbesluit inrichtingen Afvalstoffenwet;
- d.2. Inrichtingenbesluit Afvalstoffenwet;
- d.3. Werkenbesluit Afvalstoffenwet;
- e. de artikelen 339 en 343 van het Mijnreglement 1964.

De onder a tot en met d.3 genoemde besluiten komen bij de inwerkingtreding van dit besluit te vervallen. Hoofdstuk XX van het Mijnreglement 1964 zal bij afzonderlijk besluit worden gewijzigd.

Het Vergunningenbesluit afgewerkte olie en het Vergunningenbesluit chemische afvalstoffen zijn met gewijzigde inhoud in stand gebleven, doch zijn niet meer van toepassing op inrichtingen. Ten aanzien van inrichtingen treedt het onderhavige besluit in de plaats van de twee genoemde besluiten.

2.1.3. *Bevoegdhedenverdeling*

De bestaande bevoegdhedenverdeling wordt in beginsel gehandhaafd. Het besluit sluit aan bij de in de wet «Vergunningen en algemene regels» aangebrachte wijzigingen in de bevoegdhedenverdeling (zie hoofdstuk 1, paragraaf 1.5.2. van deze nota).

2.2. *De doelstellingen van de regeling*

2.2.1. *Doelstellingen*

De doelstellingen van het besluit zijn uiteengezet in hoofdstuk 1 van de toelichting.

2.2.2. *Werkingssfeer*

In artikel 1.1, derde lid, van de Wet milieubeheer is neergelegd dat bij algemene maatregel van bestuur categorieën van inrichtingen worden aangewezen, die nadelige gevolgen voor het milieu kunnen veroorzaken. Met hoofdstuk 2 van dit besluit wordt voor een belangrijk deel de werkingssfeer van de Wet milieubeheer met betrekking tot inrichtingen vastgesteld. De aanwijzing van de categorieën van inrichtingen brengt geen wezenlijke veranderingen teweeg in de werkingssfeer die voorheen gold in het kader van de Hinderwet, de Wet geluidhinder, de Wet inzake de luchtverontreiniging, de Afvalstoffenwet, de Wet chemische afvalstoffen en de Mijnwet 1903. Wel zijn enkele nieuwe categorieën van inrichtingen aangewezen, die voorheen niet waren opgenomen in het Hinderbesluit. Van die nieuw aangewezen categorieën kan niet zonder meer worden gesteld dat daardoor de inrichtingen die onder die nieuwe omschrijving vallen, voorheen niet onder het bereik van de Hinderwet vielen. Veelal vielen die inrichtingen onder een meer algemene categorie-omschrijving van het Hinderbesluit. Slechts enkele nieuwe categorie-omschrijvingen breiden de werkingssfeer uit in vergelijking met de Hinderwet.

Het besluit richt zich tot een ieder die een inrichting opricht, een inrichting of de werking daarvan verandert, of een inrichting in werking heeft. Verder richt het besluit zich tot de aangewezen overheidsorganen, welke bevoegd zijn te beslissen op aanvragen om een vergunning.

2.2.3. *Samenhang met andere regelingen*

De algemene regeling van milieuvergunningen voor inrichtingen vertoont een nauwe samenhang met een aantal andere regelingen die het milieubeheer betreffen. In de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel «Vergunningen en algemene regels» is uitgebreid ingegaan op die relatie (zie Kamerstukken II, 1988/89, 21 087, nr. 3, pag. 21 tot en met 29). Dit besluit brengt geen wijzigingen aan in de aldaar geschetste samenhang.

Ter aanvulling van hetgeen in de memorie van toelichting is gesteld, kan ten aanzien van de samenhang met de vervoersregelgeving nog het volgende worden opgemerkt. In de Bijlage bij dit besluit is een aantal categorieën van inrichtingen aangewezen, waarvan de opzet en de activiteiten voor een belangrijk deel worden gereguleerd door de vervoersregelgeving (zie bijv. Bijlage I, categorie 14). Daarbij kan met name worden gewezen op de Wet gevaarlijke stoffen en de Spoorwegwet. De in het kader daarvan gestelde voorschriften aan vervoersactiviteiten vloeien zeer dikwijls voort uit voorschriften die in internationaal verband zijn gesteld. De vervoersregelgeving kan samenlopen met de milieuregelgeving. Een algemene afbakening is niet getroffen. Wanneer het

bevoegd gezag voorschriften aan een milieuvergunning zal willen verbinden zal het goed moeten letten op een goede afstemming van de voorschriften uit beide kaders. Zo behoeven voorschriften die al gesteld zijn krachtens de vervoersregelgeving niet te worden opgenomen in de vergunning krachtens de Wet milieubeheer.

Over de samenhang met de Algemene wet bestuursrecht (Awb) (Stb. 1992, 315) kan nog het volgende worden opgemerkt. Het besluit bevat enkele bepalingen die op onderdelen afwijken van de terminologie zoals in de Awb opgenomen. Omdat de Awb naar verwachting niet vóór 1994 in werking zal treden is besloten de terminologie van de Awb nog niet in de voorliggende tekst te verwerken. Tijdig voor de inwerking-treding van de regeling van de Awb zal worden gezien welke elementen van het besluit een doublure vormen met de Awb c.q. welke uit oogpunt van harmonisatie moeten worden gecorrigeerd, waarna een aanpassing van het besluit zal worden bevorderd.

2.3. Normstelling, delegatie, bestuursinstrumenten en de met de uitvoering gemoeide bestuurlijke lasten

Het besluit bevat onder meer een voorziening voor de bij de aanvraag om een vergunning te verstrekken gegevens. De regeling die ten aanzien daarvan in dit besluit is neergelegd, heeft in vergelijking met de tot op het moment van in werking treding van dit besluit bestaande situatie geen nadelige gevolgen voor de bestuurlijke lasten.

In artikel 8.3 van het besluit is een voorziening getroffen ten behoeve van de informatievoorziening van de Minister van VROM met het oog op de taken en bevoegdheden die deze na de inwerkingtreding van de Wet milieubeheer heeft op het terrein van de verwerking, in-, uit- en doorvoer van chemische afvalstoffen. Daarbij wordt voorgescreven dat het bevoegd gezag bepaalde gegevens met betrekking tot inrichtingen ter verwijdering van chemische afvalstoffen en afgewerkte olie doorgeeft aan de genoemde Minister.

Voor zover het artikel 8.35 van de Wet milieubeheer betreft, geeft het besluit invulling aan het principe van decentralisatie dat tot uitdrukking komt in dat artikel. Conform het in dat artikel opgenomen criterium worden slechts die inrichtingen aangewezen voor doelmatigheidstoetsing op nationaal niveau waar dit ook, gelet op de noodzaak van (inter)nationale sturing en capaciteitsregulering/spreiding, noodzakelijk voor is. Voor de overige, dus het merendeel van de inrichtingen is uitgangspunt dat de bevoegdheid tot doelmatigheidstoetsing overgaat naar de provincies. Dit vloeit overigens rechtstreeks voort uit artikel 8.35 van de Wet milieubeheer.

De bestuurlijke lasten worden als gevolg van artikel 8.35 grotendeels verschoven van het rijk naar de provincie. De invulling van de onderhavige algemene maatregel van bestuur concretiseert artikel 8.35 door slechts voor een relatief klein aantal categorieën van inrichtingen de verklaring van geen bezwaar van de minister in te stellen. Gevolg hiervan is dat de provincie voor het merendeel van de inrichtingen voor de verwijdering van chemisch afval de verantwoordelijkheid voor de doelmatigheidstoetsing krijgt toebedeeld. Deze ligt trouwens in het verlengde van de verantwoordelijkheid die zij reeds heeft voor de niet-chemische afvalstoffen.

Ten behoeve van een goede overdracht van taken aan de provincies is een project gestart met als doel, na te gaan hoe een adequate uitvoering van deze taken bij de provincies mogelijk kan worden gemaakt. Onder meer zal worden voorzien in de overdracht van kennis, financiën en dossiers. Het streven is erop gericht om bij het inwerkingtreden van de wet VAR een voldoende uitvoeringsniveau bij de provincies te hebben bereikt voor de behandeling van alle nieuwe aanvragen. Aan het project

wordt deelgenomen door vertegenwoordigers van de provincies en de rijksoverheid.

2.4. Handhaving, werkdruk bestuurlijk en justitieel apparaat en rechtsbescherming

De in dit besluit vervatte regelingen richten zich deels tot overheidsorganen, deels tot bedrijven (inrichtingen) en burgers. De handhaving daarvan is ingebed in het normale proces van bestuurlijke toepassing van de bij de Wet milieubeheer voorziene procedures. De gunstige gevolgen die de wet «Vergunningen en algemene regels» heeft voor de werkdruk van het bestuurlijk en justitieel apparaat blijven bij dit besluit onveranderd. Het besluit voegt, met uitzondering van het hiervoor in paragraaf 2.3 genoemde aspect, geen nieuwe verplichtingen toe vergeleken met de tot op heden bestaande bestuurlijke procedurevoorschriften.

Het toezicht op de naleving van de verklaring van geen bezwaar geschiedt door de Inspectie van de Volksgezondheid, belast met het toezicht op de hygiëne van het milieu zoals dit thans reeds geschiedt in het kader van de uitvoering van de Wca. Door de aanzienlijke reductie van het aantal inrichtingen waarvan de doelmatigheidstoetsing (en daarmee het toezicht daarop) op rijksniveau plaatsvindt, verschuift een groot deel van de toezichtstaak naar de provincies. Over de overdracht van taken en de financiële gevolgen daarvan vindt, zoals aangegeven, nog overleg plaats tussen rijk en provincies. Overigens betekent deze overgang feitelijk, nu de provincie de milieuhygiënische controle op die inrichtingen reeds voor haar rekening diende te nemen, slechts uitbreiding van haar huidige toezichtstaak met één bepaald aspect (namelijk de doelmatigheidsvoorschriften). Het besluit heeft ook ten aanzien van dit onderwerp geen directe gevolgen voor het justitieel apparaat en de rechtsbescherming. De verklaring van geen bezwaar maakt deel uit van de vergunning.

2.5. Gevolgen voor de sociaal-economische ontwikkeling voor bedrijfsleven, burgers en non-profit-instellingen

Het besluit heeft geen andere rechtstreekse gevolgen voor de sociaal-economische ontwikkeling dan in de memorie van toelichting bij het wetsontwerp «Vergunningen en algemene regels» zijn toegelicht. Naar aanleiding van een desbetreffende reactie van het Bureau Milieu en Ruimtelijke Ordening van de Raad van Nederlandse Werkgeversverbonden VNO en NCW kan ten aanzien van de administratieve lasten voor het bedrijfsleven, die voortvloeien uit dit besluit, het volgende worden opgemerkt.

Zoals in onderdeel 1.6.2. van deze nota is toegelicht, komt de regeling voor de verstrekking van de gegevens bij de aanvraag om een vergunning of een wijziging daarvan voor een belangrijk deel overeen met de bestaande vergunningbesluiten. Waar nieuwe elementen zijn opgenomen, vloeien deze direkt voort uit hoofdstuk 8 van de wet, uit de met deze regeling te implementeren EEG-richtlijnen of uit toezeggingen aan de Staten-Generaal.

De regeling van hoofdstuk 5 van dit besluit, met name de algemene regeling zoals neergelegd in artikel 5.1, ziet op een zodanige informatie dat aan de hand daarvan een juist beeld van de inrichting kan worden verkregen van de nadelige gevolgen die het bedrijf kan veroorzaken en van de maatregelen die zijn of worden getroffen om die nadelige gevolgen te voorkomen of te beperken. Hoofdstuk 8 van de wet bevat veel meer mogelijkheden dan de tot op heden bestaande milieuwetgeving voor een in procedureel en inhoudelijk opzicht «flexibele» vergunning. De regeling van de gegevensverstrekking bij de aanvraag

van de vergunning sluit daarbij aan. In het licht daarvan kan worden gesteld dat het onderhavige besluit in algemene zin niet leidt of behoeft te leiden tot een administratieve lastenverzwaring voor het bedrijfsleven.

Voor zover het de uitvoering van artikel 8.35 van de Wet milieubeheer betreft liggen de gevolgen voor de sociaal-economische ontwikkeling in de bijdrage die een goed functionerende verwijdering van chemisch afval en afgewerkte olie aan die ontwikkeling levert. In die zin zijn de gevolgen van dit besluit hiervoor slechts als positief aan te merken. Directe gevolgen op dit punt zijn voor het bedrijfsleven en de burgers beperkt in die zin dat de verklaring geen op zichzelf staande vergunning is, maar deel uitmaakt van de integrale milieuvergunning. De provincie is ingevolge het hoofdstuk Inrichtingen het primaire aanspreekpunt voor de vergunningverlening. Dit besluit brengt hierin geen verandering.

2.6. Varianten

Bij de voorbereiding van hoofdstuk 5 (gegevensverstrekking) van dit besluit is overwogen om een algemene basisregeling voor de bij de aanvraag te verstrekken gegevens te creëren welke zou gelden voor alle inrichtingen. Daarnaast zou het bevoegd gezag dan een algemene bevoegdheid hebben om voor een ruime lijst van aangewezen categorieën van inrichtingen, afhankelijk van de concrete situatie, andere gegevens te vragen die het voor de beoordeling van de aanvraag nodig oordeelt. Voor nadere gespecificeerde categorieën van inrichtingen zou het besluit dan nog nadere gegevens voorschrijven. Deze variant, die op zich zekere voordelen van flexibiliteit in zich droeg, is verlaten waarbij met name argumenten van eenduidigheid en rechtszekerheid voor de direct-betrokkenen golden.

Bij de opzet en systematiek van de bijlagen I en II zijn ook enkele varianten onderzocht. Deze zijn toegelicht in hoofdstuk 1, onderdeel 1.5.3.2., van deze nota. Ter aanvulling daarvan zij nog het volgende opgemerkt. Op verzoek van de Tweede Kamer is in december 1991 aan de beide Kamers der Staten Generaal een ontwerp van het onderhavige besluit toegezonden. Bij dat ontwerp waren drie bijlagen gevoegd, die achtereenvolgens een aanwijzing bevatten van:

- a. de categorieën van inrichtingen, als bedoeld in artikel 1.1, derde lid, van de wet (oorspronkelijke bijlage I);
- b. de categorieën van inrichtingen, als bedoeld in artikel 8.2, tweede lid, van de wet, waarvoor gedeputeerde staten als bevoegd gezag werden aangewezen (oorspronkelijke bijlage II);
- c. de categorieën van inrichtingen, als bedoeld in artikel 8.2, tweede lid, van de wet, waarvoor Onze Minister als bevoegd gezag werd aangewezen (oorspronkelijke bijlage III).

Mede op basis van reacties afkomstig van met de uitvoering en handhaving belaste instanties, die aangaven dat de in het ontwerp gehanteerde systematiek tot onduidelijkheden zou leiden, is besloten om de oorspronkelijke bijlagen I en II te integreren tot de bij dit besluit behorende bijlage I.

HOOFDSTUK 3

ARTIKELSGEWIJS

Artikel 1

Het begrip «bodem» komt regelmatig in dit besluit en de daarbij behorende bijlagen voor. De Wet bodembescherming definieert het begrip bodem als het vaste deel van de aarde met de zich daarin bevindende vloeibare en gasvormige bestanddelen en organismen. Voor alle duidelijkheid wordt erop gewezen dat het begrip «bodem» mede het grondwater omvat en dat ook de waterbodem ertoe behoort.

Artikel 2.1

Eerste lid

In dit artikel wordt de werkingssfeer van de Wet milieubeheer vastgesteld ten aanzien van inrichtingen die nadelige gevolgen voor het milieu kunnen veroorzaken. Dit geschiedt door een categorie-gewijze aanwijzing.

De aanwijzing geschiedt in dit artikel door middel van verwijzing naar de bij dit besluit behorende bijlage I waarin deze categorieën van inrichtingen zijn omschreven.

Uit de systematiek van de wet vloeit voort dat activiteiten die niet vallen onder de categorieën, zoals opgenomen in bijlage I bij dit besluit, niet worden aangemerkt als inrichtingen waarop de Wet milieubeheer van toepassing is. Dit sluit overigens niet uit dat dergelijke activiteiten kunnen worden bestreken door andere wettelijke regelingen op het terrein van het milieubeheer.

Het is mogelijk dat een inrichting, gelet op de categorie-omschrijving of gelet op de binnen de inrichting uit te voeren activiteiten of handelingen, valt onder meer dan één categorie-omschrijving.

Tweede lid

Inrichtingen voor de opslag en overslag van bijzonder veel stoffen en produkten kunnen in algemene zin nadelige gevolgen hebben voor het milieu. Daarom is in de meeste algemene categorie-omschrijvingen van bijlage I de opslag of overslag van in de betreffende categorie-omschrijving met name genoemde stoffen of produkten als bepalend element opgenomen. Detailhandelszaken, d.w.z. bedrijven waarin aan uitsluitend particulieren goederen worden verkocht, zijn nagenoeg niet denkbaar zonder enige vorm van opslag van stoffen of produkten. Het zou te ver voeren om elke detailhandelszaak waar in enigerlei vorm sprake is van opslag van bijv. glazen voorwerpen, textiel of houten beelden als zodanig aan te merken als een inrichting met mogelijke nadelige gevolgen voor het milieu. Het tweede lid is erop gericht om te voorkomen dat detailhandelszaken uitsluitend onder de werkingssfeer van de wet komen te vallen omdat sprake is van de op- of overslag van bepaalde produkten ten behoeve van de uitoefening van die detailhandel.

Opgemerkt moet worden dat in een geval waarin sprake is van een detailhandel als bedoeld in dit artikel, nauwkeurig moet worden gezien of de inrichting mogelijk op andere gronden valt onder een andere categorie-omschrijving. In het bijzonder wordt daarbij de aandacht gevestigd op categorie I. Is in een concreet geval meer dan één categorie-omschrijving van toepassing op de detailhandelszaak (bijvoorbeeld categorie I), dan is de wet alsnog op die detailhandelszaak van toepassing.

Artikel 2.2

In de Wet milieubeheer, dit besluit en andere op de Wet milieubeheer berustende bepalingen zijn regelingen getroffen voor inrichtingen waarin afvalstoffen die van buiten de inrichting afkomstig zijn, worden verwijderd. Door middel van de aanwijzing ingevolge dit artikel wordt vastgesteld voor welke categorieën van inrichtingen de betrokken regelingen gelden.

Artikel 2.3

Artikel 2.3 bepaalt dat als inrichtingen als bedoeld in artikel 8.35, eerste lid, onder a en b, van de Wet milieubeheer, worden aangewezen de categorieën van inrichtingen die in bijlage III zijn genoemd. Het artikel vormt de noodzakelijke schakel tussen artikel 8.35 van de Wet milieubeheer en bijlage III bij dit besluit.

Artikel 2.4

Indien bij de vaststelling of herziening van een bestemmingsplan aan gronden een bestemming wordt gegeven, die de mogelijkheid van vestiging insluit van inrichtingen, die in belangrijke mate geluidhinder kunnen veroorzaken, moet een geluidszone rond het betrokken terrein worden vastgesteld: zie artikel 41 van de Wet geluidhinder. Gelet op de nauwe inhoudelijke en systematische relatie met de aanwijzing van categorieën van inrichtingen op basis van artikel 1.1 en 8.2 van de Wet milieubeheer, vindt de aanwijzing van categorieën van inrichtingen op basis van artikel 41 van de Wet geluidhinder tevens plaats bij dit besluit.

Artikel 3.1

Artikel 8.2, eerste lid, van de Wet milieubeheer bevat de hoofdregel dat burgemeester en wethouders van de gemeente waarin de inrichting geheel of in hoofdzaak ligt of komt te liggen het bevoegd gezag voor die inrichting zijn. De categorieën van inrichtingen waarvoor deze hoofdregel geldt, worden aangewezen in bijlage I. Krachtens artikel 8.2, tweede lid, van de wet kan bij algemene maatregel van bestuur worden bepaald dat ten aanzien van daarbij aangewezen categorieën van inrichtingen gedeputeerde staten van de provincie het bevoegd gezag zijn. Met dit artikel en de daaraan gecorreleerde categorie-omschrijvingen in bijlage I wordt aan het genoemde wetsartikel inhoud gegeven. Zoals hierboven in hoofdstuk 1, paragraaf 1.5.3.3. reeds is aangegeven bevat dit besluit zowel de aanwijzing van categorieën van inrichtingen op grond van artikel 1.1, derde lid, waarvoor – indien geen bijzondere afwijkende aanwijzing heeft plaatsgevonden – burgemeester en wethouders het bevoegd gezag zijn, als de aanwijzing van categorieën van inrichtingen waarvoor gedeputeerde staten het bevoegd gezag zijn.

Iedere categorie-omschrijving van bijlage I, dan wel – in het geval een omschrijving bestaat uit meer dan een onderdeel – elk eerst genummerde onderdeel van iedere categorie-omschrijving, bevat een algemene omschrijving. Op grond van artikel 8.2, eerste lid, van de wet zijn burgemeester en wethouders van de gemeente bevoegd gezag voor inrichtingen die onder die omschrijving vallen. Omdat zulks uit de wet voortvloeit behoeft dat niet in het besluit zelf te worden bepaald.

Indien op een inrichting meer dan één categorie-omschrijving van toepassing is waarbij één daarvan gedeputeerde staten aanwijst als bevoegd gezag, gaat die aanwijzing vóór de algemene aanwijzing, op grond waarvan burgemeester en wethouders krachtens artikel 8.2, eerste

lid, van de wet het bevoegd gezag zijn. Omdat dit uit de wettelijke systematiek voortvloeit behoeft dat niet in het besluit zelf te worden bepaald.

Artikel 3.2

Zoals in hoofdstuk 1 van deze nota is toegelicht (zie paragraaf 1.5.3.4) biedt artikel 8.2, tweede lid, Wet milieubeheer de mogelijkheid om bij algemene maatregel van bestuur te bepalen dat de minister van VROM bevoegd is te beslissen op de aanvraag om een vergunning voor categorieën van inrichtingen ten aanzien waarvan dat geboden is gezien de aard en de omvang van de gevolgen die de inrichtingen voor het milieu kunnen veroorzaken, dan wel met het oog op de doelmatige bescherming van het milieu of met betrekking tot categorieën van gevallen waarin dat geboden is met het oog op het algemeen belang.

Door middel van dit artikel wordt de minister van VROM aangewezen als bevoegd gezag voor de categorieën van inrichtingen die in bijlage II zijn opgenomen.

Indien een inrichting behoort tot een of meer categorieën waarvoor zowel gedeputeerde staten als de Minister van VROM of de Minister van Economische Zaken krachtens dit besluit bevoegd zijn te beslissen op de aanvraag om een vergunning, is de betrokken minister bevoegd gezag: er kan immers maar één orgaan bevoegd zijn en de aanwijzing van een minister als hoger orgaan sluit de bevoegdheid van gedeputeerde staten uit.

Artikel 4.1

Eerste en tweede lid

Met de vaststelling van het aantal exemplaren van de vergunningaanvraag is rekening gehouden met het aantal adviseurs dat in elk geval is aangewezen ingevolge artikel 8.7 van de wet en de artikelen 7.1 en 7.2 van dit besluit.

Aanvragers van een vergunning voor een inrichting, waarvoor burgemeester en wethouders bevoegd gezag zijn, moeten de aanvraag in viervoud inleveren. Hiervan is er één voor het bevoegd gezag, één om ter inzage te leggen, één voor retour aanvrager en één voor de inspecteur, die ingevolge artikel 8.7, eerste lid, onder a, van de wet als adviseur is aangewezen voor deze inrichtingen.

Voor inrichtingen, die vallen onder bijlage I of II, en waarvoor gedeputeerde staten, de minister van VROM, onderscheidenlijk de Minister van Economische Zaken als bevoegd gezag zijn aangewezen, moet de aanvraag om een vergunning in zesvoud worden ingediend. Ter toelichting diene het volgende:

Voor inrichtingen waarvoor gedeputeerde staten het bevoegd gezag zijn, zijn tenminste twee extra exemplaren van de vergunningaanvraag meer nodig dan voor de inrichtingen waarvoor burgemeester en wethouders het bevoegd gezag zijn: ingevolge artikel 8.7, eerste lid, onder b, van de wet zijn burgemeester en wethouders van de gemeente waarin de inrichting zal zijn of is gelegen als adviseur aangewezen. Daarnaast verplicht de wet gedeputeerde staten (artikel 13.15, derde lid, van de wet) de stukken ter inzage te leggen op het gemeentehuis van de gemeente waarin de inrichting geheel of in hoofdzaak gelegen is of zal zijn.

Voor inrichtingen waarvoor de minister van VROM het bevoegd gezag is geldt dit eveneens.

Derde lid

Bij de bepaling van de hoeveelheid exemplaren van de aanvraag, die bij het bevoegd gezag moet worden ingediend, is rekening gehouden

met het aantal adviseurs. Indien het vereiste van de verklaring van geen bezwaar van toepassing is, zijn twee extra exemplaren voor het Directoraat-Generaal Milieubeheer van het ministerie van VROM nodig: één ten behoeve van de directie Afvalstoffen en één ten behoeve van de hoofdinspectie Milieuhygiëne. Hierin voorziet het derde lid.

Vierde lid

Indien ingevolge artikel 8.7 van de wet en de artikelen 7.1 tot en met 7.3 van dit besluit meer dan één adviseur of betrokken overheidsorgaan zijn aangewezen voor zover voor de betrokken inrichting burgemeester en wethouders bevoegd gezag zijn, dan wel meer dan drie adviseurs of betrokken overheidsorganen zijn aangewezen voor zover de betrokken inrichting onder het gezag van gedeputeerde staten of de Minister van VROM valt, is het aantal exemplaren van de aanvraag, zoals geregeld in de eerste twee leden van dit artikel, ontoereikend. Op verzoek van het bevoegd gezag is de aanvrager verplicht in die gevallen even zoveel meer exemplaren van de vergunningaanvraag over te leggen als nodig is om de overige adviseurs of betrokken overheidsorganen van de aanvraag te voorzien.

Artikel 4.2

Eerste lid

Met de ondertekening van de aanvraag en de daarin vervatte gegevens geeft de aanvrager te kennen dat de door hem verstrekte administratieve gegevens juist zijn en dat de voor het milieu relevante inhoudelijke gegevens naar zijn oordeel toereikend zijn voor het bevoegd gezag om de beslissing op de aanvraag te kunnen nemen. Met de ondertekening geeft de aanvrager aan dat hij de verantwoordelijkheid neemt voor de juistheid van die gegevens.

Tweede lid

Volgens artikel 8.11, eerste lid, van de wet maakt de aanvraag deel uit van de vergunning, voor zover dat in de vergunning is aangegeven. Het bevoegd gezag zal door verwijzing in de vergunning naar de aanvraag of naar onderdelen daarvan een koppeling kunnen leggen tussen beide documenten. Met het oog daarop is in dit artikellid bepaald dat de aanvrager op de bij de aanvraag overgelegde stukken (gegevens, opgaven, rapporten, beschrijvingen, tekeningen) kenmerken aanbrengt waaruit blijkt dat deze bij de aanvraag horen.

Artikel 5.1

Algemeen

Bij de verstrekking van gegevens geldt het uitgangspunt dat de vergunningaanvrager aan het bevoegd gezag naast een aantal administratieve gegevens al die gegevens verschaft, die het bevoegd gezag in het belang van de bescherming van het milieu nodig heeft om de beslissing te kunnen nemen. In beginsel zijn de gegevens, die in dit artikel zijn omschreven, daarvoor toereikend. Artikel 5.1 bevat een algemene regeling, die geldt voor alle categorieën van inrichtingen. Afhankelijk van de omstandigheden, het karakter van de inrichting, de aard en omvang van de milieubelasting, etc., zal dit artikel moeten worden «toegesneden» op de concrete situatie. Denkbaar is dat een of meer van de in artikel 5.1 opgenomen elementen niet op de inrichting van toepassing kunnen zijn. De aanvrager doet hiervan dan melding in zijn aanvraag. Een dergelijke informatie is ook essentieel voor het bevoegd gezag en derden-belanghebbenden.

Voor zowel de vergunningaanvrager als het bevoegd gezag is het vooroverleg in veel gevallen een belangrijke schakel in het proces van vergunningverlening. De aanvrager kan toelichten wat zijn plannen zijn, hoe en binnen welke termijn hij deze denkt te realiseren. Het bevoegd gezag kan een toelichting geven op het geldende milieubeleid en op de elementen die het bij de beoordeling van de vergunningaanvraag in acht moet nemen (o.a. milieukwaliteitsdoelstellingen) of waar het bij de beoordeling van de aanvraag rekening mee zal houden. Zonodig kan een gedachtenwisseling plaatsvinden over de wijze waarop de aanvrager zijn plannen in het geldende milieubeleid kan inpassen.

Nogal eens komt de informatie, die noodzakelijk is om de gevolgen van een voorgenomen activiteit op het milieu te kunnen beoordelen, beschikbaar in de vroege ontwikkelingsstadia van een project. Op het moment dat het project redelijk goed gedefinieerd is zal dan ook een zinvol vooroverleg gestart kunnen worden.

De informatiestroom van de vergunningaanvrager naar het bevoegde gezag is dikwijls afhankelijk van het verloop van de engineering- of ontwerpactiviteiten. Het vooroverleg zal ook in dergelijke gevallen gestructureerd kunnen worden aan de hand van de verschillende fasen van het ontwerptraject.

Als het vooroverleg verder gaat dan een informele gedachtenwisseling dient van dit overleg een verslag te worden gemaakt, welk verslag tesamen met de ontwerp-beschikking ter inzage dient te worden gelegd (zie artikel 13.12, eerste lid, van de wet). Dit is niet alleen van belang om in een latere fase misverstanden tussen aanvrager en bevoegd gezag te voorkomen, maar ook essentieel voor derden (omwonenden, milieu-organisaties, adviseurs, beroepsinstanties).

Soms kan gedetailleerde informatie eerst in de detailontwerpfase of soms zelfs pas bij de bouw of realisatie beschikbaar komen. In dergelijke situaties kan die informatie niet meer in de vergunningaanvraag worden opgenomen. Het Bureau Milieu en Ruimtelijke Ordening van de Raad van Nederlandse Werkgeversverbonden VNO en NCW heeft daarop gewezen. Dienaangaande kan het volgende worden opgemerkt. De artikelen 13.5 en 13.6 van de wet bevatten daarvoor een regeling. Deze regeling houdt in dat na verloop van twee maanden na de indiening van de aanvraag de vergunningaanvrager niet meer niet-ontvankelijk kan worden verklaard wegens onvoldoende gegevens. Dit betekent dat het bevoegd gezag zo spoedig mogelijk moet proberen de ontbrekende gegevens van de aanvrager te verkrijgen door om aanvullende gegevens te vragen. Ontbreken na twee maanden nog steeds essentiële gegevens, dat wil zeggen: gegevens die nodig zijn om te kunnen beoordelen of de aangevraagde beschikking al dan niet kan worden gegeven, dan moet de aanvrager niet-ontvankelijk worden verklaard.

Ontbreken echter andere, niet-essentiële, gegevens, die wel nodig zijn om de modaliteiten waaronder de vergunning kan worden verleend (voorschriften, beperkingen) te bepalen, dan kan niet-ontvankelijkheid achterwege blijven (artikel 13.5, tweede lid, van de wet). Het bevoegd gezag kan dan doorgaan met de procedure, terwijl de aanvrager de ontbrekende gegevens moet aanvullen binnen de door het bevoegd gezag gestelde termijn. Voor de vaststelling van de daarvoor noodzakelijke termijn zal een overleg tussen de aanvrager en het bevoegd gezag aangewezen kunnen zijn. Blijft de aanvrager met de verstrekking van die aanvullende gegevens in gebreke, dan kan hij alsnog niet-ontvankelijk worden verklaard (artikel 13.6, tweede lid, van de wet).

Met betrekking tot de verhouding tussen deze regeling en de opzet van dit besluit, zij, ter voorkoming van misverstanden, nog opgemerkt dat deze wettelijke regeling van toepassing is op alle gegevens van hoofdstuk 5 van dit besluit. Dit geldt ook voor het vragen van aanvulling in de zin van

de wet. Dit vragen om aanvulling is dus niet beperkt tot de gevallen waarin het besluit spreekt van «een verzoek van het bevoegd gezag» (bijv. artikel 5.5), «nadere gegevens» (artikel 5.6) of van «aanvullende regels» (paragraaf 1.2), maar kan ook betrekking hebben op gegevens die in artikel 5.1 staan vermeld.

Ook de vraag of gegevens essentieel zijn in de zin van de wet, hangt van de concrete aanvraag af. Dit correspondeert dus niet met een bepaalde indeling van hoofdstuk 5 van het besluit. Denkbaar is bijvoorbeeld dat een bepaald gegeven van artikel 5.1 ook wel later in de procedure kan worden verstrekt, zodat niet-ontvankelijkheid achterwege kan blijven; in een ander geval is omgekeerd denkbaar dat een gegeven vermeld in paragraaf 1.2 (aanvullende regels voor bepaalde categorieën van inrichtingen) wel essentieel is om te kunnen beoordelen of de gevraagde beschikking kan worden verleend. Uiteraard zal het bevoegd gezag tesamen met de aanvrager in alle gevallen moeten trachten te bereiken dat de essentiële gegevens binnen zijn voordat de twee maanden zijn verstreken.

Het is mogelijk dat het bevoegd gezag bepaalde gegevens al heeft ontvangen in een ander kader dan de vergunningaanvraag. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn bij het bedrijfsmilieuplan, voor zover dit tenminste betrekking heeft op een individueel bedrijf. In die gevallen ligt het voor de hand dat het bevoegd gezag en de aanvrager overeenkomen dat die gegevens niet meer bij de aanvraag behoeven te worden ingeleverd.

De wet biedt in artikel 13.5 de mogelijkheid om de aanvraag in behandeling te nemen, ook als bepaalde gegevens niet bij de aanvraag worden verstrekt. Deze gegevens, waar het bevoegd gezag in de hier aan de orde zijnde gevallen zelf wel al over beschikt, zullen uiteraard – behoudens de mogelijkheid van een tweede tekst met toepassing van hoofdstuk 19 van de wet – wel ter inzage moeten worden gelegd. Ook derden moeten immers alle stukken die ten grondslag liggen aan de beslissing op de aanvraag kunnen inzien. Het bevoegd gezag dient er dus zorg voor te dragen dat alle stukken ter inzage worden gelegd. Blijft het dit opzicht in gebreke, dan is sprake van een procedurefout.

Onderdeel a

Voor de communicatie tussen het bevoegd gezag en de aanvrager van de vergunning is het nodig dat naam en adres van de aanvrager bekend zijn.

Onderdeel b

Onder het begrip adres valt ook vestigingsplaats van de inrichting. Voor inrichtingen die een gemeente- of provinciegrens overschrijden is het van belang aan te geven in welke gemeente of provincie de inrichting in hoofdzaak is gelegen. Dit is nodig ter beantwoording van de vraag welke gemeente of provincie het bevoegd gezag is.

De kadastrale aanduiding van de inrichting is van belang voor een exacte aanduiding en identificatie van de inrichting. Bij de controle op naleving en de eventuele strafrechtelijke handhavingssacties is dit gegeven onmisbaar.

De gegevens omtrent de ligging van de inrichting zullen veelal verstrekt worden door middel van een of meer plattegronden. Daarbij zal de situering van de inrichting tot uitdrukking moeten worden gebracht. Daaronder is te verstaan de onmiddellijke omgeving van de inrichting. Veelal zal volstaan kunnen worden met het verschaffen van inzicht in de nabij gelegen gebouwen en terreinen alsmede een aanduiding van de

aard en bestemming van eventuele belendende percelen. Denkbaar is dat in sommige situaties een plattegrond van de onmiddellijke omgeving niet zinvol is, bijvoorbeeld in gevallen waarin de inrichting op grote afstand van andere gebouwen, woonlocaties en dergelijke is gelegen. In die gevallen zou ook kunnen worden volstaan met een algemene beschrijving van de ligging van de inrichting.

In het algemeen zal bij een plattegrond een schaal van 1:200 voldoende zijn.

Onderdeel c

Bij de gegevens over de **aard** van de inrichting zal de aanvrager dienen aan te geven wat de belangrijkste kernelementen van de inrichting zijn, die de inrichting typeren. Dikwijls zal kunnen worden aangesloten bij het algemeen spraakgebruik. Daarbij kan ook gebruik worden gemaakt van de omschrijvingen zoals in de bijlagen I, II of III gehanteerd.

De gegevens over de **indeling** van de inrichting zal de aanvrager dienen te verstrekken door het aanleveren van een of meer plattegronden, waarop ten minste staan aangegeven:

- de grenzen van het terrein van de inrichting;
- de ligging en indeling van de gebouwen;
- de bestemming van de te onderscheiden (werk-)ruimten.

In het algemeen kan bij zo'n plattegrond met een schaal van 1:200 worden volstaan. Voor de kleine inrichtingen kan een schaal van 1:100 nodig worden geacht.

De aanvraag zal ook gegevens moeten bevatten over de **uitvoering** van de inrichting. Daarbij is te denken aan een beschrijving van de belangrijkste kenmerken van de hoofdapparatuur of -installaties waaruit de inrichting is samengesteld en de eventuele bijzondere materialen of speciale uitvoeringen. Voorts kan in dit verband informatie relevant zijn omtrent de bij het ontwerp of realisatie toegepaste of toe te passen codes, standaards, richtlijnen of normen.

Onderdeel d

De gegevens over de activiteiten of processen moeten zodanig zijn dat het bevoegd gezag en alle andere bij de aanvraag betrokkenen (adviseurs, omwonenden etc.) een goed inzicht kunnen krijgen in de binnen de inrichting uit te voeren activiteiten. Het is ook de basis waarop kan worden vastgesteld tot welke categorie van inrichtingen, zoals aangewezen in de bijlagen I, II of III, de inrichting behoort.

Bij de aanvraag hoeft niet tot in het kleinste detail te worden gespecificeerd welke activiteiten of processen in de inrichting plaatsvinden en welke de samenhang daartussen is. Essentieel is dat die activiteiten en processen en hun onderlinge samenhang worden aangegeven die voor een beoordeling van de mogelijke nadelige gevolgen voor het milieu van belang zijn. De beschrijving van de voor het milieu van belang zijnde activiteiten is immers de basis waarop de milieuhygiënische beoordeling van de inrichting plaats kan vinden. Zij dient zodanig te zijn dat de gegevens over de milieubelasting (zie onderdeel h) daarbij kunnen aansluiten. In dit verband kan worden gewezen op het in 1991 verschenen handboek «Procesbeschrijvingen industrie». Dit handboek brengt industriële processen in kaart en is onder andere bestemd voor vergunningverleners. Aan de hand van de procesbeschrijvingen kan worden gezien welke operationele technieken mogelijk in aanmerking komen om emissiereductie, afvalpreventie of energiebesparing te realiseren. Het kan ook behulpzaam zijn bij het onderzoek om tot schonere processen te komen.

De aanvrager zal ook gegevens dienen te verstrekken over de grondstoffen, tussen-, neven- en eindprodukten die in de inrichting aanwezig

zullen zijn of zullen worden gebruikt, verbruikt of geproduceerd. Deze verplichting is op twee wijzen begrensd. De eerste beperking is gelegen in de woorden «de voor die activiteiten en processen kenmerkende gegevens». Dit betekent dat de aanvrager niet een gespecificeerde lijst behoeft over te leggen van de diverse maten, kenmerken of uitvoeringen van de te onderscheiden grondstoffen of produkten. Een verfwarenwinkel zal bijvoorbeeld dus niet behoeven aan te geven welke merken aan verven, kwasten, schuurpapieren of gereedschappen verkocht zullen worden. Het gaat om die gegevens op basis waarvan het bevoegd gezag zich een juist beeld kan vormen van de activiteiten of processen die in de inrichting plaats vinden. Voor inrichtingen met een grote verscheidenheid aan stoffen en produkten kunnen deze groepsgewijs worden aangeduid of beschreven. De hierbij te verstrekken gegevens kunnen onder meer van belang zijn om vast te stellen welk gezag bevoegd is om de aanvraag in behandeling te nemen.

Een tweede beperking wordt aangegeven door de woorden «die redelijkerwijs van belang kunnen zijn voor de nadelige gevolgen voor het milieu». Dit houdt in dat voor de beoordeling van de milieubelasting irrelevante stof- of produktgegevens niet in de aanvraag behoeven te worden opgenomen. Als er sprake is van stoffen of produkten die voor de beoordeling van de aanvraag van belang zijn, zullen die inzichtelijk (eventueel groepsgewijs geordend) gepresenteerd moeten worden waarbij ook gegevens over de eigenschappen moeten worden verstrekt. Daarbij is te denken aan fysische eigenschappen (kookpunt, smeltpunt, dampspanning, etc.), chemische eigenschappen (ontstekingstemperatuur, reukgrens, explosiegrenzen, reactie-eigenschappen, toxicologische eigenschappen etc.). Van belang kan zijn in welke verschijningsvormen (fasen, vast, vloeibaar of gas) de stoffen of produkten zullen worden opgeslagen. Een hulpmiddel daarbij is het «Chemiekaartenboek». In deze jaarlijks geactualiseerde uitgave worden voor ongeveer 1000 algemeen bekende en gebruikte stoffen de belangrijkste fysische gegevens en eigenschappen beschreven. Worden in een inrichting met deze stoffen activiteiten verricht, dan ligt het voor de hand dat in het vooroverleg met het bevoegd gezag wordt vastgesteld of kan worden volstaan met een vermelding van (de naam van) die stoffen of dat over die stoffen nog nadere of andere gegevens moeten worden verstrekt dan die welke in het Chemiekaartenboek zijn opgenomen. In de meeste gevallen zal dat laatste niet meer nodig zijn. Verder kan erop worden gewezen dat in 1992 het Internationaal Stoffen Informatie Systeem (ISIS) operationeel is geworden. ISIS bevat informatie over 100 000 milieugevaarlijke stoffen, waarbij data-elementen op het gebied van identificatie, fysisch-chemische gegevens, toxiciteit, in Nederland geldende normen, milieuchemisch gedrag en classificatie zijn opgenomen. Voorts bevat ISIS informatie ten aanzien van processen en technieken. Per proces zijn beschrijvingen opgenomen over reductietechnieken en het te verwachten milieurendement.

Bij de grotere inrichtingen zal het bevoegd gezag veelal inzicht wensen in de inhoud, de in normale omstandigheden heersende procescondities, de maximale werkdruk of de maximale temperaturen van de installaties of apparaturen waaruit de inrichting zal zijn samengesteld.

Onderdeel e

Bij het verstrekken van gegevens over de toe te passen technieken of installaties is in eerste instantie te denken aan bouwkundige, technische en procesmatig logisch geordende eenheden of middelen, waarbinnen of waarlangs de in onderdeel d bedoelde activiteiten of processen zich voltrekken. Daarbij is ook te denken aan opslagplaatsen voor bulkgoederen of stortgoed, aan tanks, tankputten, drukhouders en silo's, en dergelijke. Bij de term installaties is te denken aan machines, werktuigen,

tanks, reactoren, warmtewisselaars, compressoren e.d. alsmede hun onderlinge samenhang.

Voor zover dat voor een goede beoordeling van de milieu-aspecten nodig is zullen de gegevens mede moeten bevatten de functie die de technieken of installaties voor de inrichting hebben, en of sprake is van bijzondere materialen, uitvoeringen, processen of stoffen.

Ook kan het voor de beoordeling van de milieugevolgen door het bevoegd gezag relevant zijn dat de plaats van de installaties in de aanvraag wordt aangegeven. Een vooroverleg met het bevoegd gezag over opzet en detailniveau van de in dit artikelonderdeel voorgeschreven gegevens lijkt aangewezen.

Onderdeel f

Een beschrijving van de capaciteit van de inrichting of de te onderscheiden onderdelen of produktie-eenheden kan noodzakelijk zijn voor het antwoord op de vraag welk orgaan volgens dit besluit als bevoegd gezag is aangewezen. Daarnaast kan dit gegeven noodzakelijk zijn om een beter onderbouwd inzicht te krijgen in de mogelijke gevolgen van de inrichting voor het milieu.

In de bijlagen bij dit besluit wordt de capaciteit, afhankelijk van de aard van de inrichting, gerelateerd aan verschillende eenheden. Veelal is die gerelateerd aan maximaal realiseerbare werkzaamheid van de voorzieningen of installaties. In andere gevallen wordt een oppervlakte-eenheid voor de vaststelling van de capaciteit gehanteerd. In enkele gevallen wordt de capaciteit gerelateerd aan fysieke hoeveelheden van een stof of produkt. Bij het verstrekken van gegevens over de capaciteit van de inrichting zal derhalve in eerste instantie moeten worden bezien welk capaciteitsbegrip voor de betreffende inrichting, gelet op de categorie-gewijze indeling in de bijlagen bij dit besluit, relevant is.

Inrichtingen kunnen bestaan uit onderdelen of afdelingen, die elk een verschillende maximale capaciteit hebben. De capaciteit van zo'n onderdeel of afdeling zal in dergelijke gevallen in feite vaak afhangen van de maximale capaciteit van een andere afdeling. Voor de beoordeling van de aanvraag is het van belang dat in die gevallen de capaciteit van die onderdelen wordt aangegeven.

Onderdeel g

Voor de beslissing op de aanvraag en de bij de vergunning op te leggen voorschriften zijn de bedrijfstijden van belang. Mede op basis daarvan kunnen de meer «klassieke» milieuhinderlijke vormen van de inrichting worden beoordeeld, zoals algemene hinder, geluidhinder, veroorzaakt door activiteiten binnen de inrichting, door aan- en afvoer dan wel op- en overslag van goederen, door verkeer van mensen, door trillingen of hinder door lichtstraling.

Onderdeel h

De aanvraag zal systematisch gegevens moeten bevatten van de belasting van het milieu die de inrichting bij normaal bedrijf kan veroorzaken. De verplichting geldt voor alle inrichtingen, maar zal in de praktijk voor iedere afzonderlijke inrichting verschillend (moeten) worden ingevuld. Inrichtingen, die slechts een geringe milieubelasting kunnen veroorzaken, zullen over het algemeen met een meer algemene beschrijving kunnen volstaan. Andere inrichtingen zullen echter om een oordeel over de milieugevolgen van hun activiteiten mogelijk te maken meer uitgebreide gegevens moeten verschaffen. Bij het verstrekken van gegevens over de «belasting van het milieu» kan in eerste instantie worden gedacht aan gegevens met betrekking tot de emissies naar atmosfeer, water en bodem. Zo kan aan de volgende gegevens worden gedacht:

- a. een omschrijving van de aard en omvang van in het milieu te brengen nadelige of schadelijke of verontreinigende stoffen, direct of als nevengevolg;
- b. gegevens over de aard en omvang van de afvalstoffen die in de inrichting ontstaan;
- c. gegevens over geluiden, straling, stank, trillingen;
- d. gegevens over warmte-emissies of overige vormen van hinder of milieuverontreiniging die de inrichting kan veroorzaken.

Ook kan het voor de beoordeling van de milieugevolgen door het bevoegd gezag relevant zijn dat gegevens worden verstrekt over de plaats van de emissies. Een vooroverleg met het bevoegd gezag over opzet en detailniveau van de in dit artikelonderdeel voorgeschreven gegevens lijkt aangewezen.

Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat artikel 1.1, tweede lid, onder a, van de wet bepaalt dat onder de gevolgen voor het milieu mede worden verstaan de gevolgen die verband houden met:

- de doelmatige verwijdering van afvalstoffen,
- het verbruik van energie en grondstoffen, en
- het verkeer van personen of goederen van en naar de inrichting.

In het algemeen behoeft de aanvrager ter uitvoering van dit onderdeel geen gegevens te verstrekken over alle denkbare directe of indirecte gevolgen die de emissies voor het milieu kunnen veroorzaken. Het zou tot een overspanning van de gegevensverstrekking leiden als de aanvrager bijvoorbeeld zou dienen te beschrijven wat de feitelijke bijdrage van de betrokken inrichting is aan de opwarming van de aardatmosfeer met de door de inrichting veroorzaakte CO₂-uitstoot of welke ecologische wijzigingen zich precies zullen voordoen in het totale aquatisch milieu.

Opgemerkt wordt dat het kader van het inrichtingenregime in beginsel niet is opgezet om de in de inrichting te vervaardigen produkten en de daarvoor benodigde hoeveelheden grondstoffen te betrekken bij de vergunningaanvraag. Dat zou tot een zeer gecompliceerde toetsing leiden. Zoals in de memorie van antwoord bij het wetsvoorstel «Vergunningen en algemene regels» reeds is verwoord (Kamerstukken II, 1989/90, 21 087, nr. 6, pag. 30), is er om die reden voor gekozen de toetsing van produkten in een apart kader te doen plaatsvinden, zoals de beoogde hoofdstukken Afvalstoffen en Stoffen en Produkten.

Onderdeel i

Zoals werd aangegeven in de memorie van toelichting bij het wetsvoorstel «Vergunningen en algemene regels» dienen vergunningaanvragen voor inrichtingen een zogenaamde afvalparagraaf te bevatten. Deels wordt daaraan invulling gegeven door onderdeel h van dit artikel, waar de aanvrager wordt verplicht gegevens in zijn aanvraag op te nemen over de aard en omvang van de te onderscheiden vormen van milieubelasting. Daartoe moeten ook worden begrepen de aard en de omvang van de afvalstoffen die in de inrichting ontstaan. Voor het overige bevat onderdeel i de basis voor die afvalparagraaf, door aan te geven dat de aanvrager van een milieuvergunning gegevens dient te verstrekken over de maatregelen die in de inrichting zijn of zullen worden getroffen met betrekking tot het voorkomen of beperken van het ontstaan van afvalstoffen in de inrichting, en als deze ontstaan, de maatregelen gericht op het hergebruik of de nuttige aanwending daarvan. Hij zal moeten aangeven hoe zorgvuldig met de afvalstoffen in de inrichting wordt omgegaan. Veelal zullen dit maatregelen zijn die gericht zijn op een nuttige toepassing van die stoffen, bijvoorbeeld door een actief onderzoek naar mogelijkheden om de afvalstoffen in te brengen in nieuwe productieprocessen of een scheiding in diverse

componenten zodat deze hergebruikt of nuttig toegepast kunnen worden.

Het derde en vierde onderdeel schrijven ook voor dat de aanvrager gegevens verstrekt over de voorzieningen die getroffen zijn voor een verantwoorde tijdelijke opslag van de afvalstoffen en de maatregelen die getroffen zijn voor een doelmatige verwijdering van de afvalstoffen. Daarbij is te denken aan de voorzieningen (bij voorbeeld in de vorm van een contract ten behoeve van het laten ophalen van de afvalstoffen door een specifieke inzamelaar, dan wel het (doen) brengen van het afval naar een verwerker) die zijn getroffen en hoe de continuïteit van die afvoer wordt gegarandeerd. Een onderdeel daarvan kan zijn de registratie en administratie met betrekking tot de in de inrichting vrijkomende afvalstoffen.

Onder afvalstoffen dienen uitdrukkelijk tevens te worden begrepen die afvalstoffen die voortkomen uit reinigings- en zuiveringsprocessen ten behoeve van het voorkomen van milieuverontreiniging (zoals reiniging door filters, rookgasreiniging, olie- en vetvangers en waterzuivering).

De regeling hangt samen met de noodzaak om te komen tot het sluiten van kringlopen door middel van een integraal ketenbeheer, welke noodzaak in het eerste Nationaal Milieubeleidsplan is benadrukt. Dit houdt in dat het bevoegd gezag bij de vergunningverlening nagaat of in de inrichting en bij de verwijdering van de afvalstoffen uit de inrichting het integraal ketenbeheer voldoende in het oog worden gehouden.

Onderdeel j

Bij de beslissing op de aanvraag moet het bevoegd gezag in elk geval betrekken de gevolgen die de inrichting voor het milieu kan veroorzaken. Ook zal het bevoegd gezag de doeleinden moeten aangeven die de vergunninghouder dient te verwezenlijken in het belang van de bescherming van het milieu. Met het oog daarop is het mede van belang dat de aanvrager aangeeft op welke wijze hij de belasting van het milieu, die de inrichting veroorzaakt, vaststelt en registreert. De vergunningaanvrager is de eerst aangewezen om aan te geven op welke wijze de milieubelasting van de inrichting het meest adequaat kan worden vastgesteld en kan worden bewaakt.

Onderdeel k

Op grond van artikel 8.8, eerste lid, onder c, van de Wet milieubeheer dient het bevoegd gezag bij de beslissing op de aanvraag in elk geval de ontwikkelingen te betrekken, die redelijkerwijs te verwachten zijn met betrekking tot de inrichting en het gebied waar de inrichting zal zijn gelegen. Degene die het best kan aangegeven wat de te verwachten ontwikkelingen met betrekking tot de inrichting zullen zijn, is de aanvrager zelf. Daarom wordt – in aansluiting op de bestaande corresponderende bepalingen in de vergunningbesluiten – hier de verplichting opgelegd dat de aanvrager deze informatie aan het bevoegd gezag verstrekt. Indien redelijkerwijs voorzienbaar is dat op korte of middellange termijn ook technieken of materialen beschikbaar komen, waardoor de milieubelasting van de inrichting kan worden voorkomen of verder kan worden beperkt, is dat ook een voor de beschikking relevant gegeven. Voorstelbaar is dat de vestiging van het bedrijf tevens de vestiging van nevenindustriën zal veroorzaken. Ook dit kan een gegeven zijn dat van belang is voor de beschikking.

Artikel 5.2

Artikel 8.17 van de wet regelt de gevallen waarin de vergunning wordt verleend voor een bij de vergunning vast te stellen termijn. In het eerste

lid, onder a, van dat artikel wordt geregeld dat het bevoegd gezag kan bepalen dat de vergunning slechts geldt voor een daarbij vast te stellen termijn van maximaal vijf jaar indien de inrichting naar haar aard tijdelijk is. Met het oog daarop is in artikel 5.2 van dit besluit geregeld dat de aanvrager in zijn aanvraag vermeldt of in casu sprake is van een tijdelijke inrichting. Hij dient daarbij tevens aan te geven op welk moment de inrichting weer buiten werking wordt gebracht. Mogelijk is ook dat het eindtijdstip niet precies aan een datum kan worden gebonden, maar afhankelijk is van het intreden van een bepaalde gebeurtenis of omstandigheid. In een dergelijk geval vermeldt de aanvrager die gebeurtenis of omstandigheid. Als de aanvrager overigens verzuimt dit gegeven bij de aanvraag te vermelden, laat dat de bevoegdheid voor het bevoegd gezag onverlet om uit eigen beweging in de vergunning een bepaalde termijn voor de gelding daarvan vast te stellen, indien kennelijk sprake is van een naar haar aard tijdelijke inrichting.

Artikel 5.3

Artikel 8.5, tweede lid, van de wet bepaalt dat bij dit besluit in ieder geval een regeling wordt getroffen met betrekking tot de verplichting tot het overleggen van een afschrift van de aanvraag om de bouwvergunning in gevallen dat een milieuvergunning wordt aangevraagd voor het oprichten of veranderen van een inrichting. Met deze bepaling wordt een complement getroffen voor de in artikel 52 van de Woningwet opgenomen regeling voor de coördinatie van de bouwvergunning en de milieuvergunning. De Woningwet regelt in artikel 8, derde lid, onder b, de informatievoorziening voor het gezag dat bevoegd is tot het verlenen van de bouwvergunning. Artikel 5.3 van het onderhavige besluit voorziet er in dat het met betrekking tot de milieuvergunning bevoegde gezag de nodige informatie ontvangt over de aanvraag om de bouwvergunning.

Mede naar aanleiding van desbetreffende vragen van het Interprovinciaal Overleg en van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten, gesteld naar aanleiding van de voorpublicatie van het ontwerp-besluit in de Staatscourant, kan ten aanzien van de coördinatieregeling met betrekking tot de milieuvergunning/bouwvergunning, zoals die in artikel 52 van de Woningwet en in de Wet milieubeheer is neergelegd, het volgende worden opgemerkt:

1. Voorzien wordt in een gelijktijdige indiening van de aanvragen om een bouwvergunning en een milieuvergunning, voorzover het gaat om een milieuvergunning die betrekking heeft op het oprichten dat tevens is aan te merken als bouwen in de zin van de Woningwet. Op wijzigingen in de inrichting waarvoor geen bouwvergunning is vereist, doch wel een vergunning krachtens de Wet milieubeheer, is de coördinatieregeling niet van toepassing.

Bij artikel 5.3 van dit besluit wordt voorzien in de regeling dat bij de indiening van de aanvraag om een milieuvergunning tevens een afschrift van de aanvraag om de bouwvergunning moet worden verstrekt, als beide tegelijkertijd worden ingediend. Wordt de bouwvergunning niet gelijktijdig ingediend met de aanvraag om een milieuvergunning dan wordt een afschrift daarvan aan het bevoegd gezag gestuurd tegelijk met de aanvraag om de bouwvergunning.

2. De beslissing op een aanvraag om een bouwvergunning wordt aangehouden, tenzij op de aanvraag om de milieuvergunning reeds is beslist en tegen de ontwerp-vergunning geen bezwaar is ingediend en de definitieve beschikking ook niet afwijkt van de ontwerp-vergunning. Aanhouding behoeft ook niet plaats te vinden wanneer de milieuvergunning reeds een maand ter visie heeft gelegen en geen verzoek tot schorsing / voorlopige voorziening is ingediend, dan wel de Voorzitter

van de Afdeling voor de geschillen van bestuur van de Raad van State op een verzoek om schorsing / voorlopige voorziening reeds een uitspraak heeft gedaan. Als een aanvraag om een milieuvergunning eerder is ingediend dan de aanvraag om een bouwvergunning en wanneer reeds is beslist op de aanvraag om de milieuvergunning, dan is er in beginsel geen aanhoudingsplicht. De aanhoudingsplicht eindigt, wanneer is voldaan aan de genoemde voorwaarden.

De Wet milieubeheer voorziet erin dat in gevallen, waarin niet burgemeester en wethouders bevoegd gezag zijn, zij, doordat zij zijn aangewezen als adviseur, de ontwerp-milieuvergunning en de milieuvergunning direct ontvangen mede met het oog op de behandeling van de aanvraag om de bouwvergunning.

Artikel 5.4

In artikel 5.1, onderdeel h, is de verplichting voor de vergunningaanvrager opgenomen dat hij gegevens verstrekt over de milieubelasting die de inrichting kan veroorzaken bij normaal bedrijf. Ongewone voorvallen, zoals storingen in het productieproces of in daarbij ingezette milieuvorzieningen, kunnen bij uiteenlopende categorieën van inrichtingen manifeste veranderingen teweeg brengen in de emissies ten opzichte van het continue patroon. Het is dus gewenst dat er een inzicht bestaat in de redelijkerwijs mogelijk te achten ongewone voorvallen die zich in het productieproces kunnen voordoen en de belasting van het milieu die de inrichting dan veroorzaakt. Verder zijn er veel inrichtingen aanwijsbaar waar in normale bedrijfsomstandigheden slechts in beperkte mate sprake is van milieubelasting, doch die bij ongewone omstandigheden zoals een brand, verstreckende nadelige gevolgen kunnen veroorzaken. Daarbij is als voorbeeld te denken aan een opslaghal voor kunststoffen. Voor dergelijke inrichtingen bevat dit artikel de verplichting voor de aanvrager gegevens te verstrekken over de milieubelasting die de inrichting kan veroorzaken bij ongewone voorvallen, die redelijkerwijs mogelijk zijn te achten.

Wat onder een ongewoon voorval, dat redelijkerwijs mogelijk is te achten, moet worden verstaan kan niet in algemene zin worden aangegeven. Over het algemeen moet dit begrip ruim worden uitgelegd, zeker indien de gevolgen van zo'n voorval voor mens en milieu aanzienlijk kunnen zijn. Zo zijn brand- en stormschade in ieder geval te rekenen tot een ongewoon voorval, dat redelijkerwijs mogelijk is te achten. Voorts valt daaronder ook een overstroming op plaatsen waar deze, gelet op de hoogte van het gebied waar de inrichting is gelegen, ten opzichte van de waterhoogte, redelijkerwijs mogelijk is te achten.

De gegevens, zoals in dit artikel omschreven, moeten worden overgelegd, indien deze nodig zijn voor de beslissing op de aanvraag. Of dit het geval is hangt af van de concrete bedrijfs- en omgevingsomstandigheden. Van belang zijn daarbij vooral:

1°. de aard en hoeveelheid van de in de inrichting voor mens of milieu aanwezige gevaarlijke stoffen;

2°. de aanwezigheid van stoffen in een inrichting die bij een bepaald ongewoon voorval, bijvoorbeeld brand, kunnen worden omgezet in bepaalde chemicaliën, die, indien deze ongecontroleerd in het milieu vrijkomen, een aanzienlijke belasting van het milieu kunnen opleveren;

3°. de aard van de handelingen die met de betrokken gevaarlijke stoffen worden verricht;

4°. de aanwezigheid van kwetsbare bestemmingen, zoals (te voorziene toekomstige) woningen, grondwaterbeschermingsgebieden en natuurgebieden, in de nabije omgeving van de inrichting.

Ten overvloede zij er nog op gewezen dat het niet alleen hoeft te gaan

om ongewone voorvallen die de aanvrager door het treffen van maatregelen redelijkerwijs kan voorkomen. Ook moeten de risico's van die ongewone voorvallen worden nagegaan die door middel van maatregelen niet of nauwelijks zijn te ondervangen. Inzicht daarin is noodzakelijk om bijvoorbeeld de aanvaardbaarheid van de inrichting als zodanig te kunnen beoordelen dan wel die van een specifieke plaats van vestiging van een inrichting.

Artikel 5.5

Het bevoegd gezag heeft op grond van dit artikel de mogelijkheid om in het kader van de vergunningaanvraag te verlangen dat de resultaten van een onderzoek naar de kwaliteit van de bodem worden overgelegd.

Het bodemonderzoek is niet dwingend voorgeschreven bij elke aanvraag. Het is een optie waarvan het bevoegd gezag gebruik kan maken indien nodig. In artikel 5.5 ligt de beperking in de woorden «voorzover die gegevens nodig zijn voor de beslissing op de aanvraag». Er moet dus een relatie zijn tot het aangevraagde en ook moeten de gegevens van belang zijn om te kunnen beslissen op de aanvraag. Bij een verzoek tot wijziging van de vergunning in verband met een wijziging van de inrichting of bij een revisievergunning, waarbij geen bodemaspecten in het geding zijn, kan dus geen aanleiding zijn om het bovenbedoelde bodemonderzoek te verlangen.

Er kan sprake zijn van gegevens die nodig zijn voor de beslissing op de aanvraag als er een vermoeden van bodemverontreiniging is en door de oprichting of uitbreiding van de inrichting deze mogelijke verontreiniging onbereikbaar dreigt te worden of verspreid kan worden. Ook kan het nodig zijn de kwaliteit van de bodem te kennen om de juiste voorschriften aan de vergunning te verbinden. Zo kan de beschermende coating van ondergrondse leidingen en tanks worden aangetast door bepaalde vormen van bodemverontreiniging.

Het artikel is dus niet bedoeld om de zogenoemde nul-situatie vast te doen leggen. Dergelijk bodemonderzoek kan door middel van vergunningvoorschriften worden opgelegd. Het ligt voor de hand, dat het bevoegd gezag in het kader van het vooroverleg over de vergunningaanvraag de mogelijkheden nagaat om het onderzoek ten behoeve van de vergunningaanvraag zoveel mogelijk in de lijn te brengen met een onderzoek ter vastlegging van de nul-situatie. Nul-situatie-onderzoek zal overigens op afzienbare termijn in een algemene regeling op grond van het toekomstige artikel 44a van de Wet bodembescherming worden geregeld. Het artikel is ook niet bedoeld of geschikt om in algemene zin onderzoek naar mogelijke verontreiniging van in gebruik zijnde bedrijfs-terreinen voor te schrijven. In het kader van de actie Bodemsanering in gebruik zijnde bedrijfsterreinen (de zgn. BSB-actie) zal het bedrijfsleven gestimuleerd worden dergelijk onderzoek zelf op vrijwillige basis uit te voeren. Het ontwerp-Besluit verplicht bodemonderzoek zal deze vrijwillige actie ondersteunen.

Artikel 5.6

Zoals bij de toelichting op artikel 5.1 in het algemene onderdeel is toegelicht is de regeling van artikel 5.1 een basisregeling. Omtrent het detailniveau van de te verstrekken gegevens bevat dat artikel geen nadere bepaling. Dat is gelet op de grote diversiteit van de inrichtingen mogelijk noch wenselijk. In dit artikel is de algemene bevoegdheid voor het bevoegd gezag neergelegd om per geval vast te stellen of de gegevens voldoende inzicht verschaffen in de nadelige gevolgen die de inrichting kan veroorzaken en om te beoordelen of de aangevraagde beschikking kan worden gegeven. Is dat niet het geval dan is de

aanvrager verplicht op verzoek van het bevoegd gezag binnen het kader van artikel 5.1 die nadere gegevens te verstrekken.

Op de relatie tussen dit artikel en de gegevensverstrekking op grond van de m.e.r.-regeling is al ingegaan in paragraaf 1.6.2.

Artikel 5.7

Voor een toelichting op dit artikel zij verwezen naar hoofdstuk 1, paragraaf 1.6.2, van deze nota.

Artikel 5.8

De in de artikelen 5.1 tot en met 5.7 opgenomen regeling geldt voor alle inrichtingen. Indien de aanvraag betrekking heeft op categorieën van inrichtingen, die genoemd worden in de artikelen 5.9 tot en met 5.16 van dit besluit, zal de aanvrager ook de daarin voorgeschreven gegevens moeten verstrekken. Een aanvraag voor bijvoorbeeld het oprichten van een afvalverbrandingsinrichting, waarbinnen afvalstoffen worden verbrand waarin niet-geïnactiveerde genetisch gemodificeerde organismen voorkomen, zal dus naast de voorgeschreven basisgegevens tenminste ook nog die gegevens moeten bevatten die zijn voorgeschreven in de artikelen 5.9, 5.10, 5.11 en 5.14.

Artikel 5.9

Eerste lid

In de inrichtingenbesluiten op basis van de Wet inzake de luchtverontreiniging, de Wet geluidhinder en de Afvalstoffenwet stond reeds de verplichting opgenomen dat bij de aanvraag een beschrijving moet worden overgelegd van de maatregelen ter voorkoming of beperking van door die wetten geregelde milieu-aspecten tijdens proefdraaien, tijdens normaal bedrijf en tijdens schoonmaak- en herstelwerkzaamheden. Met dit besluit wordt bij die regelingen aangesloten. De categorieën van inrichtingen, waarvoor gedeputeerde staten het bevoegd gezag zijn, kunnen met name in de genoemde bedrijfsfasen aanmerkelijke schommelingen in milieubelasting te zien geven. Het is daarom gewenst dat dit in de gegevens bij de aanvraag tot uitdrukking komt. Dit geldt ook ten aanzien van het plaatsvinden van ongewone voorvallen. Voor een nadere toelichting bij onderdeel b van dit artikel wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 5.4.

Tweede lid

De categorieën van inrichtingen, waarvoor de Minister van VROM of de Minister voor Economische Zaken bevoegd gezag zijn, kunnen aanzienlijke gevolgen hebben voor het milieu. Het is echter ook mogelijk dat de onderscheiden ministers bevoegd gezag zijn voor inrichtingen die slechts een beperkte belasting van het milieu veroorzaken. In die gevallen zou het een overvraging betekenen indien de aanvrager meer gegevens zou moeten overleggen dan in het geval burgemeester en wethouders het bevoegd gezag zouden zijn geweest. Met het oog daarop is in dit lid de mogelijkheid geboden dat de genoemde ministers per geval kunnen bepalen dat het eerste lid buiten toepassing kan blijven.

Artikel 5.10

Met dit artikel wordt het bevoegd gezag de mogelijkheid geboden dat het de aanvrager van een vergunning voor een inrichting, die in dit artikel is aangewezen, verplicht gegevens te verstrekken met betrekking tot de geluidsbelasting die de inrichting kan veroorzaken.

Algemeen

Bij de beoordeling van de aanvraag voor het oprichten of in werking houden van een inrichting waarin (al dan niet chemische) afvalstoffen die van buiten de inrichting afkomstig zijn, worden verwijderd, dan wel chemische afvalstoffen of afgewerkte olie in of op de bodem worden gebracht om ze daar te laten, dient een toetsing plaats te vinden van de bijdrage die de inrichting levert aan een doelmatige verwijdering van afvalstoffen. Dit betekent dat deze inrichtingen beoordeeld moeten worden met het oog op:

- de continuïteit van de verwijdering;
- de effectiviteit en de efficiëntie van de verwijdering;
- de capaciteit en spreiding van de verwijdering;
- de doorzichtigheid van de verwijderingsactiviteiten.

Voor wat betreft het laatstgenoemde aspect (doorzichtigheid) dient nog te worden opgemerkt dat dit begrip is geïntroduceerd in de Nota vergunningenbeleid Wet chemische afvalstoffen (Kamerstukken II, 1987/88, 20 261, nrs. 1-2). Bij het inwerkingtreden van het hoofdstuk Afvalstoffen van de Wet milieubeheer zal dit begrip in de wet worden opgenomen.

Voor de beoordeling van de genoemde aspecten zijn naast de in de artikel 5.1 genoemde gegevens ook andere gegevens noodzakelijk, zoals die met betrekking tot het verwijderingsproces en de verwijderingsmethode. Dit is van belang voor het antwoord op de vraag in hoeverre er sprake is van de bevordering van hergebruik, een verantwoord beslag van de beschikbare ruimte, de beperking van hoeveelheid en schadelijkheid van de reststoffen, alsmede de verantwoorde verwijdering daarvan, en de productie van opnieuw af te zetten produkten. Door het kiezen van de optimale processen kunnen de hoeveelheid en de schadelijkheid van de reststoffen worden geminimaliseerd, kan de verwijdering op verantwoorde wijze worden gegarandeerd en de bevordering van hergebruik worden gewaarborgd.

Bij de vergunningverlening zal in beschouwing kunnen worden genomen of er sprake is van een complete oplossing of dat het afval slechts een deelbehandeling ondergaat. In dit kader zal ook het gehele proces worden gezien, vanaf de input tot en met de output.

Onderdeel a:

Indien van toepassing zal de aanvrager per afvalstoffencategorie en per verwijderingsmethode een specificatie moeten geven. Voor bepaalde soorten van inrichtingen die onder deze categorie-omschrijvingen vallen, is het denkbaar dat niet altijd mogelijk is de genoemde elementen te specificeren. Zo zal niet in alle gevallen reeds in de aanvraag aangegeven kunnen worden wat de samenstelling of de herkomst van de te verwerken afvalstoffen zal zijn. In die gevallen kan veelal worden volstaan met een algemene beschrijving of aanduiding daarvan.

Onderdeel b:

Vastgesteld moet kunnen worden of er sprake is van zorgvuldige acceptatie en controle-procedures waardoor zeker gesteld wordt dat die afvalstoffen worden verwijderd, die in de vergunning zijn aangegeven en op de wijze die daarin beschreven is. In dit kader zal een beschrijving worden verwacht van de wijze waarop, de frequentie waarmee en de plaats of plaatsen waar monsters van de te verwijderen afvalstoffen zullen worden genomen, alsmede een opgave van het laboratorium waar

de analyse van de monsters plaatsvindt en een beschrijving van de outillage of de mogelijkheden van het laboratorium.

Onderdeel c:

Inherent aan de continuïteit van de verwijdering is de continuïteit van de onderscheiden afvalverwijderende bedrijven. Samenleving en overheid hebben er groot belang bij dat de afvalverwijderende bedrijven, gegeven de omvang van de afvalstoffenstroom en het tempo van aanvoer van afvalstoffen, ongestoord kunnen functioneren. Bij de toetsing aan dit aspect in het kader van de vergunningverlening wordt de continuïteit van het specifieke bedrijf in bedrijfsmatig en financieel opzicht beoordeeld. Bij de beoordeling van de financiële continuïteit zal de financiële draagkracht van het bedrijf of het onderdeel ervan dat zich met afvalverwijdering bezig houdt, moeten kunnen worden beoordeeld.

Onderdeel d:

Voor de beoordeling van de doelmatigheid van de verwijdering is tevens een inzicht in de wijze van tariefstelling van groot belang. De hoogte c.q. samenstelling van het tarief kunnen in bepaalde gevallen bijvoorbeeld leiden tot het oordeel dat het bedrijf niet op de juiste wijze de afvalstoffen verwijderd (veel te lage tarieven) of de continuïteit in de bedrijfsvoering niet gegarandeerd kan worden (veel te hoge tarieven).

Onderdeel e:

Met name bij afvalstoffeninrichtingen kan het van belang zijn dat voor de continuïteit van de (kwaliteit van de) bedrijfsvoering bij de vergunning voorschriften worden gesteld met betrekking tot de beschikbaarheid en de deskundigheid van het personeel. De wet biedt daartoe ook een basis in artikel 8.13.

Onderdeel f:

Bij de beoordeling van de mate van de doelmatigheid van de verwijderingsactiviteiten zal een duidelijk zicht moeten zijn op de bewegingen van de desbetreffende afvalstoffen. Daartoe dient inzicht te worden verschaft in deze bewegingen: langs welke kanalen (bedrijven, bedrijfsonderdelen) ontvangt de verwerker de afvalstoffen?

Deze bepaling ondersteunt de implementatie van de Richtlijn van de Raad der Europese Gemeenschappen van 15 juli 1975 betreffende afvalstoffen 75/442/EG (PbEg L 194/47), laatstelijk gewijzigd bij EEG-richtlijn 91/156/EG (PbEG L 78/32). De feitelijke implementatie vindt plaats door de wijziging van artikel 8.14 van de Wet milieubeheer bij het wetsvoorstel Afvalstoffen.

Onderdeel g:

Van belang is te weten wanneer er sprake is van reststoffen of produkten die voortkomen uit het verwijderingsproces, en of de afzet en afvoer van die stoffen of produkten gegarandeerd is.

Onderdeel h:

De structurering van de verantwoordelijkheden voor de bedrijfsvoering (inclusief inzicht in de ondernemingsstructuur en de rollen van de verschillende onderdelen) is van belang voor de beoordeling van de doorzichtigheid en de continuïteit van de activiteiten. Op basis van die beoordeling kunnen er eisen worden gesteld aan de zorgvuldigheid van de bedrijfsvoering, zoals deze betaamt voor personen en bedrijven die een sleutelpositie innemen in de bescherming van het milieu tegen verontreiniging door afvalstoffen.

Alvorens de vergunningaanvraag voor inrichtingen, waarin stoffen op of in de bodem worden gebracht om ze daar te laten, in behandeling wordt genomen, is het noodzakelijk dat de aanvrager gegevens verstrekt over de uitkomsten van onderzoek naar de in dit artikel genoemde aspecten. De uitkomsten daarvan zijn mede bepalend voor de aard en inhoud van de in de vergunning op te nemen voorschriften. Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat gelijktijdig met dit besluit het Stortbesluit bodembescherming in werking treedt.

Onderdeel a:

De milieukwaliteit van de bodem zal moeten worden onderzocht door vaststelling van de parameters van de bodem, die kunnen aangeven of en zo ja in welke mate de hoedanigheden van de bodem als gevolg van de gestorte stoffen worden beïnvloed. Verder kan een dergelijk onderzoek uitsluitel geven over de vraag of er sprake is van bodemverontreiniging die bij de oprichting of uitbreiding van de inrichting onbereikbaar dreigt te worden of verspreid kan worden.

Onderdeel b:

Ten aanzien van onderdeel b, ten eerste, van dit artikel kan het volgende worden opgemerkt. Er kunnen zich situaties voordoen dat een inrichting voor het op of in de bodem brengen van afvalstoffen (bijv. baggerspecie) wordt gerealiseerd in oppervlaktewater. In een dergelijk geval zal het onmogelijk zijn de gemiddelde grondwaterstand te meten. Alsdan is dit onderdeel niet van toepassing.

De gemiddelde hoogste grondwaterstand is van wezenlijk belang bij de locatiekeuze van een stortplaats. Er moet namelijk worden voorkomen dat de te storten of gestorte afvalstoffen in aanraking komen met het grondwater, waardoor een verspreiding van milieubelastende stoffen kan optreden. Voor een betrouwbare bepaling van de gemiddelde hoogste grondwaterstand zijn daarop gerichte metingen nodig gedurende minimaal één jaar.

De gemiddeld laagste grondwaterstand moet worden vastgesteld om een deugdelijk controlesysteem, gebaseerd op horizontale drainagebuizen mogelijk te maken. Dit kan op basis van dezelfde meetgegevens als die welke voor de bepaling van de gemiddeld hoogste grondwaterstand zijn gebruikt. Voor een goede werking van het controlesysteem moet het systeem enkele decimeters onder het permanente grondwater-niveau liggen. Er wordt dan voorkomen dat bij lage grondwaterstanden controlemogelijkheden ontbreken. In het Stortbesluit bodembescherming worden terzake regels gesteld, die het bevoegd gezag bij de vergunningverlening in acht dient te nemen.

Onderdeel d:

In het milieuhygiënisch beheer na de sluiting van de stortplaats zijn twee aspecten te onderscheiden. De afwerking van de stort kan in de vergunningvoorschriften worden geregeld. De exploitant van de stort draagt de verantwoordelijkheid voor de uitvoering. Bij de aanvraag om vergunning dient aangegeven te worden hoe de exploitant deze afwerking denkt uit te voeren.

Daarnaast is er de noodzakelijke nazorg van een stortplaats. De voorzieningen ter bescherming van de bodem (onder meer de afwerking van de stort) moeten in principe eeuwig in stand worden gehouden. Dit vergt een financiële reservering. Het bevoegd gezag moet uit de aanvraaggegevens duidelijkheid krijgen over de wijze waarop in voldoende financiële reservering is voorzien en over de gekozen constructie om ook op de lange termijn te voorzien in de nazorg van de

stort door de exploitant of diens rechtsopvolgers. Zolang geen wettelijke grondslag voor de verdere uitwerking van de zorgplicht beschikbaar is, kan langs privaatrechtelijke weg nadere invulling worden gegeven aan de algemene zorgplicht op grond van artikel 14 van de Wet bodembescherming. Een privaatrechtelijke overeenkomst kan worden gesloten tussen het vergunningverlenend gezag en de exploitant van de stortplaats teneinde de nazorg van de stortplaats te regelen. De uit een dergelijke overeenkomst voortvloeiende verplichtingen kunnen niet bestuursrechtelijk worden gehandhaafd. Wel staan voor het vergunningverlenend gezag civielrechtelijke mogelijkheden open om nakoming van de gesloten overeenkomst af te dwingen. De daadwerkelijke uitvoering van de nazorg kan thans ook worden overgedragen aan bijvoorbeeld de Stichting Nazorg Afvalverwijderingsinrichtingen.

Het Stortbesluit bodembescherming, dat gelijk met de Wet milieubeheer in werking treedt, zal de afwerkverplichting en in een later stadium ook de nazorgverplichting voor nieuwe en nog in gebruik zijnde stortplaatsen uitwerken. Wat de afwerkverplichting betreft door middel van het in stand houden van de vergunningvoorschriften gedurende de eerste vijf jaar na het beëindigen van de stortactiviteiten. Verder is een wijziging van de Wet milieubeheer in voorbereiding, die een uitbreiding van het Stortbesluit mogelijk moet maken waardoor een permanente regeling van de nazorg is gewaarborgd.

Artikel 5.14

Voor handelingen met genetisch gemodificeerde organismen zijn met het oog op de risico's verschillende niveaus van veiligheidsmaatregelen beschreven in de Richtlijnen van de voorlopige commissie genetische modificatie. Deze zijn neergelegd in het mededelingenblad nr. 1 van 12 juli 1990 van die commissie. Het bevoegd gezag kan op grond van artikel 5.6 van de aanvrager verlangen dat hij aangeeft welk niveau van veiligheidsmaatregelen, zoals in die richtlijnen bedoeld, wordt toegepast.

In paragraaf 1.5.3.6 van hoofdstuk 1 van deze nota is reeds in hoofdlijnen ingegaan op de relatie van dit besluit en het Besluit genetisch gemodificeerde organismen Wet milieugevaarlijke stoffen.

Artikel 5.15

Dit artikel, waarin wordt verwezen naar het Besluit risico's zware ongevallen, strekt ertoe de verplichting tot het indienen van het rapport inzake de externe veiligheid bij het verzoek om een vergunning door de houder van een inrichting, ten aanzien waarvan paragraaf 3 van dat besluit van toepassing is, op te leggen. Het rapport maakt met andere woorden deel uit van de bescheiden die bij een verzoek om een vergunning dienen te worden overgelegd.

Voor de volledigheid wordt opgemerkt dat ingevolge artikel 1, onderdeel e, van het Besluit risico's zware ongevallen dat besluit niet van toepassing is op inrichtingen in gebruik bij de krijgsmacht. Hieruit vloeit voort dat ook artikel 5.15 niet geldt voor dergelijke inrichtingen.

Opgemerkt wordt dat het Besluit risico's zware ongevallen voor het laatst integraal is gepubliceerd in Staatsblad 1992, 291.

Artikel 5.16

Artikel 8.1, eerste lid, van de Wet milieubeheer bepaalt dat het verboden is zonder een daartoe verleende vergunning een inrichting of de werking van die inrichting te veranderen. Bij de beoordeling van de aanvraag daartoe zal het bevoegd gezag de beschikking dienen te hebben over daarop toegesneden gegevens. De aanvrager zal moeten

aangeven welke verandering hij wenst aan te brengen. Om te voorkomen dat de aanvrager weer opnieuw al die gegevens moet aanreiken die hij bij de aanvraag voor de oprichting heeft verstrekt, wordt in dit artikel bepaald dat naast enkele noodzakelijke administratieve gegevens die gegevens dienen te worden overgelegd die direkt betrekking hebben op de verandering dan wel die een verandering betekenen van de gegevens die het bevoegd gezag reeds in zijn bezit heeft.

Indien een vergunning wordt aangevraagd voor het veranderen van de inrichting of de werking daarvan, kan het bevoegd gezag op grond van artikel 8.4 van de wet bepalen dat een vergunning moet worden aangevraagd voor die verandering en voor het in werking hebben na die verandering van de gehele inrichting, de zogenoemde «revisie-vergunning». Een dergelijke aanvraag zal uiteraard – behoudens in het hierna nog te bespreken geval van een revisievergunning voor een bepaald onderdeel – betrekking moeten hebben op de gehele inrichting. Uit de aard van deze vergunning vloeit voort dat op een dergelijke aanvraag paragraaf 5.1 van toepassing is. Dit neemt niet weg dat het uit praktisch oogpunt voordelen kan hebben wanneer tevens wordt aangegeven welke wijzigingen worden aangebracht ten opzichte van de bestaande inrichting.

Overigens ligt het voor de hand dat de aanvrager hierop door het bevoegd gezag, waarvan het initiatief voor de revisie-vergunning moet uitgaan, wordt gewezen.

De revisie-vergunning zal in beginsel steeds de gehele inrichting dienen te omvatten. Alleen in situaties waarin sprake is van een zeer omvangrijke en complexe inrichting die in feite bestaat uit een aantal zelfstandig te onderscheiden onderdelen, kan het nodig zijn van deze regel af te wijken. Met het oog daarop wordt het bevoegd gezag de mogelijkheid geboden te bepalen dat een revisie-vergunning moet worden aangevraagd voor (samenhangende) onderdelen van de inrichting. Doet zich zo'n situatie voor, dan behoeven de gegevens in de aanvraag vanzelfsprekend alleen betrekking te hebben op het betreffende onderdeel van de inrichting.

Artikel 5.17

Eerste lid

Deze bepaling heeft betrekking op inrichtingen waarvoor nog niet eerder een rapport inzake de externe veiligheid is overgelegd, maar die door de verandering in de inrichting of het veranderen van de werking van de inrichting, voor de eerste maal onder de werkingssfeer van paragraaf 3 van het Besluit risico's zware ongevallen gaan vallen. In een dergelijk geval zal te allen tijde een rapport inzake de externe veiligheid dienen te worden overgelegd. Deze verplichting vloeit voort uit de richtlijn van de Raad der Europese Gemeenschappen van 24 juni 1982 inzake de risico's van zware ongevallen bij bepaalde industriële activiteiten (82/501/EEG)(Pb Eg 1982, L230)(Seveso-richtlijn).

Tweede lid

Voor de inrichtingen waarvoor wel reeds een rapport inzake de externe veiligheid is overgelegd, moet bij de aanvraag een (herzien) rapport worden overgelegd, voor zover aanvulling dan wel verandering van de gegevens nodig is voor het nemen van de beslissing op de aanvraag. Dit is het geval, indien de verandering van de inrichting of de verandering van de werking ervan, van invloed kan zijn op de mogelijke belasting voor het milieu die ongewone voorvallen kunnen veroorzaken. Daarbij dient bijvoorbeeld te worden gedacht aan wijzigingen met betrekking tot:

- 1°. de aard en de hoeveelheid van aanwezige gevaarlijke stoffen;

- 2°. de opslag van of de procesvoering met gevaarlijke stoffen dan wel het laden en lossen van gevaarlijke stoffen;
- 3°. de locatie van de opslag en procesvoering.

Artikel 5.19

Het is niet nodig om een vergunning aan te vragen voor milieugunstige of milieu-neutrale veranderingen van een inrichting of van de werking daarvan. Op grond van artikel 8.19 van de Wet milieubeheer kan met inachtneming van de aldaar genoemde voorwaarden volstaan worden met een melding van die veranderingen aan het bevoegd gezag. De vrijstelling van het verbod om de inrichting of de werking daarvan zonder een vergunning te veranderen geldt wanneer redelijkerwijs moet worden aangenomen dat die veranderingen:

- géén gevolgen hebben voor de *aard en omvang* van de nadelige gevolgen, óf
- uitsluitend gunstige gevolgen hebben voor de *omvang* van de nadelige gevolgen voor het milieu, die de inrichting veroorzaakt.

Hieruit vloeit voort dat veranderingen die gevolgen hebben voor de *aard* van de gevolgen voor het milieu, niet van de vergunningplicht zijn vrijgesteld. De grond hiervan is dat voor veranderingen in emissiepatronen (bijvoorbeeld minder uitstoot naar de lucht maar meer afval, minder afval van de ene soort en meer van de andere soort) niet zonder meer is vast te stellen of deze per saldo voor het milieu gunstig beoordeeld moeten worden.

Als wordt voldaan aan de hiervoor geformuleerde inhoudelijke voorwaarden kan worden volstaan met een schriftelijke melding aan het bevoegd gezag. Artikel 5.19 bevat een regeling van de inhoud van die melding. Het belangrijkste onderdeel van de melding wordt gevormd door de beschrijving van de voorgenomen veranderingen (onderdeel c en d) en de gegevens waaruit de positieve of milieu-neutrale gevolgen van de veranderingen blijken (onderdeel e). Niet denkbeeldig is de situatie waarin de wijziging na de realisatie als vergunningplichtig wordt beoordeeld. De vergunninghouder heeft dan gehandeld in strijd met de wet. Het verdient derhalve aanbeveling om in gevallen van twijfel tijdig (d.w.z. vóór de verandering) overleg daarover te voeren met het bevoegde gezag.

Artikel 6.1

Naast een kosteloze inzage van de stukken met betrekking tot de melding en het tegen betaling van de kosten verstrekken van een exemplaar van de stukken, zal het bevoegd gezag de melding bekend moeten maken. Onderdeel b van dit artikel sluit aan bij artikel 13.10, tweede lid, onder b, van de wet.

Artikel 6.2

Een op het oog positieve verandering kan door derden-belanghebbers anders worden beoordeeld dan door de melder of het bevoegd gezag. Teneinde ook derden op de hoogte te stellen van de inhoud van de melding, dient het bevoegd gezag de zakelijke inhoud van de melding bekend te maken. Een melding is niet vrijblijvend voor de vergunninghouder. Hij is niet gerechtigd om op de melding terug te komen indien dat zou inhouden dat een milieugunstige verandering geheel of gedeeltelijk weer wordt teniet gedaan. Mede met het oog daarop zullen derden-belanghebbenden op de door het bevoegd aan te geven plaats en tijden de melding moeten kunnen inzien.

Artikel 6.3

Voor de zo genoemde «geclassificeerde defensie-inrichtingen» van bijlage II kan de Minister van VROM de toepassing van de artikelen 6.1 en 6.2 buiten toepassing laten. Dat zelfde geldt in gevallen waarin de Minister van VROM met toepassing van artikel 8.2, vierde lid, van de wet ad hoc heeft besloten dat hij als bevoegd gezag optreedt.

Artikel 7.1

Krachtens een tweetal bepalingen zijn in de Wet milieubeheer reeds overheidsorganen aangewezen als adviseur of betrokken overheidsorgaan: in artikel 8.7, eerste lid, worden burgemeester en wethouders van de gemeente waarin de betrokken inrichting zal zijn of is gelegen – in gevallen waarin zij zelf niet het bevoegd gezag zijn – en de inspecteur milieuhygiëne als adviseurs aangewezen. Verder bepaalt artikel 8.31, eerste en tweede lid, van de wet dat het overheidsorgaan dat tot verlening van de vergunning krachtens de Wet verontreiniging oppervlaktewateren (Wvo) bevoegd is als adviseur optreedt in gevallen waarin mede een vergunning krachtens de Wvo vereist is.

Naast hetgeen reeds in het algemeen deel van deze toelichting is opgenomen, kan artikel 7.1 aldus worden toegelicht.

Eerste lid

Onderdeel a:

De aanwijzing van de Directeur Materieel Koninklijke Landmacht sluit aan bij het oude Hinderbesluit.

Onderdeel b:

De aanwijzing van de voorlopige commissie genetische modificatie sluit aan bij de regeling van de instelling en taken van die commissie bij het in dit artikel genoemde besluit.

Onderdeel c:

Indien een inrichting is gelegen in een gebied waarvoor in een provinciale verordening regels zijn gesteld ter bescherming van de kwaliteit van het grondwater met het oog op de waterwinning zijn gedeputeerde staten aangewezen als adviseur. Hiermee wordt gewaarborgd dat er een goede afstemming plaatsvindt tussen de in de verordening gestelde regels en de te verlenen vergunning.

Tweede lid

Onderdeel c:

Indien de lijn van 10^{-8} , bedoeld in artikel 4, tweede lid, onder c, van het Besluit risico's zware ongevallen, zich uitstrekt op grondgebied van een naburige provincie, is het gewenst dat gedeputeerde staten van die provincie als betrokken overheidsorgaan worden aangewezen. Dit is te meer van belang in verband met de invloed die van een dergelijke inrichting kan uitgaan op de ruimtelijke ordening van het gebied van die provincie.

Artikel 7.2

Eerste lid

Onderdeel b:

Indien een inrichting, die valt onder een van de categorieën van inrich-

tingen die zijn opgenomen in bijlage I en waarvoor gedeputeerde staten als bevoegd zijn aangewezen, op het grondgebied van meer dan één provincie ligt, zijn gedeputeerde staten van de provincie, waarin de inrichting in hoofdzaak is gelegen, in dit besluit aangewezen als bevoegd gezag. Gedeputeerde staten van de andere provincie(s) zijn daarom aangewezen als adviseur.

Onderdeel c:

Kortheidshalve wordt verwezen naar de toelichting bij artikel 7.1, bij onderdeel a.

Tweede lid

Onderdeel a:

De aanwijzing van de directeur LNO als betrokken overheidsorgaan betekent een continuering van de betrokkenheid van het ministerie van Landbouw, Natuurbehoud en Visserij die tot op heden bestaat in het bijzonder ten aanzien van afvalverwerkingsinrichtingen. Die betrokkenheid richt zich met name op de beoordeling van de vergunningaanvraag op effecten op natuur en landschap en op het belang van de omgeving in recreatief opzicht. De aanwijzing als betrokken overheidsorgaan is overigens ten opzichte van de thans bestaande situatie verruimd: de directeur LNO wordt nu ook als zodanig aangewezen ten aanzien van de grote mestverwerkingsinrichtingen en auto- en motorsportterreinen.

Onderdeel c:

Deze bepaling zal met name van toepassing zijn indien het gaat om inrichtingen die luchtverontreiniging kunnen veroorzaken en inrichtingen die niet zijn aangewezen ingevolge paragraaf 3 van het Besluit risico's zware ongevallen, maar toch aanmerkelijke externe (veiligheids-)risico's met zich meebrengen.

Onderdeel e:

Deze bepaling zal alleen van toepassing zijn indien er sprake is van een inrichting waarvan redelijkerwijs is te verwachten dat de invloed van de belasting van het milieu, veroorzaakt door de inrichting, zich in noemenswaardige mate doet gevoelen buiten de provincie(s) waar de inrichting is gelegen, dan wel indien de lijn van 10^{-8} , bedoeld in artikel 4, tweede lid, onder c, van het Besluit risico's zware ongevallen, zich uitstrekt buiten de provincie(s) waar de inrichting is gelegen. Gedeputeerde staten van de provincie waarin de inrichting gedeeltelijk is gelegen, zijn immers ingevolge het eerste lid aangewezen als adviseur.

Artikel 7.3

Algemeen:

In bijlage II bij dit besluit zijn ook enkele categorieën van inrichtingen aangewezen waarvoor de minister van VROM het bevoegd gezag is, doch die niet zonder meer vallen onder het begrip «geclassificeerde inrichting», d.w.z. inrichtingen waarvan gegevens in het belang van de veiligheid van de Staat geheim dienen te blijven. Het is voor de hand liggend dat in die gevallen ook de lagere overheden als adviseur dan wel als betrokken overheidsorgaan bij de vergunningprocedure worden betrokken.

Eerste lid, onderdeel d:

Tot op heden brengt de Inspecteur-Generaal der Mijnen in zijn functie als adviseur van de Minister van Economische Zaken advies uit over de

aanvragen en vergunningen op grond van het Mijnreglement 1964. Met de aanwijzing in onderdeel d wordt die adviesrelatie gecontinueerd.

Artikel 8.1 en 8.2

Een aantal inrichtingen brengt dusdanige risico's voor de omgeving met zich mee dat zij een ramp kunnen veroorzaken, als bedoeld in artikel 1 van de Rampenwet. Dit geldt voor inrichtingen als bedoeld in artikel 5.14 en inrichtingen waarop paragraaf 3 van het Besluit risico's zware ongevallen van toepassing is.

In deze artikelen, die gebaseerd zijn op artikel 8.44, derde lid, Wet milieubeheer, is bepaald dat in de betreffende gevallen een beknopte beschrijving van de risico-analyse, als bedoeld in artikel 1d van het Besluit genetisch gemodificeerde organismen Wet milieugevaarlijke stoffen, dan wel een rapport inzake de externe veiligheid, als bedoeld in artikel 4 van het Besluit risico's zware ongevallen moet worden verzonden aan de in deze artikelen vermelde instanties, die belast zijn met de bestuurlijke coördinatie van de rampenbestrijding. Die stukken kunnen worden gebruikt voor het opstellen van een rampenbestrijdingsplan alsmede voor de voorlichting aan de bevolking over de risico's van de inrichting voor de omgeving en de wijze waarop de bevolking zich bij een ramp dient te gedragen.

Daarnaast moet een exemplaar van het rapport inzake de externe veiligheid worden gezonden aan een lidstaat in een geval als bedoeld in artikel 8.2, tweede lid.

De bij wet of dit besluit aangewezen adviseurs krijgen in die hoedanigheid reeds een exemplaar van het rapport.

Artikel 8.3

In dit artikel wordt een voorziening getroffen ten behoeve van de informatievoorziening van de minister van VROM met het oog op de taken en bevoegdheden die deze ook na de inwerkingtreding van de Wet milieubeheer houdt op het terrein van de verwerking, in-, uit- en doorvoer van chemische afvalstoffen.

In verband met een goede uitvoering van die taken en bevoegdheden door de minister, wordt voorgeschreven dat het bevoegd gezag dat een vergunning heeft verleend voor een inrichting die zich richt op de verwijdering van chemische afvalstoffen of afgewerkte olie, de vergunning en de daaraan ten grondslag liggende aanvraag doorzendt aan de minister van VROM, voor zover deze het verwijderen van chemische afvalstoffen betreffen.

Op grond van artikel 16a, eerste lid, van de Wet chemische afvalstoffen moet de minister van VROM onder meer bezwaar maken tegen het brengen binnen het Nederlandse grondgebied van gevaarlijke chemische afvalstoffen indien het bewaren, bewerken verwerken of vernietigen dan wel op of in de bodem brengen daarvan – voor wat betreft inrichtingen – niet kan geschieden overeenkomstig een vergunning die geldt krachtens de Wet milieubeheer. Deze beslissing moet veelal op zeer korte termijn worden genomen. De mogelijkheid om bezwaar te maken tegen de voorgenomen invoer bedraagt immers maximaal 30 dagen. Gezien de noodzakelijke administratieve handelingen resteert in het algemeen slechts een beperkte tijd voor een formele en inhoudelijke beoordeling. Dat betekent dat het belangrijk is dat de minister permanent de beschikking heeft over de meest recente gegevens. Hij moet immers zijn beslissing nemen met inachtneming van de op dat moment bestaande situatie met betrekking tot de vergunninghouders.

Deze gegevens zijn ook noodzakelijk in verband met de bevoegdheid

om bezwaar te maken tegen het voornemen gevaarlijke stoffen buiten het Nederlandse grondgebied te brengen. Een dergelijk overzicht van de vergunninghouders en wat zij aan activiteiten mogen verrichten, is noodzakelijk om te kunnen bepalen of verwerking van afval in eigen land mogelijk is.

Hoewel het in dit verband relevante artikel 16b van de Wet chemische afvalstoffen buiten toepassing is verklaard bij uitspraak van de Afdeling geschillen van bestuur van de Raad van State van 6 september 1990, no.G05.89 0632, wegens strijd met de Richtlijn van de Europese Gemeenschappen betreffende toezicht en controle in de Gemeenschap op de grensoverschrijdende overbrenging van gevaarlijke afvalstoffen (EEG-Richtlijn 84/631, PbEG L 326), wordt op basis van genoemde EEG-Richtlijn door de minister van VROM bezwaar gemaakt tegen de uitvoer van afvalstoffen. In het wetsvoorstel Afvalstoffen is in artikel 10.36a, eerste lid, de inhoud van de bevoegdheid van artikel 16b van de Wet chemische afvalstoffen anders geformuleerd, conform artikel 4, zesde lid, van Richtlijn 84/631/EEG. Het artikel bepaalt dat de minister van VROM onder meer bezwaar kan maken tegen de uitvoer van afvalstoffen, indien het buiten Nederlands grondgebied brengen van gevaarlijke afvalstoffen «de uitvoering van door Onze Minister opgestelde plannen en programma's voor de verwijdering van gevaarlijke afvalstoffen in gevaar zou brengen». Deze bevoegdheid zal worden vervangen, wanneer de EEG-verordening inzake het toezicht en de controle op overbrenging van afvalstoffen zowel binnen als naar en uit de Gemeenschap in werking treedt. Over deze verordening is op de Milieuraad van 20 oktober 1992 politieke overeenstemming bereikt. Een en ander betekent dat zowel thans als in de toekomst behoefte zal blijven aan deze gegevens.

De grondslag voor dit artikel is artikel 21.7 van de Wet milieubeheer, dat de mogelijkheid biedt om in de wet geregelde onderwerpen die in het belang van een goede uitvoering nadere regeling behoeven, bij algemene maatregel van bestuur nader te regelen.

TOELICHTING OP BIJLAGE I

4.1. Algemeen

4.1.1. *Algemeen*

In de algemene toelichting bij dit besluit is aangegeven dat de aanwijzing van de categorieën van inrichtingen die nadelige gevolgen voor het milieu kunnen veroorzaken, vorm is gegeven door een omschrijving daarvan in de bijlage I. Bij de opstelling van die bijlage is gebruik gemaakt van de categorie-omschrijvingen, zoals die golden krachtens Hinderbesluit, het Inrichtingenbesluit artikel 19, eerste lid, Wet inzake de luchtverontreiniging, het Besluit categorie A-inrichtingen Wet Geluidhinder, het Inrichtingenbesluit Afvalstoffenwet en het Werkenbesluit Afvalstoffenwet. De omschrijving van categorieën van inrichtingen in bijlage II is gebaseerd op een analyse van de inrichtingen waarvoor de Kroon op basis van artikel 4, vijfde lid, van de Hinderwet als bevoegd gezag was aangewezen. Ten opzichte van de genoemde inrichtingenbesluiten wijkt de volgorde van omschrijving van de categorieën af. Dit geldt met name voor de volgorde van de omschrijvingen van die categorieën van inrichtingen waarvoor gedeputeerde staten als bevoegd gezag zijn aangewezen.

4.1.2. *Opzet en systematiek van bijlage I*

In het algemene deel van de toelichting op dit besluit (zie onderdeel 1.5.3.2.) is de opzet en de systematiek van bijlage I toegelicht. Ter nadere toelichting kan het volgende worden opgemerkt.

In veel gevallen is het mogelijk dat een bedrijvigheid onder meer dan één categorie van inrichtingen valt. Dit is op zich geen probleem. Met dit besluit is immers niet beoogd om alle soorten van bedrijvigheden – bij uitsluiting van andere categorieën – onder één bepaalde categorie-omschrijving te brengen. Het besluit wijst aan welke bedrijvigheden onder de werkingssfeer van de wet vallen.

Als algemene regel is in bijlage I aangehouden dat elke vermelde inrichting, ongeacht de omvang van de activiteiten of bedrijvigheden, valt onder de wet. Alleen in gevallen waarin de beperkte omvang of capaciteit van de inrichting de mogelijke nadelige milieugevolgen verwaarloosbaar maakt, of in gevallen waarin dit tot een onevenredige last voor de burger en het bevoegd gezag zou leiden, zijn minima opgenomen, waaronder geen sprake is van een inrichting, waarop de Wet milieubeheer van toepassing is.

Waar het noodzakelijk was capaciteitsgrenzen te definiëren als ondergrens, waar beneden geen sprake is van een inrichting in de zin van de Wet milieubeheer, is in eerste instantie de capaciteit gerelateerd aan voorzieningen of installaties. Waar dat niet mogelijk bleek is ervoor gekozen de capaciteit te relateren aan de voor de bedrijvigheid bestemde (vloer)oppervlakte. Deze keuze is mede gemaakt vanuit het oogpunt van handhaafbaarheid van de milieuwetgeving. In die gevallen waarin ook dat niet mogelijk of wenselijk bleek, is ervoor gekozen fysieke hoeveelheden als grens aan te geven.

Ter vermindering van misverstanden moet worden opgemerkt dat in bijlage I enkele categorie-omschrijvingen een algemene «vangnet-functie» vervullen (zie met name categorie 1 en 4). Indien een inrichting niet valt onder enige categorie-omschrijving (bijvoorbeeld omdat de daarin vermelde activiteiten niet overeen komen met de activiteiten die in

de inrichting plaatsvinden, of omdat de inrichting onder de concreet genoemde (onder-)grens blijft), zal altijd moeten worden nagegaan of de inrichting valt onder de meer algemene categorie-omschrijvingen, waardoor de inrichting alsnog wordt aangewezen als een inrichting waarop de Wet milieubeheer van toepassing is.

4.1.3. Begrippen «inrichting», «inrichting voor» en «inrichting waar»

De wet bevat in artikel 1.1, eerste lid, een definitie van het begrip «inrichting».

Uit de systematiek van artikel 1.1 volgt dat niet in alle gevallen waarin met toepassing van dit begrip sprake is van een inrichting, de wet en de krachtens de wet gestelde regels op die inrichting van toepassing zijn. Uit artikel 1.1, vierde lid, volgt dat de wet en de krachtens de wet gestelde regels voor inrichtingen eerst van toepassing zijn indien de inrichting behoort tot een der categorieën van inrichtingen die bij dit besluit zijn aangewezen.

Ten aanzien van het onderscheid tussen de begrippen «inrichting voor» en «inrichting waar» kan het volgende worden opgemerkt. In enkele categorie-omschrijvingen wordt de aanduiding «waar» gebruikt, omdat voor de betrokken categorie kan worden aangesloten bij feitelijke omstandigheden, bijv. de daadwerkelijke aanwezigheid van de in categorie-omschrijving aangeduide voorzieningen, een bepaalde oppervlakte of de feitelijke verrichting van aangeduide activiteiten. Dit is bijvoorbeeld het geval bij de volgende categorieën van Bijlage I: 1, onder 1 en 3; 2, onder 5; 3; 10; 12.2, onder b t/m g; 16.2, onder a; 17; 18; 19.1, onder a t/m e en g; 20 en 21, onder 1. In de categorieën waar de aanduiding «voor» wordt gebruikt, is beoogd aan te geven dat het gaat om een inrichting met de bestemming om de in de categorie omschreven activiteiten te verrichten. Die bestemming zal nagenoeg altijd blijken uit de vergunningaanvraag en de gegevens die daarbij zijn verstrekt. Waar een inrichting bestemd is om bepaalde activiteiten te verrichten kan het voorkomen dat op louter incidentele basis een andere activiteit wordt uitgevoerd die valt onder een andere categorie-aanwijzing. Een voorbeeld kan dat verduidelijken. Stel dat een asfaltproducerend bedrijf op incidentele basis een hoeveelheid oud asfalt, afkomstig van een weg, verwerkt tot nieuw asfalt. Zou in de betreffende categorie-omschrijving staan «inrichtingen waar bedrijfsafvalstoffen worden verwerkt» dan zou de inrichting uit dit voorbeeld voor de duur van die activiteit vallen onder de categorie 28 (nieuw). Daartoe zou het bedrijf niet alleen een passende vergunning moeten hebben doch ook van bevoegd gezag wisselen. Teneinde te voorkomen dat in de praktijk dergelijke «jo-jo-effekten» optreden, is in dergelijke situaties gekozen voor de terminologie «inrichting voor». Blijkt sprake te zijn van een activiteit die op meer dan incidentele basis in een inrichting wordt verricht, dan mag worden aangenomen dat de vergunninghouder klaarblijkelijk die bestemming aan zijn bedrijf wenst te geven. In een dergelijk geval zal dan sprake zijn van een verandering van de inrichting. Die verandering mag niet worden doorgevoerd voordat daarvoor door het – eventueel nieuwe – bevoegd gezag een vergunning is verleend.

4.1.4. Mobiele installaties

Volgens de jurisprudentie, gevormd op basis van de oude inrichtingen-besluiten, vallen vervoermiddelen, zoals voer- en vaartuigen, in het algemeen niet onder het begrip «inrichting».

Niettemin kunnen mobiele installaties die op zich zelf niet als een inrichting kunnen worden beschouwd, in bepaalde situaties, afhankelijk

van de omstandigheden, als (onderdeel van de) inrichting worden beschouwd. In veel gevallen zullen mobiele installaties, wanneer zij in werking zijn, staan binnen de grenzen van de inrichting. Zij behoren dan als zodanig tot de inrichting.

De omstandigheid dat een mobiele installatie gedurende zekere tijd een vaste standplaats heeft of daar met een bepaalde regelmaat wordt opgesteld en daar in werking wordt gebracht, kan meebrengen dat sprake is van een inrichting in de zin van dit besluit. Als voorbeeld kan worden gewezen op een mobiele puinbreker. Zie ook het voorbeeld van het KB van 8 september 1954 nr. 30 (AB 1954, 686) «patates-fritesbakkerij met fornuis».

Vermeld wordt dat het mogelijk is dat aan de milieuvergunning voorschriften worden verbonden met betrekking tot delen van de inrichting die op zichzelf niet als inrichting worden aangemerkt, zoals de mobiele installaties.

Voor de volledigheid moet worden opgemerkt dat in categorie 1.2, onder a, in navolging van de regeling in het oude Hinderbesluit elektromotoren, verbrandingsmotoren en stookinstallaties, die tijdelijk in een bepaalde omgeving aanwezig zijn, voor de toepassing van dat onderdeel buiten beschouwing worden gelaten. Het betreft hier veelal installaties die worden opgesteld of gebedrukt bij de uitvoering van grond-, bouw- of waterwerken of de aanleg van wegen.

4.1.5. *Capaciteit en vermogen*

4.1.5.1. Capaciteit

Voor de omschrijving van de categorieën van inrichtingen is in het algemeen gebruik gemaakt van de methode waarbij de werkzaamheid van de inrichting wordt aangeduid met een nadere daarbij te hanteren capaciteit. De bij de afzonderlijke categorieën aangegeven grenzen voor de capaciteit sluiten in het algemeen aan bij de binnen die bedrijfscategorie gebruikelijke capaciteitsbegrippen. In gevallen waarin de capaciteit is gerelateerd aan de werkzaamheid van de inrichting, wordt met de capaciteit gedoeld op de maximaal realiseerbare werkzaamheid per aangegeven tijdseenheid. Deze is doorgaans af te leiden uit de vergunningaanvraag of anderszins uit hetgeen bij soortgelijke bedrijven gebruikelijk is. Voor een halfcontinubedrijf mag zij natuurlijk niet worden berekend alsof het een volcontinubedrijf betreft. De formulering «maximaal realiseerbaar» is van belang bij inrichtingen waarvan onderdelen of afdelingen een verschillende maximale capaciteit hebben. Waar die afdelingen onderling sterk of geheel van elkaar afhankelijk zijn, zal de afdeling met de laagste maximaal realiseerbare capaciteit bepalend zijn voor de maximale capaciteit van de andere afdeling. Zo kan bij voorbeeld de maximale transportcapaciteit binnen het productieproces bepalend zijn voor maximaal haalbare productie van bijv. de smeltoven, die technisch een hogere capaciteit zou kunnen verwerken.

Indien het ten aanzien van een bepaalde inrichting gebruikelijk is dat de productie regelmatig gedurende een bepaalde periode wordt verminderd of gestaakt (dalperioden, onderhoud), ligt het voor de hand dat bij de bepaling van de capaciteit hiermee in redelijkheid rekening wordt gehouden.

4.1.5.2 Vermogen

Verscheidene categorie-omschrijvingen bevatten een vermogenscriterium. Er zijn situaties waarin inrichtingen ter waarborging van de

voortgang van activiteiten reserve-vermogen hebben. Bij de beoordeling van de vraag of een inrichting voldoet aan het in de betreffende categorie-omschrijving opgenomen vermogenscriterium, wordt het maximaal gelijktijdig inschakelbaar vermogen in aanmerking genomen. Het vermogen van de hierbij in reserve staande installaties of voorzieningen, die dienen ter vervanging in geval van uitval van andere en die niet tegelijk met die andere in te schakelen zijn, wordt daarbij derhalve niet meegerekend.

4.1.6. De afstemming van de bijlage met de inrichtingenbesluiten van andere milieuregelgeving

4.1.6.1. Besluit, houdende aanwijzing van soorten van inrichtingen als bedoeld in de artikelen 1, tweede lid, en 31, vierde lid, van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren

Bij de opstelling van de bijlagen is zorgvuldig gelet op de afstemming met de inrichtingenbesluiten, geldend krachtens andere milieuwetgeving. Een volledige parallelliteit is overigens niet nagestreefd. Het besluit, houdende aanwijzing van soorten van inrichtingen als bedoeld in de artikelen 1, tweede lid, en 31, vierde lid, van de Wet verontreiniging oppervlaktewateren (Wvo), benoemt achttien categorieën van inrichtingen waarvan bekend is dat deze door de aard van het produkt of het produktieproces voor het aquatisch milieu gevaarlijke stoffen kunnen lozen. De formulering van de categorieën van inrichtingen in het genoemde besluit zijn zodanig dat deze zijn aan te merken als een specificatie van categorieën van inrichtingen, die aangewezen zijn in bijlage I. Met andere woorden: de categorieën van inrichtingen die zijn genoemd in het Inrichtingenbesluit Wvo worden ook bestreken door het onderhavige besluit. Omgekeerd zijn de categorie-omschrijvingen van dit besluit niet identiek met die, welke het Inrichtingenbesluit Wvo aanwijst.

4.1.6.2. EEG-richtlijn «Industriële inrichtingen»

De aanwijzing van categorieën van inrichtingen is tevens afgestemd op de internationale regelgeving. In het bijzonder kan worden gewezen op de lijst van categorieën van inrichtingen die als bijlage 1 bij de Richtlijn van de Raad van 28 juni 1984 betreffende de bestrijding van door industriële inrichtingen veroorzaakte luchtverontreiniging (84/360/EEG) (Pb EG L 188/20) is opgenomen. De omschrijving van de categorieën door middel van het onderhavige besluit dekt die lijst geheel.

4.1.7. Regels voor specifieke categorieën van inrichtingen, welke zijn vrijgesteld van een vergunningplicht

Op het moment van in werking treding van dit besluit gelden voor een aantal categorieën van inrichtingen algemene maatregelen van bestuur ex artikel 2a van de Hinderwet waarbij de vergunningplicht is opgeheven en eisen zijn gesteld waaraan de oprichting en de werking van de betrokken categorieën van inrichtingen moeten voldoen.

Krachtens artikel XXII, negende lid, van de wet «Vergunningen en algemene regels» worden de «2a-amvb's» gelijkgesteld met een algemene maatregel van bestuur krachtens artikel 8.40 Wet milieu-beheer.

4.1.8. Algemene verduidelijking van de aanpassingen en de gebruikte termen

In de omschrijving van de categorieën van inrichtingen in bijlage I zijn

ten opzichte van de oude inrichtingenbesluiten wijzigingen aangebracht, die als volgt kunnen worden gekenschetst:

- algemene inhoudelijke aanpassingen;
- taalkundige aanpassingen;
- laten vervallen van anachronismen.

4.1.8.1. *Inhoudelijke aanpassingen*

a. De term «bedrijfsmatig»

In het Hinderbesluit kwam in enkele categorie-omschrijvingen de term «bedrijfsmatig» voor als een specifiek criterium waaraan een activiteit binnen een inrichting diende te voldoen alvorens de Hinderwet op die inrichting van toepassing was. Dit criterium is bij de omschrijvingen in de bijlagen komen te vervallen. Tegen de achtergrond van de omschrijving van het begrip «inrichting» in artikel 1.1, eerste lid, van de wet, was dat criterium overbodig geworden.

b. Opsommingen van voorbeelden

De opsommingen van voorbeelden, die tot op heden met name het Hinderbesluit kenmerkten, zijn in de categorie-omschrijvingen van dit besluit weggelaten. In de toelichting per categorie-omschrijving zijn deze opsommingen waar dat nuttig is geoordeeld alsnog vermeld.

c. Afvalstoffen die van buiten de inrichting afkomstig zijn

In categorie 28 is meestal de beperking aangebracht dat de afvalstoffen van buiten de inrichting afkomstig moeten zijn. Waar dat het geval is, betekent dit dat inrichtingen, waarbinnen de opslag-, be- of verwerkingsactiviteiten «in eigen beheer» plaatsvinden ten aanzien van de afvalstoffen die binnen die inrichting zijn ontstaan, niet vallen onder de omschrijving. Met de term «van buiten de inrichting afkomstig» wordt aangesloten bij de terminologie zoals neergelegd in het wetsvoorstel houdende uitbreiding en wijziging van de Wet algemene bepalingen milieuhygiëne (afvalstoffen) (Kamerstukken II, 1988-89, 21 246, nr. 8).

d. Aanpassingen door bundeling

Verscheidene categorieën in bijlage 1 zijn een bundeling van gelijksoortige omschrijvingen die voorheen waren opgenomen in het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder en het Inrichtingenbesluit artikel 19 Wet inzake de luchtverontreiniging. Omdat die omschrijvingen niet altijd identiek waren, zijn de nieuwe categorie-omschrijvingen die corresponderen met de oude omschrijvingen, niet in alle gevallen hetzelfde.

4.1.8.2. *Taalkundige aanpassingen*

a. Notatiewijze van capaciteiten

In vergelijking met de tot op heden geldende inrichtingenbesluiten is de notatiewijze van capaciteiten gewijzigd. Gekozen is voor een systematiek waarbij de hoeveelheden zijn aangeduid in 10^3 , 10^6 , 10^9 . Daarmee wordt niet alleen eenduidigheid bereikt doch wordt ook aangesloten bij de veelal in de praktijk gehanteerde aanduiding voor hoeveelheden.

b. Generieke termen

In de bijlagen bij het besluit zijn in alle omschrijvingen activiteiten benoemd, welke mede bepalend zijn voor de aanwijzing als inrichting waarop de Wet milieubeheer van toepassing is. Bij de opstelling daarvan is gestreefd naar een zo eenduidig mogelijk woordgebruik. De termen welke worden gehanteerd om de activiteit aan te duiden, zijn generiek van karakter en kunnen veelal verschillende specifieke handelingen omvatten.

Zoveel mogelijk zijn uniforme formuleringen gehanteerd zoals vervaardigen, bewerken, verwerken, opslaan, overslaan, op of in de bodem brengen om daar te laten, vernietigen. Slechts in die gevallen waarin een nader specificatie noodzakelijk was, hetzij om aan te sluiten bij het dagelijks woordgebruik hetzij om andere activiteiten uit te sluiten, zijn specifieke termen gehanteerd, zoals reinigen, beproeven.

c. Enkele veel voorkomende termen

c.1. Vervaardigen

Onder de term «vervaardigen» wordt begrepen het tot stand brengen van een stof of produkt uit grondstoffen of halffabrikaten. Veelal zullen dat synthetische activiteiten zijn. Ook regeneratie-activiteiten die leiden tot het voorhanden komen van de genoemde stoffen of produkten kunnen onder de term vervaardigen worden begrepen.

c.2. Bewerken

Onder «bewerken» wordt begrepen het uitvoeren van fysische of chemische handelingen met een (grond)stof, halffabrikaat of produkt om de eigenschappen of samenstelling daarvan te veranderen.

c.3. Verwerken

Onder «verwerken» kan worden verstaan het doen opgaan van een (grond)stof, halffabrikaat of produkt in een groter geheel of nieuw produkt. Het gebruik van een (eind)produkt in de voor dat produkt bedoelde toepassing is geen vorm van bewerken of verwerken zoals in dit besluit bedoeld.

c.4. Opslaan

De term «opslaan» ziet op al die handelingen waarbij een stof of produkt voor een korte of langere tijd in een zekere ruimte min of meer statisch wordt gehouden. Onder het begrip «opslaan» vallen dus ook de termen «bewaren» of «voorhanden hebben» die in de inrichtingenbesluiten voorkwamen, welke door dit besluit worden vervangen.

Het is niet noodzakelijk dat het opslaan geschiedt op of in een immobiele ruimte. Opslag in voertuigen en schepen is ook mogelijk. In dergelijke situaties zijn de grenzen tussen vervoeren, voor vervoer gereed houden of opslaan in de zin van dit besluit, niet eenduidig aan te geven. Of in dergelijke gevallen sprake is van een inrichting in de zin van de Wet milieubeheer en of in concreto ook sprake is van opslaan zal van geval tot geval moeten worden gezien. De jurisprudentie, die hieromtrent is gevormd op basis van de Hinderwet, biedt enkele indicaties daartoe (zie bijv. KB 23 november 1981, nr. 26 «Nyhammer» (AB 1982, 62)).

c.5. Overslaan

De term «overslaan» omvat handelingen zoals (be)laden, lossen, overladen, hevelen e.d. al dan niet op pneumatische of mechanische wijze, bijv. d.m.v. kranen, transportbanden of leidingen.

c.6. Bewerken, verwerken of vernietigen van afvalstoffen
Elke behandeling van een afvalstof, waarbij deze een zekere verandering ondergaat. In het algemeen zal bij «bewerken» de afvalstof chemisch gezien niet veranderen, terwijl dat bij «verwerken» in beginsel wel het geval is.

«Bewerken, verwerken of vernietigen» wordt ook in het wetsvoorstel Afvalstoffen gebruikt. Hieronder valt dus ook het verbranden van afvalstoffen.

c.7. Afvalstoffen

Onder huishoudelijke afvalstoffen worden thans begrepen alle afvalstoffen die uit particuliere huishoudens afkomstig zijn. Daartoe behoort ook het zogenaamde grof huisafval. Bij het in werking treden van het hoofdstuk Afvalstoffen van de Wet milieubeheer worden onder huishoudelijke afvalstoffen verstaan afvalstoffen afkomstig uit particuliere huishoudens, afvalwater en autowrakken daaronder niet begrepen, behoudens voor zover het afgegeven of ingezamelde bestanddelen van die afvalstoffen betreft, die zijn aangewezen als gevaarlijke afvalstoffen.

Thans worden onder bedrijfsafvalstoffen begrepen die afvalstoffen, die niet zijn aan te merken als huishoudelijke afvalstoffen, autowrakken, chemische afvalstoffen of afgewerkte olie. Ook na het inwerkingtreden van het hoofdstuk Afvalstoffen is deze categorie te beschouwen als een restcategorie: afvalstoffen, niet zijnde huishoudelijke afvalstoffen, afvalwater, autowrakken of gevaarlijke afvalstoffen. Zo worden bijvoorbeeld zuiveringsslib, baggerspecie, kolkenslib, veeg-, plantsoen- en marktafval, afvalstoffen van sloopactiviteiten, en afvalstoffen van onderwijsinstellingen en recreatie-instellingen als bedrijfsafvalstoffen aangemerkt.

c.8. Drukhouder, insluitsysteem

Onder de term «drukhouder» worden al die op zichzelf staande werktuigen verstaan waarin gassen, vloeistoffen of vaste stoffen onder druk kunnen worden gehouden. Hierbij is met name te denken aan drukvaten, gasflessen, reservoirs e.d.

Een insluitsysteem is elk technisch systeem waarvan de eventuele onderdelen blijvend met elkaar in open verbinding staan, waarin een gas, gasmengsel of vloeistof wordt omsloten of waarbij een drukverschil in stand kan worden gehouden.

Alle overige werktuigen waarin stoffen of producten kunnen worden opgeslagen of vervoerd worden in het besluit aangeduid met de in het dagelijks woordgebruik gangbare termen, zoals ketels, containers, vaten, e.d.

c.9. Oppervlak en produktie-oppervlak

Onder de term «oppervlak» of «produktie-oppervlak» wordt verstaan de oppervlakte die wordt ingenomen door de ruimte, waarin de in de categorie-omschrijving opgenomen activiteiten, respectievelijk produktie-activiteiten plaatsvinden.

Indien de oppervlakte betrekking heeft op activiteiten binnen een gebouw, wordt hiertoe de gehele ruimte waarin de desbetreffende activiteiten plaatsvinden, gerekend. Ruimten die permanent zijn afgescheiden van deze ruimte (bij voorbeeld kantines, kantoren, magazijnen) vallen hier niet onder.

Indien de oppervlakte betrekking heeft op activiteiten die niet in een gesloten gebouw plaatsvinden, wordt hiertoe uitsluitend het terreinoppervlak, waarop de betreffende activiteiten plaatsvinden, gerekend. De terreinoppervlakte, die wordt ingenomen door aan- en afvoerwegen, parkeerterreinen of opstallen waarin andere dan de betreffende activiteiten plaatsvinden, valt hier niet onder.

4.1.8.3. Nieuwe categorie-omschrijvingen

In de bijlage zijn verouderde omschrijvingen van de inrichtingenbesluiten die door het onderhavige besluit worden vervangen, gemoderniseerd. Tevens zijn nieuwe categorieën toegevoegd, wanneer dat gelet op de ontwikkeling in de wetgeving (bij voorbeeld in het kader van de meststoffenwetgeving of de Wet bodembescherming), de jurisprudentie of de praktijk noodzakelijk is gebleken. In de categorie-gewijze toelichting is waar dit nuttig is geoordeeld, vermeld of sprake is van een nieuwe categorie, die tot op heden niet expliciet was aangewezen.

4.2. Toelichting per categorie van bijlage I

Categorie 1

Algemeen

Deze categorie is bundeling van verscheidene categorie-omschrijvingen uit het Hinderbesluit, het Inrichtingenbesluit artikel 19, eerste lid, Wet inzake de luchtverontreiniging en van het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder.

Onderdeel 1.2, onder a

Het begrip «tijdelijk» in onderdeel 1.2, onder a, is niet éénduidig definieerbaar. In situaties waarin voor slechts een korte tijd en éénmalig, althans: niet regelmatig, een elektromotor, verbrandingsmotor of stookinstallatie binnen een bepaalde omgeving staat opgesteld zal geen sprake zijn van een inrichting in de zin van dit besluit. Zoals hierboven in het algemene deel reeds is toegelicht, betreft het hier veelal installaties die worden opgesteld of gebezigd bij de uitvoering van grond-, bouw- of waterwerken of de aanleg van wegen.

Onderdeel 1.3, onder b

Tot 17 augustus 1991 gold krachtens het Inrichtingenbesluit artikel 19, eerste lid, Wet inzake de luchtverontreiniging een capaciteitsgrens die was gesteld op 75 MW. In verband met de implementatie van de Richtlijn van de Raad van 24 november 1988 inzake de beperking van emissies van bepaalde verontreinigende stoffen in de lucht van grote stookinstallaties (88/609/EEG; PbEG L336/1) is bij Besluit van 5 juli 1991 (Stb. 1991, 354) die grens teruggebracht tot 50 MW. Die nieuwe grens is in dit besluit overgenomen. De Vereniging van Nederlandse Gemeenten heeft in haar reactie op het voorontwerp van dit besluit aangegeven dat zij niet overtuigd is van de noodzaak om in verband met deze EEG-richtlijn tevens het bevoegd gezag te wijzigen. Zij stelde daar haar wens tegenover om de grens te leggen op 100 MW. Om te voorkomen dat door een tweede wijziging binnen een beperkte tijdsruimte wederom inrichtingen van bevoegd gezag wisselen met alle daarbij behorende breuken in bestaande relaties tussen inrichting en bevoegd gezag, is bij dit besluit de lijn van het bovenvermelde wijzigingsbesluit gecontinueerd en is de capaciteitsgrens op 50 MW gehandhaafd.

Onderdeel 1.3, onder c

Onderdeel 1.3, onder c, omvat een algemene omschrijving van een categorie van inrichtingen waarvoor gedeputeerde staten het bevoegd gezag zijn in verband met de mogelijke aard en omvang van de gevolgen voor het milieu, in het bijzonder de luchtverontreiniging en geluidhinder. Dit sluit aan bij de thans bestaande situatie. Ten opzichte van artikel 1, onderdeel IVb, van het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder is de omschrijving verruimd.

In het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder stonden beproevingsplaatsen voor verbrandingsmotoren en straalmotoren, die aan de vermelde vermogens of stuwkracht voldeden, aangewezen als inrichting waarvoor een vergunning krachtens de Wet geluidhinder noodzakelijk was (artikel 1, categorie II, onder k). Gelet op artikel 1.1, derde lid, van de Wet milieubeheer en gelet op de vaste jurisprudentie met betrekking tot het begrip «inrichting» is de vermelding van beproevings *plaats* overbodig en is deze thans achterwege gebleven. Korthedshalve wordt verwezen naar hetgeen omtrent het begrip «inrichting» is opgemerkt in de algemene toelichting bij bijlage I.

Onderdeel 1.3, onder c, 1°

Met deze categorie worden inrichtingen met permanent aanwezige motorproefbanken onder het gezag van gedeputeerde staten gebracht. Niet bedoeld zijn motorherstelinrichtingen waar motoren worden beproefd die in het betreffende motorvoertuig gemonteerd blijven.

Onderdeel 1.3, onder c, 2°

Onder deze omschrijving vallen plaatsen waar motoren van vliegtuigen worden beproefd anders dan tijdens de normale taxi- of vliegbewegingen van het betreffende vliegtuig. De stuwkracht van 9 kN komt overeen met die van een klein zakenvliegtuig.

Onderdeel 1.3, onder c, 3°

Dit onderdeel is een aanvulling van de categorie-omschrijving van art. 1, II, onder k, van het oude Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder. Ten gevolge van het jargon drukt men bij enkelvoudige straalmotoren het vermogen uit in Newtons stuwdruk. Wordt bij een straalmotor echter het vermogen overgebracht op een horizontale dan wel verticale as (bijvoorbeeld bij helikopters) dan wordt het vermogen uitgedrukt in Watts. Beide types motoren zijn zeer luidruchtig. Daarbij zijn maatregelen ter voorkoming of beperking van geluidhinder bij deze categorie uit technisch oogpunt moeilijker te treffen dan bij gewone straalmotoren. In het verleden is het verschil in aanduiding niet onderkend. Deze fout is thans hersteld door de onderhavige categorie-omschrijving.

Categorie 2

Onderdeel 2.1, onder b

Gasdrukregel- en meetstations waren reeds aangewezen bij artikel XXVI van het Hinderbesluit. Hieronder zijn te begrijpen gascompressorstations, gasontvangst- en verdeelstations, gasdrukregel- en meetruimten.

Onderdeel 2.2, onder a

Onder een licht ontvlambaar gas of gasmengsel moet worden begrepen een gas of gasmengsel dat bij normale druk met lucht ontvlambaar is of dat in vloeibare toestand een vlampunt heeft dat lager ligt dan 21°C. Onder de term ontvlambaar gas of gasmengsel wordt begrepen elk gas of gasmengsel dat bij normale druk met lucht ontvlambaar is of dat in vloeibare toestand een vlampunt van tenminste 21°C en ten hoogste 55°C heeft.

Onder een irriterend gas wordt verstaan een gas dat door directe, langdurige of herhaalde aanraking met de huid of slijmvliezen een ontsteking kan veroorzaken.

Onderdeel 2.2, onder b

Voor de volledigheid wordt erop gewezen dat voor bepaalde inrichtingen waar propaan wordt bewaard een algemene maatregel van

bestuur van kracht is, waarbij de vergunningplicht is komen te vervallen (Besluit opslag propaan milieubeheer).

Onderdeel 2.2, onder c

Uit de systematiek van deze categorie-omschrijving volgt dat drukhouders of insluitsystemen voor de opslag van gasen of gasmengsels die ontplofbaar, zeer licht ontvlambaar, zeer vergiftig, vergiftig, corrosief, carcinogeen, mutageen of teratogeen zijn, niet vallen onder de uitzonderingsbepaling. Ongeacht de inhoud van die houders is op deze houders hoofdstuk 8 van de wet van toepassing.

Voor hetgeen onder de termen zeer licht ontvlambaar etc. moet worden verstaan, wordt verwezen naar het Besluit verpakking en aanduiding milieugevaarlijke stoffen.

Onderdeel 2.3

Met de uitzonderingsbepaling van dit onderdeel worden kleinere meet- en regelinstallaties, waaronder in feite ook alle in woningen aangebrachte huismetinstallaties buiten de werkingssfeer van de Wet milieubeheer gebracht.

Onderdeel 2.6, onder a

Deze categorie is wenselijk geoordeeld omdat door verdampingsverliezen uit de tanks van grote opslagen van petrochemische produkten aanzienlijke luchtverontreiniging kan ontstaan.

Onderdeel 2.6, onder c

Onder de omschrijving vallen bedrijven die door fysische scheidingsmethoden luchtcomponenten in vloeibare of vaste vorm brengen. De ondergrens is opgenomen om te voorkomen dat laboratoria worden aangewezen als een inrichting waarvoor gedeputeerde staten het bevoegd gezag zijn.

Categorie 3

Onderdeel 3.1

Onder ontplofbare stoffen worden begrepen stoffen die bij aanraking met een vlam kunnen ontploffen of voor stoten of wrijving gevoeliger zijn dan dinitrobenzeen.

In de tekst van het Hinderbesluit was een uitgebreide opsomming opgenomen van ontplofbare stoffen. Die opsomming was sterk verouderd. In de in deze omschrijving opgenomen formulering is aangesloten bij de hedendaagse internationaal aanvaarde terminologie.

Nitro-cellulose, die onder meer als grondstof kan dienen voor verf- en lijmprodukten, zal onder de gebruikelijke transportcondities niet tot ontploffing komen. Bij onzorgvuldige hantering of opslag kan echter ontploffingsgevaar aanwezig zijn. Op grond daarvan is de stof in deze categorie-omschrijving opgenomen.

Onderdeel 3.2

Voor de indeling in de gevarengroepen, zoals onderscheiden in dit onderdeel, is een aansluiting getroffen met de indeling die geldt op grond van het Reglement Vervoer over land van gevaarlijke stoffen (VGL), bijlage 1, Wet gevaarlijke stoffen.

Dit onderdeel sluit aan bij de thans bestaande praktijk. De beperkte bewaring van patronen door sportschutters, jagers en aannemers in de bouw valt niet onder deze categorie. Deze opslag levert geen wezenlijk gevaar op omgeving of milieu.

Onderdeel 3.3

Ook dit onderdeel sluit aan bij de thans bestaande praktijk. Het herladen van patronen, mits dit handmatig en met behulp van gangbare, in de winkel verkrijgbare kruitmolens geschiedt, levert geen wezenlijk gevaar op voor de omgeving. Het verbinden van een maximum aan de vrijstelling van de herlaadactiviteit is niet noodzakelijk, aangezien herladen altijd gepaard gaat met opslag van kruit en patronen en ten aanzien van die opslag reeds vrijstellingsgrenzen in onderdeel 3.2 zijn opgenomen.

Categorie 4

Onderdeel 4.1, onder a en b

De in het Hinderbesluit gebruikte term «chemische produkten» is thans vervangen door de twee nieuwe elementen, die in onderdeel 4.1, onder a, b en f, van deze categorie zijn opgenomen. De term «chemische produkten» bleek in de uitvoerings- en handhavingspraktijk te vaag. In dit verband wordt gewezen op het Internationaal Stoffen Informatie Systeem (ISIS). ISIS bevat informatie over 100 000 milieugevaarlijke stoffen, waarbij data-elementen op het gebied van identificatie, fysisch-chemische gegevens, toxiciteit, in Nederland geldende normen, milieuchemisch gedrag en classificatie zijn opgenomen. Voorts bevat ISIS informatie ten aanzien van processen en technieken. Per proces zijn beschrijvingen opgenomen over reductietechnieken en het te verwachten milieurendement.

Onderdeel 4.1, onder e

Ook de term kunststoffen sluit aan bij de terminologie, die gehanteerd werd in het Hinderbesluit. In dat besluit werden kunststoffen verduidelijkt met de term macromoleculaire stoffen.

De in het oude Hinderbesluit gehanteerde term «vulcaniseerinrichtingen» kunnen worden geacht onder deze categorie te vallen.

Onderdeel 4.2

In het Hinderbesluit waren alleen apotheken uitgezonderd. Omdat ook in praktijken voor huisartsen, tandartsen en dierenartsen farmaceutische produkten aanwezig kunnen zijn, is de uitzondering voor apotheken doorgetrokken naar die praktijken voorzover deze onder de onderhavige categorie zouden vallen in verband met het aanwezig hebben van farmaceutische produkten. Voor een goed begrip van dit onderdeel wordt nog op het volgende gewezen. Het is mogelijk dat apotheken of de hierbedoelde praktijken op grond van andere aspecten binnen die inrichting vallen binnen de omschrijving van een andere categorie. Zo kan bijvoorbeeld een tandartsenpraktijk op grond van het aanwezig zijn elektromotoren ook vallen onder categorie I van deze bijlage. In een dergelijk geval valt die praktijk dus wel onder het bereik van de wet.

Onderdeel 4.3

Deze categorie komt nagenoeg overeen met de tot op heden geldende categorie-omschrijving op grond van het Inrichtingenbesluit artikel 19, eerste lid, Wet inzake de luchtverontreiniging. Onder de term «vervaardigen» moeten niet alleen synthetische activiteiten worden begrepen doch ook regeneratie-activiteiten die leiden tot het voorhanden komen van de genoemde stoffen in de aangegeven hoeveelheden. Nieuw ten opzichte van de omschrijving in het genoemde besluit zijn de woorden «bewerken of verwerken». Deze toevoeging is nodig in verband met de implementatie van de EEG-richtlijn van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (85/337/EEG), in het bijzonder bijlage II bij die richtlijn.

Onderdeel 4.3, onder a

In onderdeel a van deze categorie is – in vergelijking met het oude artikel 1, onder c, 1°, van het Inrichtingenbesluit artikel 19, eerste lid, Wet inzake de luchtverontreiniging – komen te vervallen glasvezel, glazuren, emailles, glaswol en steenwol. Inrichtingen die zich richten op het vervaardigen van deze produkten en die een capaciteit hebben van 5.10⁶ kg per jaar zijn nu ondergebracht in categorie 11.3, onder c, 4°, van deze bijlage.

Ten aanzien van onderdeel 4.3, onder a, 13°, wordt verder opgemerkt dat hieronder tevens worden begrepen elastomeren.

Onderdeel 4.3, onder e

Deze omschrijving heeft tot gevolg dat voor inrichtingen die grotere hoeveelheden enkelvoudige reukstoffen produceren gedeputeerde staten als bevoegd gezag worden aangewezen. Gebleken is dat deze inrichtingen voor hun verre omgeving in belangrijke mate reukbezwaren kunnen veroorzaken.

Onderdeel e gaat, in tegenstelling tot de onderdelen 4.3, onder a en b van deze categorie

waarin uitgegaan wordt van de vervaardiging van één of meer van de daarin opgesomde stoffen, uit van de gezamenlijke vervaardiging van alle in dit onderdeel genoemde stoffen. Een inrichting valt dus alleen onder onderdeel e van deze omschrijving als zij bestemd is voor de productie van alle daarin genoemde stoffen.

Categorie 5

Onderdeel 5.1

Onder een zeer licht ontvlambare vloeistof moet worden begrepen een stof met een vlampunt van minder dan 0°C en een kookpunt van 35°C of minder;

Licht ontvlambare vloeistoffen zijn stoffen die:

- * bij normale temperatuur aan de lucht blootgesteld, zonder toevoer van energie in temperatuur kunnen stijgen en ten slotte ontbranden;
- * in vaste toestand, door kortstondige inwerking van een ontstekingsbron, gemakkelijk kunnen worden ontstoken en na verwijdering van de ontstekingsbron blijven branden of gloeien;
- * in vloeibare toestand een vlampunt beneden 21°C hebben;
- * in gasvormige toestand, bij normale druk, met lucht ontvlambaar zijn;
- * bij aanraking met water of vochtige lucht, licht ontvlambaar gasen in een gevaarlijke hoeveelheid ontwikkelen.

Een ontvlambare vloeistof is een stof in vloeibare toestand met een vlampunt van ten minste 21°C en ten hoogste 55°C. Een brandbare vloeistof is een stof in vloeibare toestand die een vlampunt heeft dat hoger ligt dan 55°C. Tot die laatste groep behoren onder meer huisbrandolie en gasolie.

Onderdeel 5.2, onder c

In combinatie met onderdeel 5.1 van deze categorie vallen nu ook olietanks, in gebruik bij particulieren, onder de werking van de wet. Dit is een wijziging ten opzichte van de situatie onder het oude Hinderbesluit. Opgemerkt wordt dat gelijktijdig met het onderhavige besluit het Besluit opslaan in ondergrondse tanks, gebaseerd op onder meer artikel 8.40 van de wet, in werking is getreden. Bij dat besluit worden algemene regels gesteld ten aanzien van tanks onder bij dat besluit gestelde condities, en waarvoor alsdan geen vergunningplicht aanwezig is; vrijwel alle bij particuliere in gebruik zijnde ondergrondse olietanks zullen hiermee buiten de vergunningplicht blijven.

Categorie 7

Onderdeel 7.1, onder a

Mede op grond van het bestaan van een specifiek beleidskader voor de beheersing van de meststoffenproblematiek zijn deze inrichtingen als een zelfstandige categorie aangewezen.

Meststoffen zijn in het algemeen producten die bestemd zijn om te worden toegevoegd aan grond of aan een groeimedium en die bestaan uit stoffen of stofmengsels, welke als zodanig dienen of kunnen dienen om grond of een groeimedium (beter) geschikt te maken als voedingsbodem voor planten. Meststoffen kunnen worden onderverdeeld in drie soorten: dierlijke meststoffen (meststoffen die geheel of grotendeels bestaan uit uitwerpselen van dieren), overige organische meststoffen en anorganische meststoffen. De onderhavige categorie betreft inrichtingen voor de in de omschrijving aangeduide activiteiten met meststoffen.

De term «dierlijke meststoffen» in dit besluit is ruimer dan de term «dierlijke meststoffen», zoals deze is gedefinieerd in de Meststoffenwet. In die wet is de term beperkt gedefinieerd. Aldaar worden onder dierlijke meststoffen begrepen meststoffen of producten die geheel of grotendeels bestaan uit uitwerpselen van door de minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij aangewezen soorten vee en pluimvee of andere diersoorten. Die beperkte definitie is verklaarbaar omdat het begrip «dierlijke meststoffen» in dat kader met name een rol speelt bij de bevordering van een doelmatige afvoer van meststoffen. De Wet milieubeheer en het onderhavige besluit zien in dit kader in eerste instantie op de nadelige gevolgen die de inrichting, waarin activiteiten met dierlijke meststoffen plaatsvinden, kan veroorzaken.

Onder bewerken of verwerken van mest wordt mede verstaan het vergisten of composteren.

Zuiveringsslib kan worden aangemerkt als een organische meststof. Zuiveringsslib is als zodanig ook een bedrijfsafvalstof. Inrichtingen waar activiteiten met zuiveringsslib plaatsvinden kunnen dus tevens als een afvalinrichting worden aangemerkt. Dergelijke inrichtingen zijn in categorie 28 onder het gezag van gedeputeerde staten gebracht. Verwezen wordt naar de toelichting bij die categorie.

In gevallen waarin sprake is van het storten, verbranden of anderszins vernietigen van meststoffen, moet worden geconcludeerd dat dan geen sprake van bewerkingsactiviteiten als bedoeld in deze categorie, doch dat dan de meststoffen als afvalstoffen worden beschouwd. In die situaties is categorie 28 van toepassing.

Voor mestverwerkende inrichtingen waren tot het inwerkingtreden van dit besluit gedeputeerde staten op grond van de Afvalstoffenwet het bevoegd gezag.

Onderdeel 7.1, onder b

De omschrijving van deze categorie sluit aan bij die uit het Hinderbesluit.

Onderdelen 7.2 en 7.3

De uitzondering in deze onderdelen ziet erop om kleinschalige mestopslag (veelal in de particuliere sfeer) buiten de werkingssfeer van de Wet milieubeheer te houden.

Onderdeel 7.4

Deze categorie is nieuw ten opzichte van de besluiten die het onderhavige besluit vervangt.

Dit onderdeel wijst gedeputeerde staten als bevoegd gezag voor die inrichtingen aan welke zich richten op activiteiten met dierlijke

meststoffen. Hierboven is toegelicht wat onder dierlijke meststoffen moet worden verstaan.

Categorie 8

Onderdeel 8.1, onder a

Deze categorie-omschrijving is ruimer dan de oude hiermee vergelijkbare omschrijving in het Hinderbesluit. De categorie omvat alle inrichtingen waar op bedrijfsmatige wijze runderen (kalveren, mestkalveren, vlees- en melkrunderen, stieren e.d.), paarden, varkens, konijnen, pluimvee of gevogelte (eenden, kippen, fazanten, kalkoenen, duiven, e.d.), honden, katten, pelsdieren, vissen, reptielen of welke dieren dan ook worden gekweekt, gehouden, verladen, gewogen of verhandeld. Bij het Hinderbesluit was onzeker of hondenkennels of kattenpensions onder de categorie-omschrijving vielen. Bij de nieuwe categorie-omschrijving is dat niet langer een punt van onzekerheid.

In de praktijk blijkt nogal eens de vraag te leven wanneer sprake is van een inrichting voor het houden van dieren. Duidelijk is dat een konijnenhok met daarin een een of enkele konijnen niet zonder meer als een inrichting kan worden aangemerkt waarop de wet van toepassing is. Wanneer het houden van konijnen (of andere dieren) in een of meer hokken een bedrijfsmatig karakter gaat aannemen (zie artikel 1.1, eerste lid van de wet) is niet eenduidig op voorhand vast te stellen. Jurisprudentie van de Kroon, gevormd op basis van de Hinderwet, leert dat de omvang van de veestapel, gelet op de perceelsgrootte en het soort dieren, moet kunnen worden beschouwd als uitsluitend bestemd om te worden aangewend voor consumptief gebruik in de gezinssfeer of voor andere dan bedrijfsdoeleinden. Wordt dat criterium overschreden dan kan worden aangenomen dat sprake is van een bedrijfsmatige bedrijvigheid, althans van een omvang alsof zij bedrijfsmatig is.

Onderdeel 8.1, onder d

Hierbij is te denken aan vilderijen, penserijen, darmslijmerijen of darmsorteerderijen. De categorie omvat ook inrichtingen die zich richten op de verwerking van dierlijke slachtprodukten, zoals lijm- of gelatinefabrieken.

Categorie 9

Onderdeel 9.1, onder a

Richt categorie 8.1, onder b, zich met name tot de slachterijen, deze categorie omvat de met name de slagerijen en poeliers.

Onderdeel 9.1, onder d

Strikt genomen kunnen onder deze categorie ook restaurants, snackbars e.d. worden begrepen. Dergelijke inrichtingen zijn voor de herkenbaarheid als aparte categorie aangewezen in categorie 18.

De onder deze omschrijving vallende inrichtingen zijn onder meer: branderijen voor koffie, koffiestroop, cacao, pinda's, branderijen voor het verkrijgen van alcoholhoudende produkten, mouterijen, distilleerderijen, likeurstokerijen, bierbrouwerijen, limonade- en suikerwerkfabrieken, inrichtingen voor het vervaardigen van tabaksprodukten, suikerfabrieken, suikerraffinaderijen, fabrieken voor de vervaardiging van aardappelmeel, melk of melkprodukten, caseïne en conserven.

Onderdeel 9.1, onder f

Onder de term landbouwprodukten moet worden verstaan alle produkten welke voortkomen uit akkerbouw, tuinbouw (zowel open-grond-teelt als glastuinbouw), beschermde boomteelt en

champignonenteelt. Naast proef- of veredelingsinrichtingen voor landbouwprodukten vallen onder deze omschrijving ook inrichtingen die zich bezig houden met de behandeling van landbouwprodukten, anders dan het vervaardigen van voedings- of genotmiddelen, zoals: fabrieken voor de bereiding van stijfsel of glucose, schoonderijen, drogerijen, sorteerderijen, e.d.

Inrichtingen voor de verwerking van landbouwprodukten tot een ander produkt dan een voedings- of genotmiddel of een grondstof daarvoor, zijn soms ook onder een andere categorie-omschrijving terug te vinden, zoals bijvoorbeeld de papierfabrieken.

Akkers of weilanden, waarop landbouwprodukten worden geteeld, zullen in nagenoeg de meeste gevallen niet vallen onder het begrip «inrichting», zoals dat in artikel 1.1, eerste lid, van de wet is gedefinieerd. Als zodanig vallen die dus niet onder deze omschrijving.

Onderdeel 9.3, onder b

Onder consumptiemelk en consumptiemelkprodukten worden verstaan produkten die bestemd zijn om zonder verdere tussenbewerkingen door mensen te worden geconsumeerd.

Onderdeel 9.3, onder h

In het vergelijkbare artikel 1, onderdeel VII, onder e, van het Besluit Categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder stond ook «spiritus» opgenomen. Spiritus is een ethanol, dat in dit besluit is genoemd in categorie 4.3, onder a, 5°.

Onderdeel 9.3, onder i

Voor de duidelijkheid wordt opgemerkt dat aardappelmeelfabrieken onder deze categorie-omschrijving vallen.

Onderdeel 9.3, onder j

Het overslaan van de in dit onderdeel genoemde stoffen of produkten (meestal in bulkvorm) zal veelal geschieden met behulp van pneumatische transportmiddelen (compressoren) of mechanische transportmiddelen, zoals grijperkranen, graafmachines, kettingtransportbanden met emmers of bekens of kunststoftransportbanden (jakobsadders).

De capaciteit t.b.v. overslag wordt in eerste instantie bepaald door de laad- of losinstallaties zelf en niet door de achterliggende produktiefactoren. In gevallen waarin de bulkaanvoer van bederfelijke of aan weersinvloeden onderhevige stoffen of produkten of vloeibare stoffen en produkten in zo kort mogelijke tijd zal moeten worden overgeslagen in een hoger gelegen reservoir, opslagvoorziening of silo zal de maximale transportcapaciteit van het middel veelal bepalend zijn.

Indien de transportmiddelen echter uitsluitend worden gebruikt voor het transport tijdens en ten behoeve van de voortgang van een regulier produktieproces, zullen deze zijn afgesteld op de maximale capaciteit van het produktieproces. Deze zal in die gevallen bepalend zijn voor de maximale capaciteit van het transportmiddel.

Voor de vaststelling van de verwerkingscapaciteit wordt het ledigen van opslagvoorzieningen door middel van de zwaartekracht niet meegenomen.

Onderkend moet worden dat het in de praktijk voorkomt dat deze voorzieningen of installaties soms slechts voor een beperkt deel van het jaar in werking zijn. Evenwel, de aard en de omvang van de milieugevolgen tijdens het in werking zijn van de inrichting zijn dan veelal zodanig dat de continuering van de categorie waarvoor gedeputeerde staten het bevoegd gezag zijn, noodzakelijk is geoordeeld.

Categorie 10

Onderdeel 10.1 sluit aan bij een gedeelte van categorie IIIA van het Hinderbesluit. Onderdeel 10.2 strekt ertoe om de kleinschalige opslag buiten het bereik van de wet te houden.

Opgemerkt wordt dat in de bestrijdingsmiddelenwetgeving veel stoffen zijn aangewezen als bestrijdingsmiddel waarvan het gebruik niet per definitie in de land- en tuinbouw ligt. Hierbij kan worden gedacht aan allerlei desinfectantia, waterbehandelingschemicaliën en houtverduurzamingsmiddelen.

Categorie 11

Onderdeel 11.1

Deze categorie-omschrijving vervangt voor een belangrijk deel de categorie-omschrijving zoals neergelegd in artikel 1, onderdelen XIV, XVII en XX van het Hinderbesluit.

Onderdeel 11.1, onder c

Opgemerkt moet worden dat steenkool valt onder het begrip «mineraal».

Onderdeel 11.1, onder i

Ten aanzien van onderdeel 11.1, onder i, wordt opgemerkt dat onder het begrip grond c.q. baggerspecie ook verontreinigde grond of verontreinigde baggerspecie zou kunnen worden begrepen. Omdat vrijgekomen verontreinigde grond of baggerspecie valt onder het begrip bedrijfsafvalstof (zie ook de toelichting bij categorie 28) zal een inrichting die dergelijke grond bewerkt of verwerkt, een daartoe strekkende vergunning dienen te hebben.

Onderdeel 11.2

De uitzonderingsbepaling in dit onderdeel voorziet erin voor het milieu niet belastende inrichtingen een uitzondering te maken. Daarbij is bijvoorbeeld te denken aan ateliers van kunstenaars die voor de uitoefening van hun beroep gebruik maken van ovens. Als evenwel de daartoe bestemde oven een grotere capaciteit heeft dan in dit onderdeel aangegeven, zal eveneens sprake zijn van een inrichting in de zin van de Wet milieubeheer.

Onderdeel 11.3, onder a

Deze categorie betreft de aanwijzing van gedeputeerde staten als bevoegd gezag voor op- en overslagbedrijven gelet op de aard en omvang van de mogelijke milieugevolgen daarvan.

Inrichtingen die zich richten op de produktie of bewerking van de in deze categorie genoemde stoffen zullen in veel gevallen ook een op- of overslagcapaciteit hebben. In het geval een dergelijk inrichting de in deze categorie-aanwijzing genoemde grenzen overschrijdt, wordt die inrichting – ook al is het geen zuiver op- of overslagbedrijf – toch als een «provinciale» inrichting aangemerkt.

Zoals ook hierboven bij onderdeel 11.1, onder c, is opgemerkt, moet onder het begrip «mineralen» ook steenkool worden begrepen.

Voor categorieën van inrichtingen waar opslag of overslag plaatsvindt van steenkool is een verandering in de systematiek aangebracht ten opzichte van artikel 1, onderdeel III, onder e, van het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder. In genoemd artikel werden inrichtingen voor de vergassing of overslag van steenkool met een capaciteit ten aanzien daarvan van 10^8 kg/a of meer aangewezen. In het onderhavige besluit zijn de activiteiten vergassing en overslag gesplitst. In categorie

11.3, onder a, zijn de opslag- of overslaginrichtingen voor steenkool, zijnde een mineraal, aangewezen met een opslagcapaciteit van 2000 m² of meer. In categorie 11.3, onder d, zijn de inrichtingen aangewezen waar vergassing van steenkool plaatsvindt. Daarvoor is de capaciteitsgrens, vanwaar af gedeputeerde staten het bevoegd gezag zijn, gesteld op 100.10⁶ kg per jaar of meer.

Onderdeel 11.3, onder b

Deze categorie-omschrijving komt overeen met die krachtens de genoemde inrichtingenbesluiten op basis van de Wet inzake de luchtverontreiniging en de Wet geluidhinder. Om onduidelijkheden te voorkomen is in de categorie expliciet opgenomen dat fysische derivaten van ertsen met ertsen gelijk worden gesteld. Ook fosfaatertsen vallen onder deze categorie.

Onderdeel 11.3, onder c, 4°

In het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder was voor inrichtingen voor de produktie van glaswol of steenwol een capaciteitsgrens vastgesteld van 1.10³ kg per uur. In het Inrichtingenbesluit artikel 19, eerste lid, Wet inzake de luchtverontreiniging was voor dergelijke inrichtingen een capaciteitsgrens van 5000 ton per jaar vastgelegd. In het onderhavige besluit is bij de laatstgenoemde capaciteitsgrens aangesloten. Dit brengt overigens geen wijzigingen aan in het aantal inrichtingen waarvoor gedeputeerde staten het bevoegd gezag zijn.

Onderdeel 11.3, onder d,

Opgemerkt kan worden dat in artikel 1, onderdeel III, onder e, van het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder, dat vergelijkbaar is met deze categorie-omschrijving, ook de overslag van steenkool stond opgenomen. In het onderhavige besluit is de overslag van steenkool vervat in categorie 11.3, onder a.

Onderdeel 11.3, onder e

Deze categorie is ontleend aan artikel 1, VI, onder g, van het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder.

Onderdeel 11.3, onder g tot en met k

Op 1 februari 1992 is het Besluit tot wijziging van het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder en van het Hinderbesluit (Stb. 1991, 650) van kracht geworden. Dit besluit bracht wijziging aan in de artikel 1, onderdeel VI, onder a en onder c, van het genoemde Inrichtingenbesluit Wet geluidhinder. Tevens werd daarbij in het Hinderbesluit een nieuw artikel 1b ingevoegd. De belangrijkste wijziging die daarbij werd geëffectueerd, hield in dat inrichtingen voor grindwinning en inrichtingen voor het winnen van zand of grind waar zich installaties bevinden voor het breken, zeven of drogen van zand, grind of steen én waarvoor een vergunning ingevolge de Ontgrondingenwet is vereist, niet langer een vergunning krachtens de Wet geluidhinder nodig hadden. Wel werd de bevoegdheid tot de verlening van de Hinderwetvergunning in handen gesteld van gedeputeerde staten. De onderhavige categorie-omschrijving loopt in de pas met de bovengenoemde recente aanpassingen.

Onderdeel 11.3, onder g en i

In het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder stonden beide categorieën van inrichtingen vermeld in één omschrijving. In verband met de aanwijzing van inrichtingen die in belangrijke mate geluidhinder kunnen veroorzaken op grond van artikel 41 van de Wet geluidhinder (zie ook artikel 2.4 van dit besluit) is thans een splitsing aangebracht.

Onderdeel 11.3, onder j en k

Het onderscheid tussen onderdeel j en k (wel of niet tevens een inrichting waarvoor een ontgrondingsvergunning is vereist) is gemaakt in verband met de geluidszonering: zie ook artikel 2.4 van dit besluit.

Categorie 12

Onderdeel 12.1

Deze categorie vervangt voor een belangrijk deel artikel 1, onderdeel XV, van het Hinderbesluit. Onder de nieuwe categorie kunnen dan ook de voorheen opgesomde bedrijfssoorten worden begrepen, zoals:

- metallurgische bedrijven, metaalpletterijen, -walserijen, -smelterijen of -gieterijen;
- smederijen;
- ketelmakerijen, machinefabrieken, constructiewerkplaatsen, fabrieken van vuurwapens, koper- en blikslagerijen en andere inrichtingen waar metalen platen worden bewerkt of verwerkt, affineerderijen van goud en zilver;
- spijker- of draadnagelfabrieken;
- draadtrekkerijen;
- lasinrichtingen;
- metaaldraadweverijen of -vlechterijen;
- metaalharderijen;
- galvaniseerinrichtingen, verzinkerijen, vertinnerijen, inrichtingen bestemd tot het zand- of gritstralen of op daarmee overeenkomende wijze bewerken van metalen voorwerpen.

In strikte zin vallen onder deze categorie ook garagebedrijven of beproevingsinrichtingen voor verbrandingsmotoren of andere inrichtingen die zich richten op het onderhouden, stallen, etc. van bijvoorbeeld motoren, auto's of schepen. In dit besluit zijn dergelijke inrichtingen overigens in verband met de herkenbaarheid in categorie 13 ondergebracht.

Ook sloperijen kunnen vallen onder deze categorie-omschrijving. Omdat dergelijke inrichtingen zich nagenoeg in hoofdzaak bezighouden met afvalstoffen vallen die inrichtingen veeleer onder categorie 28. Overigens moet worden opgemerkt dat autosloperijen op grond van categorie 28.4, onder d, zijn aangewezen als een inrichting waarvoor gedeputeerde staten het bevoegd gezag zijn.

Onderdeel 12.2, onder a

Onder deze categorie valt niet de vervaardiging van metalen door de verwerking van schroot of oude metalen, evenmin het bewerken van ruwe metalen. Het smelten van schroot en van bepaalde metalen is opgenomen in categorie 12.2, onder h en i. Onder de vervaardiging van ruw ijzer wordt verstaan het reduceren van ijzererts in hoogovens. Onder de vervaardiging van ruw staal wordt begrepen het raffineren van ruwijzer of staalschroot in staalovens. Onder de vervaardiging van primaire non-ferrometalen wordt verstaan de vervaardiging van deze metalen uit non-ferro-ertsen, aluinaarde of werklood door middel van electrolyse of raffinage.

Onderdeel 12.2, onder b en c

De 800 K-grens is een algemeen aanvaarde (onder)scheiding tussen zachte en harde metaalsoorten. In vergelijking met artikel 1, II, onder e van het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder is die grens niet gewijzigd.

Opgemerkt kan worden dat de zgn. draadtrekkerijen niet vallen onder de categorie-omschrijving 12.2, onder c. De «draden» die in dergelijke inrichtingen worden vervaardigd («getrokken») vallen niet onder het

begrip staf- of profielmateriaal. Onder stafmateriaal wordt verstaan metalen produkten uit een walsstraat, waarvan de kleinste afmeting 2 mm of meer bedraagt.

Onderdeel 12.2, onder f

Onder «ketels» kunnen onder meer verwarmingseenheden worden gebracht, zoals toegepast bij grote gebouwen, fabrieken of elektriciteits-centrales. Het zijn veelal installaties die meer uit pijpen bestaan dan uit vaten. Deze installaties veroorzaken bij de produktie daarvan veel lawaai, met name bij het bevestigen van pijpen in front- of eindplaten.

Onder vaten worden in deze categorie-omschrijving verstaan gebruiks-voorwerpen waarin tenminste vaste of vloeibare (bij geheel gesloten vaten ook gasof dampvormige) stoffen kunnen worden opgeslagen of bewaard. Deze vaten zullen vanwege hun grootte bij de produktie, bewerking of verwerking veel lawaai kunnen veroorzaken. Conserven-blikken vallen daarom niet onder dit begrip. Wel weer vaten die veelvuldig worden toegepast voor transport van olieprodukten. Veelal zal het vaten betreffen met een inhoud van 50 liter of meer. De consequenties van de invoering van een dergelijke ondergrens zijn niet te overzien en zou aanleiding kunnen zijn tot verschuiving van het bevoegd gezag bij een groot aantal inrichtingen. Een wijziging van de categorie-omschrijving zal daarom niet worden overwogen.

Onderdeel 12.2, onder h

Onder smelten wordt verstaan het onder warmteopname overgaan of doen gaan van metalen uit de vaste vorm in de vloeibare vorm. Anders dan in categorie 12.2, onder a, wordt hier uitgegaan van secundaire grondstoffen, waaronder ook schroot wordt begrepen. Onder gieten wordt verstaan het vormingsprocedé waarbij vloeibare metalen in de vaste vorm worden gebracht met het doel aan deze metalen een vaste gedaante te geven. Hieronder vallen dus het gieten in gietvormen en dergelijke, doch ook het continu gieten van bijvoorbeeld buizen en staven.

Categorie 13

Onderdeel 13.1

Deze categorie is nieuw ten opzichte van de reeds bestaande besluiten, die het onderhavige besluit vervangt.

Onderdeel 13.1, onder a, 3°

Onder deze categorie vallen onder meer garagebedrijven. Autowasserettes of autowasstraten worden eveneens door de omschrijving bestreken. Ook bedrijven die zich bezig houden met het deconserveren van auto's vallen onder deze categorie.

Onderdeel 13.1, onder b, en onderdeel 13.2

Deze categorie kwam in het oude Hinderbesluit niet voor. Specifiek voor vrachtauto's ingerichte parkeerterreinen kunnen uiteenlopende nadelige gevolgen voor het milieu veroorzaken. Niet alleen kan daarbij gedacht worden aan motorlawaai en hinder door in functie zijnde koel-units, doch ook aan andere externe risico's (lekkages, vrijkomen van gevaarlijke stoffen, ontploffing, schoonmaken van ladingruimten).

De opnemings van deze categorie maakt het mogelijk dat het bevoegd gezag eisen kan stellen aan de opzet en inrichting van het terrein, gericht op het voorkomen of beperken van de nadelige gevolgen daarvan voor het milieu.

Onderdeel 13.3, onder a

Tot deze categorie, die in de oude inrichtingenbesluiten niet voorkwam, is besloten in verband met de implementatie van de EEG-richtlijn van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (85/337/EEG; Pb Eg L 175), in het bijzonder bijlage II bij die richtlijn.

Onderdeel 13.3, onder b

In vergelijking met de tot op heden geldende omschrijving krachtens het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder wordt de lengte van de schepen bij dit besluit nader gedefinieerd tot 25 meter, te meten langs de waterlijn. Onder deze categorie vallen niet alleen de scheepswerven voor nieuwbouw en onderhoud van zeeschepen en schepen voor de transport-binnenvaart. Ook de kleinere werven (bijvoorbeeld voor de bouw van grote) kunnen hieronder vallen. Werven die geschikt zijn voor schepen van een dergelijke omvang kunnen met name grote geluids-overlast veroorzaken.

Onder het behandelen van de oppervlakte kan worden gedacht aan het gritstralen en de bewerking van de scheepshuid met behulp van slijptollen of bikhamers. Hoewel deze gereedschappen op zich reeds veel lawaai produceren, is juist de bewerking van grote oppervlakken welke door deze gereedschappen in trilling worden gebracht de reden om deze categorie op te nemen. In de omschrijving maakt het niet uit of de behandeling van de huidoppervlakken door gritstralen of anderszins geschiedt.

Onderdeel 13.3, onder c

Deze categorie was voorheen opgenomen in artikel 1, onder I, van het Inrichtingenbesluit artikel 19, eerste lid, Wet inzake de luchtverontreiniging.

Categorie 14

Onderdeel 14.1

Algemeen

Deze categorie kwam in het oude Hinderbesluit niet voor. In verband met de jurisprudentie, gevormd op basis van de Hinderwet, is de categorie thans expliciet in het besluit opgenomen.

Onderdeel 14.1, onder a

Een spoorwegemplacement is een terrein met daarop aanwezig een verzameling van in elkaars onmiddellijke nabijheid gelegen sporen, die niet bestemd zijn voor doorgaand spoorverkeer, en dat bestemd en ingericht is om treinen te doen stoppen, beginnen of eindigen, en om handelingen met spoorwagens te verrichten, waarmee de samenstelling van treinen of treinonderdelen wordt gewijzigd. Een emplacement bestaat uit een aantal naast elkaar liggende sporen, dat door spoorwissels onderling verbonden is. Doorgaande spoorwegen vormen geen onderdeel van deze inrichtingen. De zogenaamde wachtsporen die deel uitmaken van de doorgaande spoorweg, vallen – op grond van de gegeven omschrijving – als zodanig niet onder het begrip emplacement.

Het samenstellen van treinen geschiedt in principe slechts op locaties die als emplacement zijn ingericht. Onder het begrip emplacement kunnen ook de emplacementsgedeelten van de zogenoemde «raccordementen» vallen. Raccordementen zijn gedeelten van het spoor die niet voor openbaar vervoer zijn opengesteld. Een raccordement bestaat veelal uit een gedeelte «vrije baan» en een emplacementsgedeelte.

Voor spoorwegemplacementen en vervoersactiviteiten op emplace-

menten gelden tevens voorschriften die vastgesteld zijn in het kader van de vervoerswetgeving, welke veelal in internationaal verband zijn vastgesteld. In de circulaire «Externe veiligheidsvoorschriften Hinderwet voor goederenemplacementen in exploitatie bij de NS ten behoeve van het spoorvervoer» van mei 1991 (DGM/MSR/15391004) is aangegeven dat het – voorzover mogelijk – wenselijk is dat ten aanzien van deze categorie van inrichtingen een zekere uniformiteit van regelgeving en voorschriften wordt nagestreefd. In hoofdstuk IV van die circulaire zijn (model-)voorschriften opgenomen die van toepassing zijn op deze inrichtingen.

Onderdeel 14.2

In vergelijking met de omschrijving in art. XI van het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder is deze categorie verruimd. Dit onderdeel wijst die spoorwegterreinen aan, waarop door middel van locomotieven wagons tot treinen of treinonderdelen worden samengesteld, als inrichtingen waarvoor gedeputeerde staten het bevoegde gezag zijn. Tot op heden bevatte de omschrijving slechts situaties waarin dat door middel van rangeerheuvels geschiedde. Spoorwegemplacementen met koppel- en rangeerterreinen met een beperkte milieubelasting, dit wil zeggen met minder dan 20 handelingen per dag met betrekking tot het aan elkaar koppelen of van elkaar koppelen van goederenwagons, blijven inrichtingen waarvoor burgemeester en wethouders het bevoegd gezag zijn. Een ontkoppelings- en een aansluitende koppelingshandeling wordt als één handeling beschouwd. Opgemerkt wordt dat emplacementen, waar treinen of treindelen, bestaande uit verscheidende wagons, aaneen worden gekoppeld tot (langere) treinen niet onder dit onderdeel vallen.

Categorie 15

Naast meer traditionele bedrijven zoals timmer- of meubelfabrieken, houthandelaars, worden onder deze categorie ook houtimpregneerbedrijven, houtreinigingsbedrijven e.d. begrepen. Ook de zogenoemde doe-het-zelf-zaken, waar zaag- of schuurmachines worden gebezigd in het kader van de verkoop van houtprodukten, vallen onder deze categorie-omschrijving. Doe-het-zelf-zaken die enkel hout of houten produkten, gereedschap e.d. ten verkoop aan particulieren in voorraad hebben, zonder enige bewerkingshandeling daarvan, vallen op grond van artikel 2.1, tweede lid, van het besluit buiten het bereik van de categorie. Worden er wel bewerkingsactiviteiten verricht (bijvoorbeeld het op maat zagen van planken of platen) of valt de inrichting onder een der andere categorie-omschrijvingen (bijv. in verband met het in voorraad hebben van verfprodukten, dan valt zo'n zaak onder het bereik van dit besluit (zie bijv. categorie 1, 4 of 5).

Met het Besluit doe-het-zelf-bedrijven milieubeheer zijn doe-het-zelf-zaken, wanneer deze voldoen aan de criteria van artikel 1 van dat besluit, van vergunningplicht vrijgesteld.

Categorie 16

Onderdeel 16.1

Deze categorie-omschrijving vervangt onder meer het sterk verouderde artikel 1, onderdeel XVIII, van het Hinderbesluit.

Onderdeel 16.1, onder a

Onder deze categorie vallen ook de zgn. textielveredelingsbedrijven.

Onderdeel 16.1, onder b

Onder papier is ook karton te verstaan.

Onderdeel 16.1, onder c

Hierbij is te denken aan:

- drukkerijen;
- bedrijven in fotografische of reprografische sektor, zoals kopieerzaken, printshops en fotozaken voorzover deze zelf films ontwikkelen, fotolaboratoria, zeefdrukkerijen.

Onderdeel 16.2, onder b

Ook hier wordt erop gewezen dat onder papier tevens karton is te verstaan. Opgemerkt wordt dat inrichtingen die gericht zijn op de verwerking van de genoemde produkten niet onder deze categorie worden begrepen. Een fabriek bijvoorbeeld die zich richt op de vervaardiging van golfkarton of kartonnen dozen, waarbij als grondstof karton wordt gebruikt, valt niet onder deze categorie.

Categorie 17

De omschrijving is een modernisering van het oude artikel 1, onderdeel XXII, van het Hinderbesluit.

Categorie 18

Gelijk met de inwerkingtreding van de Wet milieubeheer is hoofdstuk III van de Wet geluidhinder, dat betrekking had op recreatie-inrichtingen, komen te vervallen. De categorieën 18 en 19 strekken ertoe om de horeca- en recreatie-inrichtingen onder de werking van de Wet milieubeheer te brengen zodat een integrale beoordeling van die inrichtingen kan plaatsvinden.

Categorie-omschrijving 18 is identiek aan artikel 1, onderdeel XXVIII, van het Hinderbesluit, dat is toegevoegd aan het Hinderbesluit bij Besluit van 3 juni 1992 (Stb. 1992, 297). Deze omschrijving brengt de gehele bedrijfstak, die in het spraakgebruik wordt aangeduid als horeca, onder de werking van de Wet milieubeheer. Ook sociaal-culturele instellingen, zoals ontmoetingscentra of buurthuizen, waarin de activiteiten plaatsvinden, zoals in deze categorie-omschrijving opgenomen, vallen onder de omschrijving.

Inrichtingen waar spijzen of dranken worden bereid welke niet voor directe consumptie binnen de inrichting zijn bedoeld, zullen veelal vallen onder categorie 9 van dit besluit.

Voor de volledigheid wordt erop gewezen dat op 1 december 1992 het Besluit horecabedrijven milieubeheer in werking is getreden. Met deze algemene maatregel van bestuur, gebaseerd op artikel 8.40 van de wet en voorheen op artikel 2a van de Hinderwet, is bewerkstelligd dat voor horeca-inrichtingen, welke voldoen aan in dat besluit geformuleerde kenmerken, geen vergunning is vereist.

Categorie 19

Vergeleken met het Hinderbesluit is deze omschrijving vrijwel geheel nieuw. Deze omschrijving is nodig omdat op het moment waarop de Wet milieubeheer in werking treedt, artikel 11 van de Wet geluidhinder (Stb. 1979, 99) komt te vervallen. Ook het op dat artikel gegronde Besluit recreatie-inrichtingen Wet geluidhinder (Stb. 1981, 687) komt daarmee te vervallen.

Onderdeel 19.1, onder a

Deze categorie-omschrijving is nieuw ten opzichte van het Hinderbesluit. Veelal zal een zaak waar gok- of speelautomaten zijn opgesteld reeds vallen onder de categorie-omschrijving 18. Het is overigens mogelijk dat er inrichtingen zijn met speelautomaten, die niet vallen onder die omschrijving. Uit oogpunt van de nadelige milieugevolgen die deze inrichtingen kunnen veroorzaken (met name geluid, verkeer van personen naar en van de inrichting), is deze categorie-omschrijving in het besluit opgenomen. Ook gelegenheden waar drie of meer speelautomaten zijn opgesteld, welke alleen voor bepaalde categorieën van personen openstaan, vallen onder dit besluit. Hierbij is te denken aan speelgelegenheden die alleen open staan voor leden van verenigingen. Privéautomaten, die alleen in de persoonlijke sfeer van de houder of eigenaar worden gebruikt, vallen buiten de werkingssfeer van dit besluit.

Onder speelautomaten vallen niet alleen die toestellen als bedoeld in artikel 30 van de Wet op de kansspelen, doch ook andere speelapparaten, zoals flipperkasten, chip- of computergestuurde beeldscherm-spelen en zogenaamde niet-destructieve schietkasten.

Onderdeel 19.1, onder c

Deze omschrijving richt zich met name op de inrichtingen waarbinnen sport wordt beoefend. Naast sporthallen en sportscholen kan daarbij gedacht worden aan bowling- of kegelcentra, squashvoorzieningen, etc.

Onderdeel 19.1, onder e

Kenmerkend element van deze categorie-omschrijving is het aanwezig zijn van geluidsapparatuur. Bij deze categorie-omschrijving kan worden gedacht aan sportvelden of -terreinen, atletiekcomplexen, openlucht-kunstijsbanen, tennisvelden. Ook voorzieningen voor het verrichten van sport met of door dieren, zoals paardenrenbanen, trainings- of wedstrijdterreinen voor hondensport kunnen onder deze omschrijving vallen.

Onderdeel 19.1, onder f

Uit de omschrijving vloeit voort dat enige accommodatie nodig is voordat van een zweminrichting in de zin van dit besluit kan worden gesproken. Ook zwembaden, welke alleen voor bepaalde categorieën van personen openstaan, vallen onder dit besluit. Hierbij is te denken aan zwembaden die bijvoorbeeld bij een camping behoren, of zwemgelegenheden welke alleen open staan voor leden van verenigingen. Privézwembaden, die alleen in de persoonlijke sfeer van de houder of eigenaar worden gebruikt, zullen veelal buiten de werkingssfeer van dit besluit vallen, omdat de aard of de omvang daarvan niet dikwijls zal vallen onder de definitie van inrichting, zoals deze in artikel 1.1, eerste lid, van de wet is gegeven.

Zweminrichtingen werden in de oude inrichtingenbesluiten niet aangewezen als inrichtingen met mogelijke nadelige gevolgen voor het milieu. Niettemin blijken aan dergelijke inrichtingen vanuit milieuhygiënisch oogpunt meerdere bezwaren te kleven. Daarbij is niet alleen te denken aan lawaaioverlast en andere vormen van directe omgevingshinder of afvalverwijdering. Ook de materialen en stoffen welke gebruikt worden voor de behandeling en zuivering van het zwemwater en ruimtelijke voorzieningen kunnen bij het gebruik en bij lozing aanmerkelijke gevolgen hebben voor het milieu. Ook bij openluchtzwembaden kunnen de door zwemmers in het water gebrachte verontreinigingen gevolgen hebben voor waterflora en -fauna.

Onderdeel 19.1, onder g

Uit de omschrijving «gelegenheid bieden» blijkt dat elke inrichting of

elk terrein, in enigerlei vorm ingericht om de genoemde activiteiten mogelijk te maken, onder dit besluit valt. Enige accommodatie zal evenwel nodig zijn voordat kan worden vastgesteld of sprake is van een dergelijke inrichting, bijv. in de vorm van een begrenzing. Indien elke, al dan niet beoogde, begrenzing van de plaats waar de genoemde activiteiten zich afspelen ontbreekt, zal bezwaarlijk van een inrichting kunnen worden gesproken. Deze situatie kan zich bijvoorbeeld voordoen in een geval een aantal liefhebbers van model-vaartuigen regelmatig met elkaar hun bootjes laten varen op een grote plas of waterweg.

Onderdeel 19.1, onder h

Deze categorie-omschrijving is nieuw ten opzichte van het oude Hinderbesluit. Jachthavens kunnen aanzienlijke gevolgen voor het milieu hebben. Met name kan gewezen worden op de daardoor op één punt geconcentreerde aspecten van afvalwater, huishoudelijke afvalstoffen, afgewerkte olie, bilgewater en chemische toiletten. In veel jachthavens worden ernstige tekortkomingen geconstateerd bij de inrichting van noodzakelijke voorzieningen die deze aspecten voorkomen.

Het begrip haven is ruim geformuleerd. Het begrip sluit als zodanig aan bij de in het Besluit Milieu-effectrapportage (Stb. 1987, 278) gehanteerde terminologie en die van het wetsvoorstel Wet op de openluchtrecreatie (Kamerstukken II, 1989-1990, 21 447 nrs. 1 en 2).

Onderdelen 19.2 en 19.3

De categorie-omschrijving in deze twee onderdelen wijkt niet af van artikel 1, onder X, van het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder. In de voorbereidingsfase van de opstelling van het onderhavige besluit zijn van verschillende kanten bezwaren ingebracht tegen het handhaven van de grens van acht uren, zoals neergelegd in onderdeel a van de omschrijving. Die bezwaren weken niet af van die welke destijds zijn ingebracht bij de voorbereiding van artikel 1, onder X, van het genoemde Besluit Wet geluidhinder. Omdat er geen zwaarwegende argumenten aanwezig zijn om thans tot een ander oordeel te komen dan destijds, is de oude formulering in dit besluit gehandhaafd.

Categorie 20

Onderdeel 20.1, onder a, 1°

Deze categorie-omschrijving kwam in het oude Hinderbesluit niet voor. In verband met nadelige gevolgen die deze installaties voor de omgeving kunnen veroorzaken (gevaar, geluidsoverlast e.d.) zijn deze thans als aparte categorie aangewezen.

Onderdeel 20.1, onder a, 2°

Ook deze categorie-omschrijving kwam in het oude Hinderbesluit niet voor. Mede in verband met de implementatie van de EEG-richtlijn van 27 juni 1985 betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten (85/337/EEG), in het bijzonder bijlage II bij die richtlijn, is besloten tot opnemering van deze categorie-omschrijving. Bij deze omschrijving moet met name gedacht worden aan waterkracht-installaties.

Onderdeel 20.1, onder a, 3°

Onder deze categorie-omschrijving vallen met name de grotere magnetrons, infra-rood-stralers en zogenaamde doorstralers. Ook voorzieningen die geschikt of bestemd zijn voor het uitzenden van radio- of televisiesignalen kunnen onder deze categorie vallen. Vergeleken met het oude Hinderbesluit is deze categorie-omschrijving nieuw.

Onderdeel 20.1, onder a, 4°

Deze categorie-omschrijving kwam in het oude Hinderbesluit niet voor. Onder deze categorie vallen onder meer de warmte-kracht-installaties en de installaties die zonne-energie omzetten in electriciteit, bijvoorbeeld door foto-voltaïsche cellen.

Onderdeel 20.1, onder b

Transformatorstations zijn meestal zodanig uitgevoerd dat voor de in bedrijf zijnde transformatoren steeds een of meer transformatoren reserve staan. De in reserve staande transformatoren worden bij de capaciteitsberekening niet meegenomen.

Categorie 21

Algemeen

Het in het milieu brengen van genetisch gemodificeerde organismen kan ongewenste effecten hebben op mens en milieu. Deze effecten kunnen vanwege het reproductievermogen ook onomkeerbaar zijn. Ter implementatie van de EEG-richtlijn van 23 april 1990 inzake het ingeperkt gebruik van genetisch gemodificeerde organismen in het milieu (90/219/EEG, PbEg I 117/1)) is bij Besluit van 3 juli 1992 (Stb. 1992, 376) artikel 1, onder XXVII, van het Hinderbesluit gewijzigd. De onderhavige omschrijving is daarop gebaseerd.

Onderdeel 21.1

Onder de omschrijving in onderdeel a kunnen ook kweekkassen, klimaatkamers, fytotrons en koelruimten vallen. Bij «kassen» moet niet alleen worden gedacht aan glazen kassen. Ook permanente constructies waarbij, in plaats van glas, gaas is toegepast, kunnen vallen onder het begrip «kas» als bedoeld in onderdeel a.

Onderdeel 21.2

De uitzonderingen zijn erop gericht te voorkomen dat handelingen met genetisch gemodificeerde organismen waarvoor reeds vergunning is verleend dan wel die vrijgesteld zijn op grond van het Besluit genetisch gemodificeerde organismen Wet milieugevaarlijke stoffen, op grond van de Wet milieubeheer wederom vergunningplichtig zouden worden. Het ligt immers niet in de rede dat door de enkele omstandigheid dat in een inrichting een handeling wordt uitgevoerd, waarvoor een vergunning op grond van het Besluit genetisch gemodificeerde organismen Wet milieugevaarlijke stoffen is verleend, een laboratorium, diervverblijf, opslagruimte, kas of installatie tot inrichting in de zin van de Wet milieubeheer wordt. Onderdeel 21.2 strekt ertoe dat te voorkomen. Hetzelfde geldt vanzelfsprekend voor handelingen op grond van artikel 2, eerste lid, onderdeel d, van het Besluit genetisch gemodificeerde organismen Wet milieugevaarlijke stoffen. Met het oog op de vrijgestelde organismen is de uitzondering onder b opgenomen. Gaat het echter om de genetische modificatie van organismen, dus om het veranderen van genetisch materiaal op een wijze die van nature niet mogelijk is door voortplanting of door natuurlijke recombinatie, dan is wel een vergunning krachtens de Wet milieubeheer vereist.

Mutagenese wordt in de Richtlijn 90/219/EEG uitdrukkelijk uitgezonderd. Om zoveel mogelijk in de lijn met de richtlijn te blijven was deze uitzondering uitdrukkelijk opgenomen in categorie XXVII van het Hinderbesluit. Mutagenese valt echter niet onder het begrip «genetische modificatie» als bedoeld in het Besluit genetisch gemodificeerde organismen Wet milieugevaarlijke stoffen. In de nota van toelichting bij dat besluit is daarop ingegaan. In categorie 21 wordt een aantal in dat besluit gebruikte begrippen overgenomen, waaronder het begrip

«genetische modificatie». Het is daardoor niet nodig expliciet een uitzondering voor mutagenese op te nemen in deze categorie-omschrijving. Een uitdrukkelijke uitzondering zou bovendien leiden tot het misverstand dat in andere gevallen waar sprake is van genetische modificatie, wel mede deze techniek wordt bedoeld. De uitzondering, die in het Hinderbesluit stond, is daarom geschrapt.

Voor de duidelijkheid zij erop gewezen dat de uitzondering onder 21.2, onder c, betrekking heeft op het vervaardigen van de de in dat onderdeel bedoelde organismen, uitgezonderd de toepassing van genetische modificatie. Wordt op een dergelijk organisme genetische modificatie toegepast – dat wil zeggen: wordt het genetisch materiaal daarvan veranderd op een wijze die van nature niet mogelijk is door voortplanting of recombinatie – dan is sprake van een inrichting in de zin van categorie 21.

Categorie 22

Deze omschrijving richt zich met name op die inrichtingen waar op- en overslagactiviteiten plaatsvinden, die niet reeds onder een andere categorie-omschrijving vallen. De nadelige milieugevolgen van op- en overslaginrichtingen kunnen – afhankelijk van de aard van de soorten van de produkten die worden opgeslagen of overgeslagen – velerlei zijn: stof, geluidsoverlast, bodem- en waterverontreiniging, en dergelijke. In veel categorie-omschrijvingen is het opslaan of overslaan van specifiek benoemde stoffen of produkten als element van de categorie-omschrijving opgenomen. De onderhavige omschrijving vormt een vangnet voor de niet in de andere categorie-omschrijvingen vervatte inrichtingen voor overslag of opslag.

Categorie 23

Onderdeel a:

Deze categorie-omschrijving kwam in het oude Hinderbesluit niet voor. Om redenen van herkenbaarheid is deze categorie thans wel opgenomen.

Onderdeel b:

Ook deze categorie kwam niet voor in het Hinderbesluit. Onder de omschrijving vallen onder meer:

- verpleeghuizen;
- bejaardenoorden;
- verblijfsinstellingen, zoals internaten.

Categorie 24

Onderdeel 24.1

Deze categorie-omschrijving kwam in het Hinderbesluit niet voor.

Onderdeel 24.2

Dit onderdeel van de categorie-omschrijving is ontleend aan artikel 1, onder f, van het Inrichtingenbesluit artikel 19, eerste lid, van de Wet inzake de luchtverontreiniging.

Categorie 25

Deze categorie-omschrijving kwam in het Hinderbesluit niet voor. De grote en uiteenlopende milieugevolgen van de in deze omschrijving opgenomen activiteiten (te denken is aan lucht-, water- en/of bodemverontreiniging, geluidhinder) zijn de reden voor een expliciete omschrijving.

Categorie-omschrijving 26

Ook deze categorie-omschrijving kwam in het Hinderbesluit niet voor. In verband met de nadelige gevolgen die deze inrichtingen kunnen veroorzaken is tot omschrijving daarvan als categorie, waarop de Wet milieubeheer van toepassing is, opgenomen.

Categorie 27

Onderdeel 27.1

De omschrijving in onderdeel 27.1 van inrichtingen voor het opslaan, behandelen of reinigen van afvalwater is nieuw. Daaronder kunnen onder meer waterzuiveringssystemen zoals (in-)filtratiebedsystemen en biorotorsystemen worden begrepen.

Onderdeel 27.2

Het opslaan van afvalwater in septic-tanks wordt afdoende geregeld door het Lozingenbesluit Wet bodembescherming op grond waarvan de genoemde activiteit in het kader van deze categorie-omschrijving kan worden uitgesloten.

Onderdeel 27.3

Deze omschrijving is ontleend aan artikel 1, onder V, van het Besluit categorie A-inrichtingen Wet geluidhinder.

Categorie 28

Onderdeel 28.1

Deze categorie-omschrijving vervangt het oude artikel VIII.a. van het Hinderbesluit. In dat artikel waren als voorbeeld de volgende typering gegeven van afval: oud papier, oude metalen, voor de sloop bestemde automobielen, glas, as, vuilnis, bagger, roet, bloed, beenderen, hoornen, lompen, huiden en vellen.

Een inrichting voor de opslag van verontreinigde grond en verontreinigde baggerspecie, als subspecies van grond c.q. baggerspecie, zou ook kunnen vallen onder onder categorie 11. Voor de volledigheid wordt erop gewezen dat verontreinigde grond of baggerspecie valt onder het begrip bedrijfsafvalstof.

In onderdeel c wordt het definitief op of in de bodem brengen van afvalstoffen begrepen, terwijl in onderdeel a de tijdelijke opslag van afvalstoffen is opgenomen. Het definitieve karakter in onderdeel c komt tot uitdrukking in de woorden «om deze daar te laten». Het is niet nodig om in dit onderdeel te vermelden dat men zich van de afvalstoffen ontdoet, aangezien dit element reeds is opgenomen in de definitie van afvalstoffen in artikel 1.1, eerste lid, van de wet, zoals deze zal luiden na het in werking treden van het wetsvoorstel Afvalstoffen. De term «om deze stoffen daar te laten» komt ook terug in de onderdelen 28.2 en 28.4, onder f.

In het onder b gestelde wordt het «bewerken, verwerken of vernietigen» van afvalstoffen genoemd. Onder deze verwijderingshandelingen valt ook het verbranden van afvalstoffen. Dit is conform de in het wetsvoorstel Afvalstoffen gebruikte terminologie.

In onderdeel 28.4, onder e, wordt op grond van praktische overwegingen verbranden wel apart genoemd, omdat het hier gaat om een verwijderingsmethode die vaak zelfstandig – niet in combinatie met andere methoden – wordt toegepast.

Een inrichting voor het opslaan, bewerken, etc. van minder dan vijf autowrakken (zie ook onderdeel 28.4, onder d) valt niet onder deze

categorie. Als regel zal echter het opslaan, bewerken, etc. van minder dan vijf autowrakken bij garages (categorie 13.1, onder a, 3°) voorkomen. Indien het gaat om een situatie, waarin minder dan vijf autowrakken afzonderlijk worden opgeslagen, bewerkt, etc., zullen andere bepalingen van het wetsvoorstel Afvalstoffen (artikelen 10.1a en 10.13) waarschijnlijk eerder voor toepassing in aanmerking komen. Mocht in de praktijk blijken dat bovengenoemde bepalingen onvoldoende zijn, dan kunnen de provincies in een provinciale milieuverordening op grond van artikel 1.2 van de Wet milieubeheer en na het inwerkingtreden van het wetsvoorstel Afvalstoffen op grond van artikel 10.22 van de wet regels stellen om deze situaties te reguleren.

Onderdeel 28.2

Inrichtingen voor het bewerken, verwerken, opslaan of overslaan van dierlijke of overige organische meststoffen zijn afzonderlijk aangewezen in categorie-omschrijving 7. Voor grotere mestverwerkende inrichtingen zijn daar gedeputeerde staten als bevoegd gezag aangewezen. Voor hetgeen onder dierlijke meststoffen moet worden verstaan wordt verwezen naar de toelichting bij die categorie-omschrijving.

Opgemerkt wordt dat in categorie-omschrijving 28.2 expliciet is vastgelegd dat voor de toepassing van categorie-omschrijving 28 zuiveringingsslib niet als een meststof wordt aangemerkt. Het impliceert dat bij de toepassing van categorie-omschrijving 7.1 zorgvuldig wordt gezien of inrichtingen waar activiteiten met zuiveringingsslib plaatsvinden tevens vallen onder categorie-omschrijving 28.

Uit dit onderdeel volgt dat het storten in een (stort)inrichting van dierlijke of organische meststoffen valt onder het bereik van deze categorie; immers alsdan zijn deze stoffen te kwalificeren als afvalstoffen. Onder de categorie-omschrijving is niet begrepen het op of in de bodem toepassen van dierlijke of organische meststoffen, niet zijnde zuiveringingsslib, conform de eisen in de Meststoffenwet en de daarop gebaseerde besluiten.

Onderdeel 28.3, onder a

Inrichtingen voor de opslag, behandeling of reiniging van afvalwater zijn afzonderlijk aangewezen in categorie-omschrijving 27.

Onderdeel 28.3, onder b

Op grond van onderdeel b vallen werken, die met huishoudelijke afvalstoffen of bedrijfsafvalstoffen worden aangelegd, niet onder onderdeel 28.1, onder d, indien de daarbij gebruikte hoeveelheden beneden de in dit onderdeel aangegeven grenzen (1m³ voor huishoudelijke stoffen en 50m³ voor bedrijfsafvalstoffen) blijven. Deze toepassingen vallen niet onder deze categorie.

Wel zal andere wetgeving, zoals algemene maatregelen van bestuur op grond van de Wet bodembescherming, het toekomstige artikel 10.1a (Stortverbod buiten inrichtingen) en eventueel provinciale milieuverordeningen, op deze situaties van toepassing zijn.

Onderdeel 28.3, onder c

In dit onderdeel is een uitzondering opgenomen voor inrichtingen waar naar aard en samenstelling daartoe geschikte afvalstoffen, niet zijnde chemische afvalstoffen of afgewerkte olie, rechtstreeks en milieuhygiënisch verantwoord worden toegepast in de grond-, weg- en waterbouw (voor deze vrijgestelde inrichtingen zal echter de in onderdeel 28.6 gemelde terugnameplicht op grond van het toekomstige Bouwstoffenbesluit bodem- en oppervlaktewaterbescherming gaan gelden). Deze uitzondering dient hetzelfde doel als de in de nota van toelichting van het thans vervallen Werkenbesluit Afvalstoffenwet opgenomen uitzondering,

te weten het veiligstellen van het reeds lang bestaande milieuhygiënisch verantwoorde hergebruik van diverse categorieën afvalstoffen in civiel-technische werken zonder onnodige belemmeringen door een daaraan verbonden vergunningprocedure. Met betrekking tot de uitzondering in het vroegere Werkenbesluit Afvalstoffenwet is door de Afdeling Rechtspraak van de Raad van State bij uitspraak van 4 juni 1992, nr. R03.88 7324, vastgesteld dat hierop geen beroep kan worden gedaan omdat er geen bevoegdheid openstaat om in een algemene maatregel van bestuur een nadere invulling te geven aan het in de wet afgebakende begrip afvalstoffen. Dit laatste was inderdaad gebeurd in de nota van toelichting op het vroegere Werkenbesluit Afvalstoffenwet doordat daar gesteld werd dat door de aangegeven wijze van rechtstreeks toepassen (naar aard en samenstelling daartoe geschikte afvalstoffen in de wegenbouw etc.) die stoffen niet als afvalstoffen behoeften te worden beschouwd en dat op werken, waarin deze stoffen werden toegepast, de Afvalstoffenwet niet van toepassing was.

Met inachtneming van de hierboven vermelde uitspraak van de Raad van State is bij de uitzondering van onderdeel 28.3, onder c, het afvalstofkarakter van de betreffende materialen als uitgangspunt genomen en zijn inrichtingen waar deze afvalstoffen rechtstreeks en milieuhygiënisch verantwoord worden toegepast in de grond-, weg- en waterbouw, uitgezonderd van onderdeel 28.1, zodat hiervoor geen vergunningplicht geldt.

Ter meerdere duidelijkheid is onderstaand een tabel opgenomen, waarin staat aangegeven welke categorieën afvalstoffen in welke soort toepassing in beginsel onder de in dit onderdeel opgenomen uitzondering vallen.

De al in 1992 gangbare toepassingen van Nederlandse secundaire bouwstoffen	Toepassing in de grond- en wegbouw			Toepassing in de waterbouw
	fundering	ophoging	aanvulling	
granulaten uit bouw- en sloopafval	X			
zeefzand	X	X	X	
asfaltgranulaat	X			
breekasfaltcement	X			
E-bodemas		X	X	
hoogovenslakkenzand		X	X	
hoogovenslakken	X	X	X	
LD-staalslakken	X			X*
AVI-slakken	X	X	X	
fosforslakken	X			X*
licht verontreinigde grond		X	X	

X = gangbare toepassing

* LD-staalslakken en fosforslakken kunnen ook in de waterbouw (als oeverversterkingsmateriaal in zout oppervlaktewater) worden toegepast.

De in bovenstaande tabel opgenomen – al in 1992 gangbare – toepassingen vinden in de praktijk reeds geruime tijd plaats conform zgn. «geautoriseerde documenten». Welke toepassingen en documenten hiermee bedoeld zijn, is te vinden in het rapport «Definities en toepassingen van steenachtige bouwstoffen, stand van zaken» (CUR-rapport 92-11, CROW-publikatie 62, NNI-publikatie SPE 80001).

Ook kan het voorkomen dat bepaalde secundaire bouwstoffen zo schoon zijn dat ze niet als afvalstof behoeven te worden aangemerkt. In die gevallen valt het werk niet onder categorie 28.1. Zulks kan bijvoorbeeld het geval zijn bij granulaten uit bouw- en sloopafval.

Door het opnemen van dit onderdeel, zoals hierboven toegelicht wordt

voorkomen dat in de toekomst elke toepassing van afvalstoffen in de grond-, weg- en waterbouw op grond van de hierboven vermelde uitspraak van de Raad van State vergunningplichtig wordt, en het reeds lang bestaande, milieuhygiënisch verantwoorde hergebruik van grote hoeveelheden afvalstoffen in de civiel-technische sector onnodig belemmerd wordt of zelfs tot een einde komt, omdat een hieraan verbonden vergunningprocedure voor de betreffende opdrachtgevers waarschijnlijk reden zal zijn om over te gaan op het gebruik van primaire grondstoffen in plaats van afvalstoffen. De in dit onderdeel opgenomen uitzondering strookt met het in paragraaf 5 van de Standpuntnotitie ontwerp-Bouwstoffenbesluit bodem- en oppervlaktewaterbescherming (Tweede Kamer, 1991-92, 22 683, nrs. 1-3) neergelegde beleid van de Ministers van VROM en van Verkeer en Waterstaat, nl. het continueren van het huidige hergebruik van secundaire bouwstoffen in de grond-, weg- en waterbouwsector (GWW-sector). Dit onderdeel is ook in overeenstemming met het op 27 juni 1991 in de Staatscourant voorgepubliceerde ontwerp-besluit tot wijziging van het Werkenbesluit Afvalstoffenwet (Stcrt. 122, pag 13). In de nota van toelichting op het ontwerp-wijzigingsbesluit is de uitzondering voor rechtstreekse toepassing van daartoe naar aard en samenstelling geschikte afvalstoffen in de wegenbouw etc. die in de nota van toelichting op het Werkenbesluit Afvalstoffenwet voorkwam, zonder meer overgenomen.

Uit het bovenstaande volgt derhalve dat met dit onderdeel geen nieuw element wordt geïntroduceerd, maar alleen bestaand beleid wordt voortgezet.

Het thans opgenomen onderdeel 28.3, onder c, zal in de toekomst naar verwachting gewijzigd worden. Dit hangt samen met het opstellen van het Bouwstoffenbesluit bodem- en oppervlaktewaterbescherming, waarin in algemene regels een bepaald bodembeschermingsniveau zal worden vastgelegd voor onder meer het toepassen van afvalstoffen als bouwstoffen in werken op of in de bodem.

Wanneer het Bouwstoffenbesluit bodem- en oppervlaktewaterbescherming van kracht wordt, zal de vrijstelling in dit onderdeel vervangen worden door een vrijstelling voor inrichtingen waar afvalstoffen op of in de bodem worden gebracht en die vallen onder de werkingssfeer van voornoemd besluit. Het aspect bodembescherming is dan immers in dat besluit geregeld en als regel zal het niet nodig zijn om dergelijke inrichtingen te toetsen op andere aspecten, te weten de bescherming van andere milieucompartmenten of de doelmatigheid van de afvalverwijdering. In de gevallen waarin zulks toch nodig is, zullen algemene regels op grond van artikel 8.44 worden gesteld, zodat de vrijstelling van de vergunningplicht voor het hergebruik van afvalstoffen in de grond-, weg- en waterbouw op alle punten verantwoord is vanuit het oogpunt van milieubescherming.

Onderdeel 28.3, onder d

Inrichtingen waar tijdelijk autowrakken worden gestald, welke in binnen- of buitenland door calamiteiten zijn gestrand, en die in het kader van repatriëring naar een centrale plaats zijn gebracht, vallen buiten de omschrijving als «afvalstoffeninrichting».

Onderdeel 28.4, onder a

Dit onderdeel is voor een belangrijk deel gebaseerd op artikel 1 van het Inrichtingenbesluit Afvalstoffenwet. In de lijn van toelichting op enkele veel voorkomende termen (zie de eerste paragraaf van hoofdstuk 4 van deze nota) wordt onder opslaan bedoeld het tijdelijk deponeren of bewaren van de genoemde afvalstoffen met het oogmerk deze op een later tijdstip af te (doen) voeren. De tijdelijkheid is dus een belangrijk element van dit onderdeel van de categorie-omschrijving. Is sprake van

een langdurige of permanente opslag van afvalstoffen dan zal de inrichting in de meeste gevallen vallen onder een der andere onderdelen van deze categorie-omschrijving, die betrekking hebben op het op de bodem brengen van afvalstoffen, met name de omschrijving van stortinrichtingen en werken.

Onderdeel 28.4, onder a, 1°

Door de woorden «ingezamelde of afgegeven» wordt voorkomen dat verzamelplaatsen of -gebouwtjes, waar afvalstoffen afkomstig uit particuliere huishoudens tijdelijk bijeen worden gebracht om deze te doen ophalen of verwijderen door de gemeente, worden aangewezen als een provinciale inrichting. Onder dergelijke afvalstoffen worden tevens grove huishoudelijke afvalstoffen begrepen.

De capaciteitsgrens is gebaseerd op de grootste mobiele container die thans voor dit doel in de praktijk kan worden gebruikt.

Onderdeel 28.4, onder a, 2°

Deze omschrijving komt overeen met de omschrijving van artikel 1, onderdeel b, van het Inrichtingenbesluit Afvalstoffenwet.

Onderdeel 28.4, onder a, 3°

Deze omschrijving wijkt enigszins af van artikel 1, onder c en d, van het Inrichtingenbesluit Afvalstoffenwet. Daarin werd een inrichting voor het bewaren van verontreinigde baggerspecie van de klasse 2, 3 of 4 aangewezen als een inrichting waarop de Afvalstoffenwet van toepassing was. In het onderhavige onderdeel is de omschrijving van inrichtingen voor het opslaan van verontreinigde grond nieuw ten opzichte van artikel 1 van het Inrichtingenbesluit Afvalstoffenwet. Volgens dat artikel was er sprake van een vergunningplichtige inrichting indien meer dan 50 m³ «andere afvalstoffen» werden opgeslagen, waartoe ook verontreinigde grond werd begrepen. In dit onderdeel is de grens voor het opslaan van verontreinigde grond opgetrokken tot 10 000 m³. Is er sprake van een kleinere opslaghoeveelheid dan is de gemeente het bevoegd gezag. De capaciteitsgrens van 10.10³ m³ is ontleend aan het hierboven genoemde artikel 1, onder c, van het Inrichtingenbesluit Afvalstoffenwet.

Er is geen scherp te definiëren onderscheid te maken tussen verontreinigde grond en verontreinigde baggerspecie. Op grond daarvan zijn deze in een omschrijving samengevoegd.

In het genoemde artikel 1, onder c, van het Inrichtingenbesluit Afvalstoffenwet gemaakte onderscheid in baggerspecie van de klasse 2, 3 of 4 is thans losgelaten. Deze indeling is verouderd en heeft als zodanig voor het beleid geen onderscheidend vermogen meer.

Van verontreinigde grond of verontreinigde baggerspecie is sprake wanneer die grond of baggerspecie niet voldoet aan de streefwaarden zoals aangegeven in de notitie «Milieukwaliteitsdoelstellingen bodem en water» (Kamerstukken II, 1990–1991, 21 990, nrs. 1 en 2).

Op grond van artikel 33, tweede lid, Afvalstoffenwet is bij besluit van 23 februari 1988 (Stb. 1988, 53) de Minister van VROM aangewezen als bevoegd gezag voor inrichtingen hoofdzakelijk bestemd tot het bewaren van baggerspecie afkomstig uit het benedenrivierengebied van Rijn en Maas, met een capaciteit van meer dan 9 000 000 m³. Bij de inwerkingtreding van het wetsvoorstel Vergunningen en algemene regels zal dat besluit komen te vervallen. Er zijn geen gronden aanwezig om met toepassing van artikel 8.2, tweede lid, van de wet de omschrijving van de Minister van VROM als bevoegd gezag te continueren. Dit betekent dat de bij het genoemde besluit aangewezen grootschalige bewaarinrichtingen vallen onder de onderhavige categorie-omschrijving, waarvoor dus gedeputeerde staten het bevoegd gezag zijn.

Onderdeel 28.4, onder a, 4°

De term «autowrakken» is gedefinieerd in artikel 1 van de Afvalstoffenwet. De aldaar gegeven definitie is ook hier van toepassing.

Onderdeel 28.4, onder a, 5°

Opgemerkt wordt dat in gevolge artikel 2 Wet chemische afvalstoffen die wet niet van toepassing is met betrekking tot chemische afvalstoffen en afgewerkte olie die als zodanig ontstaan in het kader van particuliere huishoudens. Een inzamelcontainer voor afgewerkte olie, die een grote detailhandel voor doe-het-zelf-produkten binnen zijn zaak plaatst als service aan de klanten, maakt die inrichting dus niet tot een inrichting waarvoor gedeputeerde staten ingevolge deze omschrijving bevoegd gezag zou worden.

Onderdeel 28.4, onder a, 6°

Deze omschrijving komt overeen met de omschrijving van artikel 1, onderdeel d, van het Inrichtingenbesluit Afvalstoffenwet.

Onderdeel 28.4, onder b

De omschrijving van de overslag-inrichtingen komt overeen met artikel 2 van het Inrichtingenbesluit Afvalstoffenwet. Omdat het zeer moeilijk is de overslagcapaciteit voor de onderhavige categorie eenduidig te definiëren is de capaciteitsgrens gerelateerd aan de opslagcapaciteit.

Onderdeel 28.4, onder c

Deze omschrijving is gebaseerd op artikel 3 van het Inrichtingenbesluit Afvalstoffenwet.

Onderdeel 28.4, onder d

Met het van kracht worden van de wet «Vergunningen en algemene regels» worden tegelijkertijd de artikelen 18 en 19 van de Afvalstoffenwet aangevuld respectievelijk gewijzigd. Mede op grond daarvan is deze specifieke categorie-omschrijving nodig.

Onderdeel 28.4, onder e

Kortweg gesteld vallen onder deze omschrijving alle inrichtingen voor het verbranden van van buiten de inrichting afkomstige afvalstoffen. Opgemerkt wordt dat in gevallen waarin van buiten de inrichting afkomstige meststoffen, zijnde bedrijfsafvalstoffen, worden verbrand niet de categorie-omschrijving 7 van deze bijlage van toepassing is, doch de onderhavige omschrijving.

Onderdeel 28.4, onder f

«Op of in de bodem brengen» kan ook inhouden het op of in de waterbodem brengen. Als de activiteit omvat het op of in de waterbodem brengen van afvalstoffen om ze daar te laten en tevens sprake is van een inrichting in de zin van de wet, is de onderhavige categorie-omschrijving op die inrichting van toepassing.

Bij besluit van 1 maart 1985 (Stb. 1985, 117), genomen op basis van artikel 33, tweede lid, van de Afvalstoffenwet is de minister van VROM aangewezen als bevoegd gezag voor stortlocaties bestemd voor baggerspecie met een capaciteit van 5 000 000 m³. Bij de inwerkingtreding van de wet «Vergunningen en algemene regels» zal dat besluit komen te vervallen. Er zijn geen gronden aanwezig om met toepassing van artikel 8.2, tweede lid, van de wet de omschrijving van de minister van VROM als bevoegd gezag te continueren. Dit betekent dat de bij het genoemde besluit aangewezen grootschalige stortinrichtingen vallen onder de onderhavige categorie-omschrijving, waarvoor dus gedeputeerde staten het bevoegd gezag zijn.

Voor een toelichting op de woorden «om ze daar te laten» wordt verwezen naar de toelichting bij 28.1

Onderdeel 28.4, onder f, 3°

Opgemerkt wordt dat in dit onderdeel van de categorie-omschrijving niet het element is opgenomen dat de chemische afvalstoffen of de afgewerkte olie van buiten de inrichting afkomstig behoeven te zijn. Ook inrichtingen waarbinnen deze stoffen zijn ontstaan en aldaar op of in de bodem worden gebracht, vallen onder deze omschrijving.

Onderdeel 28.4, onder g

Deze omschrijving is nieuw. Zij vloeit voort uit de implementatie van de EEG-richtlijn «Ingeperkt gebruik genetisch gemodificeerde micro-organismen» (90/219/EEG)(Pb EG 90, L 117).

Het geheel of gedeeltelijk vernietigen van genetisch gemodificeerde organismen kan onder meer worden bereikt door verhitting, zoals autoclaveren of verbranden, door chemische behandeling (decontamineren) of het onthouden van de noodzakelijke stoffen voor in standhouding bijvoorbeeld door deponie in droge omgeving of onder anaërobe omstandigheden.

Onderdeel 28.5

Deze categorie-omschrijving is nieuw. Mede in verband met de specifieke nadelige gevolgen die deze inrichtingen voor het milieu kunnen veroorzaken, is besloten deze inrichtingen, waarin wordt gewerkt met shredder-installaties, scharen, persen of beulvoorzieningen en waar veelal autowrakken of scheepswrakken worden verwerkt, als afzonderlijke categorie aan te wijzen.

Onderdeel 28.6

Deze omschrijving heeft betrekking op activiteiten die niet zonder meer als stortinrichtingen (zie categorie 28.4, onder f) kunnen worden aangemerkt, maar wel het karakter van afvalverwijdering hebben en bovendien dezelfde nadelige gevolgen voor het milieu kunnen hebben. Met de omschrijving van deze categorie wordt voorkomen dat de in de omschrijving genoemde activiteiten leiden tot een diffuse verspreiding van afvalstoffen. Als werken in de zin van deze onderdeel kunnen worden genoemd: geluidswallen, erfverhardingen, erfophogingen, rijpaden, slootdempingen en dergelijke waarbij een hoeveelheid afvalstoffen die de aangegeven hoeveelheid overschrijdt, op of in de bodem worden gebracht.

De in het onderhavige onderdeel gehanteerde formulering «op of in de bodem wordt (worden) gebracht, anders dan voor het opslaan» is anders dan die in het voor afvalstortinrichtingen geldende onderdeel 28.4, onder f, («het op of in de bodem brengen van afvalstoffen... om deze stoffen daar te laten»). Het verschil ligt hierin, dat, zoals reeds eerder in deze toelichting is opgemerkt, met «om deze stoffen daar te laten» het definitieve, blijvende karakter van de afvalstortplaatsen, waarvoor laatstgenoemde twee categorieën gelden, tot uitdrukking wordt gebracht. Met de in onderdeel 28.6 opgenomen formulering «op of in de bodem worden gebracht, anders dan voor het opslaan» wordt daarentegen het in principe tijdelijke karakter van de in deze categorie opgenomen inrichtingen (de «werken» in het thans vervallen Werkenbesluit Afvalstoffenwet) aangegeven. Na beëindiging van de functie van deze inrichtingen dienen de daarin toegepaste afvalstoffen weer te worden verwijderd. Ten aanzien van inrichtingen, die onder het toekomstige Bouwstoffenbesluit bodem- en oppervlaktewaterbescherming zullen komen te vallen, zal dit blijken uit de in dat besluit opgenomen terugnameplicht.

Onderdeel 28.6, onder a en b

De beperking in deze categorie onder a en b, die begint met het woord «tenzij», is bedoeld om die werken uit te zonderen, die zich bevinden in een andere inrichting en de afvalstoffen om die werken te maken uit die andere inrichting vrijkomen. Bijvoorbeeld: een schuur, die als onderdeel van een bestaande inrichting wordt gesloopt en waarvan het puin wordt gebruikt om een erfverharding te realiseren.

Onderdeel 28.6, onder c

Ten aanzien van 28.6, onder c, wordt nog het volgende opgemerkt. Het opnemen van een uitzondering, als onder a en b, voor het op of in de bodem brengen (anders dan «opslaan» en «om ze daar te laten») van binnen de inrichting vrijgekomen chemische afvalstoffen of afgewerkte olie is niet gewenst. Het is nadrukkelijk de bedoeling een provinciale vergunning te eisen voor met deze afvalstoffen te verrichten activiteiten (in een werk).

Onderdeel 28.7

De inrichtingen die zich uitsluitend bezig houden met de opslag, bewerking of verwerking van de in dit onderdeel genoemde afvalstoffen, zijn ingesteld op een continue activiteit in een levendige markt, op grond waarvan een doelmatige verwijdering wordt aangenomen. Daarom is een omschrijving als inrichting, waarvoor gedeputeerde staten het bevoegd gezag zijn, niet noodzakelijk. Ook bij het Inrichtingenbesluit Afvalstoffenwet waren dergelijke inrichtingen niet aangewezen als provinciale inrichtingen.

Categorie 29

Ook deze categorie-omschrijving kwam in de besluiten die dit besluit vervangt, niet voor. De omschrijving van deze categorie vloeit voort uit artikel 1.1, derde en vierde lid, en artikel 8.2, derde lid, van de wet.

Bij Besluit van 27 april 1984, houdende aanwijzing van de bij mijnen behorende bovengronds gelegen werken en inrichtingen (Stb. 228), worden onder meer werken en inrichtingen aangewezen die ten dienste zijn van:

- a. het ontginnen van delfstoffen;
- b. het meten en registreren van de ontgonnen en de aan een afnemer geleverde hoeveelheden afvalstoffen;
- c. het ten behoeve van aflevering transporteren, behandelen, zuiveren, en op- en overslaan van ontgonnen delfstoffen;
- d. het in de diepe ondergrond terugvoeren of brengen van bij de ontginning vrijgekomen of gebruikte stoffen;
- e. de werk- en opslagplaatsen voor materieel;
- f. de kantoor- en verzorgingsgebouwen.

HOOFDSTUK 5

TOELICHTING OP BIJLAGE II

5.1. Algemeen

In onderdeel 1.5.3.6. van hoofdstuk 1 van deze nota is toegelicht dat artikel 8.2, tweede lid, Wet milieubeheer de basis biedt om de minister van VROM aan te wijzen als bevoegd gezag voor categorieën van inrichtingen ten aanzien waarvan dat geboden is gezien de aard en de omvang van de gevolgen die de inrichtingen voor het milieu kunnen veroorzaken, dan wel met het oog op de doelmatige bescherming van het milieu of met betrekking tot categorieën van gevallen waarin dat geboden is met het oog op het algemeen belang.

De algemene omschrijving van de inrichtingen, zoals opgenomen in deze bijlage, vindt plaats vanuit het oordeel dat hier sprake is van inrichtingen waarbij het algemeen belang ertoe noopt dat de bevoegdheid tot vergunningverlening in handen gelegd wordt van de minister van VROM. De omschrijving van categorieën in deze bijlage impliceert tevens dat, voorzover de minister dit nodig oordeelt, essentiële gegevens met betrekking tot deze inrichtingen in verband met veiligheidsredenen niet openbaar behoeven te worden gemaakt (zie ook artikel 13.31 van de wet en artikel 6.3 van dit besluit).

De omschrijving van de minister van VROM als bevoegd gezag voor de in deze bijlage opgenomen categorieën van inrichtingen met het oog op het algemeen belang heeft in beginsel geen consequenties voor het in de wet neergelegde toetsingskader, waaraan ook aanvragen voor een vergunning ten behoeve van een onder deze bijlage vallende inrichting moeten worden getoetst.

5.2. Toelichting per categorie van bijlage II

Categorie 1 tot en met 8

De categorieën 1 tot en met 8 betreffen de aanwijzing van defensie-inrichtingen waarvoor de Kroon doorgaans als bevoegd gezag is aangewezen op basis van een verklaring ex artikel 4, vijfde lid, van de Hinderwet. Bij dit besluit worden zij categorie-gewijs aangewezen.

Categorie 6, 7 en 8

De inrichtingen die bij dit besluit zijn aangewezen door middel van de categorie 6, 7 en 8, vielen voorheen onder het gezag van de gemeenten. Zoals in onderdeel 1.5.3.4 van deze nota is toegelicht, is het noodzakelijk geoordeeld dat de minister van VROM als bevoegd gezag voor deze inrichtingen wordt aangewezen vanwege de nauwe relatie tussen het milieubelang en het defensiebelang, die bij deze inrichtingen aan de orde is.

Categorie 9

Ten aanzien van categorie 9 kan worden opgemerkt dat op basis van een verklaring ex artikel 4, vijfde lid, van de Hinderwet in het verleden éénmaal de Kroon als bevoegd gezag voor zo'n inrichting is aangewezen. Het betrof hier het Medisch Biologisch Laboratorium van TNO in Rijswijk (ZH).

TOELICHTING OP BIJLAGE III

6.1. Algemeen

Categorie 1 betreft de inrichtingen die op grond van artikel 8.35, eerste lid, onder a, van de Wet milieubeheer zijn aangewezen. Dit zijn inrichtingen waarin bepaalde chemische afvalstoffen of andere afvalstoffen die van buiten de inrichting afkomstig zijn, verwijderd worden. Categorie 2 betreft de inrichtingen die op grond van artikel 8.35, eerste lid, onder b, zijn aangewezen. Dit zijn inrichtingen waarin bepaalde chemische afvalstoffen, die in de inrichting zijn ontstaan, op of in de bodem worden gebracht om ze daar te laten.

Met de aanduiding in categorie 1, 2 of 3 wordt overigens geen uitsluitel gegeven over de vraag of een stof of produkt een afvalstof is. Het vloeit uit de formulering van artikel 8.35 van de Wet milieubeheer voort dat alleen afvalstoffen kunnen worden aangewezen.

De verdeling in een categorie 1 of 2 heeft slechts redactionele betekenis. Categorie 1 heeft blijkens de aanhef betrekking op inrichtingen voor het bewerken, verwerken of vernietigen van afvalstoffen. Categorie 2 betreft inrichtingen waarin specifiek aangeduide verwijderingshandelingen worden verricht.

De samenstelling «inrichtingen voor» in de bijlage wordt ook elders in dit besluit gebruikt. Deze formulering moet ruim worden uitgelegd in die zin dat voor elke inrichting waarvoor de vergunning strekt tot de aangewezen vorm van verwijderen van de betreffende afvalstoffen, een verklaring noodzakelijk is.

6.2. Toelichting per categorie van bijlage III

Categorie 1

Onder 1°

Inrichtingen voor het bewerken, verwerken of vernietigen van kwikhoudende afvalstoffen met uitzondering van verontreinigde grond.

In Nederland is een tweetal bedrijven actief op het gebied van de verwerking van verschillende kwikhoudende afvalstromen (onder andere amalgaam). Daarnaast wordt momenteel onderzocht of het mogelijk is een verwerkingsfaciliteit te realiseren voor een aantal andere kwikhoudende afvalstromen waaronder afval van de aardgasproductie en afval afkomstig van de verwerking van gasontladingslampen.

Voor al deze afvalstromen geldt dat de verwerking hiervan een sterk specialistisch karakter draagt en dat er gezien het aanbod aan afval, per afvalstroom slechts ruimte is voor een of twee verwerkingsinrichtingen waardoor een sturing op nationaal niveau noodzakelijk is.

Onder 2°

Voor het bewerken, verwerken of vernietigen van deze afvalstof bestaan momenteel in Nederland nog geen verwerkingsfaciliteiten. Een bedrijf heeft het plan een verwerkingsinstallatie te realiseren. Gezien het aanbod aan afvalstoffen in deze categorie in Nederland en gezien de omvang van de voor de verwerking noodzakelijke investeringen, is er in Nederland slechts ruimte voor één of een zeer beperkt aantal verwerkingsinstallaties. Niet uitgesloten wordt dat de invoer van verontreinigde actief kool noodzakelijk zal zijn om tot een sluitende exploitatie te komen. Het bovenstaande maakt een sturing op nationaal niveau noodzakelijk.

Onder 3°

Verwerking van afvalstoffen van de vermelde categorie vindt plaats in een drietal inrichtingen. Het betreft hier inrichtingen waarvan de activiteit bestaat uit de produktie en de toepassing van houtverduurzamingsmiddelen en welke uit dien hoofde beschikken over voorzieningen voor de verwerking van dit soort afvalstoffen. Gezien het specifieke karakter van deze voorzieningen verwerken de betreffende bedrijven ook afvalstoffen van derden. Het beperkte aantal inrichtingen maakt dat een sturing op nationale schaal in de rede ligt.

Onder 4°

Emballagemateriaal met verfresten maakt een belangrijk onderdeel uit van het pakket te verbranden afvalstoffen. Om het beslag op de schaarse verbrandingscapaciteit te beperken en om hergebruik van met name de ijzerfractie te bevorderen zijn en worden door een aantal bedrijven initiatieven genomen om een zogenoemde verfbehandelingsinstallatie te realiseren. Daarnaast is er ook een initiatief om afvalverf geschikt te maken voor hergebruik. Gezien het aanbod aan afval uit deze categorie en de capaciteit van de geplande installaties kan worden volstaan met een zeer beperkt aantal installaties.

Om de aanwezige en voorziene installaties voldoende zekerheid te geven over het aanbod aan afval uit deze categorie en daardoor activiteiten op dit vlak van de grond te krijgen, is een regulering van de capaciteit op nationale schaal nodig.

Onder 5°

Bewerking, verwerking of vernietiging van oliehoudende boorspoeling en oliehoudend boorgruis vindt momenteel plaats in een beperkt aantal inrichtingen waar het betreffende afval veelal te zamen met andere oliehoudende afvalstoffen wordt verwerkt. Omdat het aanbod van afvalstoffen in deze categorie beperkt is en omdat de technische ontwikkelingen zijn voortgeschreden, zal door sturing op nationaal niveau tot een of enkele gespecialiseerde afvalbedrijven gekomen worden.

Onder 6°

Met het op 1 september 1991 van kracht geworden Besluit aanwijzing chemische afvalstoffen zijn oliefilters expliciet als chemisch afval aangegeven. Momenteel wordt een belangrijk deel van deze filters verbrand; meer hoogwaardige verwerkingstechnieken waarbij een scheiding wordt aangebracht tussen de verschillende onderdelen van de filters zijn beschikbaar. De voor deze verwerkingstechnieken noodzakelijke schaalgrootte is naar het zich laat aanzien zodanig dat een beperkt aantal verwerkingsinstallaties volstaat. Met het oog hierop en om initiatieven op dit punt van de grond te krijgen, is een capaciteitsregulering op nationale schaal nodig. Onder motoren worden verstaan beweegkracht leverende machines.

Onder 7°

Momenteel beschikken in Nederland zeven bedrijven over een Wca-vergunning voor het verwerken van fotografisch chemisch afval. Uit een door TNO in opdracht van het ministerie uitgevoerde studie is naar voren gekomen dat een verbetering van de huidige situatie gewenst is. Er is sprake van een forse overcapaciteit bij de verwerkers, daarnaast en deels daardoor zijn de toegepaste technieken en aanwezige voorzieningen niet steeds optimaal. Als vervolg op deze studie wordt momenteel een sanering van de branche voorbereid. De branche-organisatie speelt hierbij een belangrijke rol. Verwacht wordt dat deze sanering gepaard zal gaan met een reductie van het aantal inrichtingen en een verdergaande specialisatie per inrichting. Om de gewenste sanering te realiseren is, in

ieder geval gedurende de saneringsfase, een sturing op rijksniveau noodzakelijk. Overigens geldt voor deze categorieën bedrijven dat de huidige geografische spreiding van de verwerkingscapaciteit niet aansluit bij de LCCA-regio's.

Onder 8°

Voor de inrichtingen bestemd voor het terugwinnen van metalen uit batterijen, accu's en katalysatoren geldt dat, in relatie tot de voor een economisch haalbare verwerking benodigde schaalgrootte, het aanbod maar beperkt is. Voor inrichtingen van deze soort is er in Nederland dan ook maar plaats voor een of enkele, terwijl mogelijk zelfs invoer van afvalstoffen noodzakelijk is om voldoende aanbod te realiseren. Zowel deze internationale component als het bieden van zekerheid aan potentiële investeerders over het vergunningenbeleid maakt dat een sturing op nationaal niveau noodzakelijk is.

Onder 9° en 10°

Voor deze categorieën inrichtingen zijn er verschillende redenen waarom de planning en de aansturing van de activiteiten op nationale schaal plaats dient te vinden.

De eerste is dat met de realisering van een Centrale Bewerkings-eenheid voor afgewerkte olie (CBE) een sanering van de activiteiten binnen deze branche noodzakelijk zal zijn. In verband hiermee en in verband met de noodzaak om potentiële initiatiefnemers zekerheid te geven over het te voeren vergunningenbeleid is een sturing op nationaal niveau vereist.

Voor onder meer poetsdoeken is sturing op nationaal niveau niet noodzakelijk. In de praktijk gaat het om het – niet als sterk specialistisch te kenmerken – reinigen van geweven of textiele poetsdoeken, waardoor ze weer geschikt zijn voor hergebruik.

Voor de verwerking van andere scheepvaartafvalstoffen dan afgewerkte olie uit de scheepvaart geldt dat de verwijdering daarvan een belangrijke internationale component heeft. Dit zowel op juridisch/bestuurlijk vlak (Internationaal Verdrag ter voorkoming van verontreiniging door schepen (MARPOL Verdrag), Londen, 2 november 1973, Trb. 1975, 147 / Herziene Rijnvaartakte (Akte van Mannheim) 17 oktober 1868, Trb. 1955, no. 161) als ook op het vlak van de feitelijke verwijdering. Wat dit laatste betreft wordt met name gedoeld op de omvangrijke invoer van afvalstoffen van cleaningsactiviteiten en andere (scheeps)afvalstoffen uit met name België, en de uitvoer van bij de verwerking vrijkomende afvalstoffen naar het buitenland. Voor de branche als geheel geldt dat de huidige geografische spreiding van de capaciteit niet aansluit bij de afvalregio's. Een capaciteitsafstemming op nationaal niveau is noodzakelijk.

Onder 11°

Het Nederlands aanbod van reinigbaar straalgrit is ternauwernood voldoende om één enkel bedrijf economisch rendabel te laten draaien. De verwerking van straalgrit is thans ondergebracht binnen één bedrijf. Om verzekerd te zijn van continuïteit in de verwerking van straalgrit, is bescherming van bedoelde activiteit door middel van sturing op nationale schaal noodzakelijk.

Onder 12°

Er bestaat in Nederland behoefte aan een centrale gespecialiseerde verwerking van gasontladingslampen. Ter bescherming van bestaande initiatieven zijn capaciteitsregulering en sturing op nationale schaal noodzakelijk.

Onder 13°

Momenteel bestaan er plannen om te komen tot de oprichting van een bedrijf voor het bewerken, verwerken of vernietigen van de bedoelde afvalstoffen. Gezien de beperkte omvang van deze afvalstroom is er in Nederland slechts ruimte voor één inrichting van deze soort om welke reden een sturing op nationaal niveau noodzakelijk is.

Onder 14°

De huidige verwijdering van de betreffende kabelrestanten moet in milieuhygiënisch opzicht worden verbeterd. Het beleid is dan ook gericht op het ontmoedigen van het verbranden van kabelrestanten, het bevorderen van het hergebruik van kabelrestanten en het verhinderen dat de kabelrestanten in het illegale circuit terechtkomen.

De papier-geïsoleerde kabelrestanten zijn voornamelijk afkomstig van kabelproducenten, energiebedrijven, telecommunicatiebedrijven en grote industriële bedrijven. Momenteel worden door enkele ontdoeners die gezamenlijk voor 85 procent van de papier-geïsoleerde kabelrestanten verantwoordelijk zijn, initiatieven ontwikkeld om één of twee inrichtingen voor de bewerking, verwerking of vernietiging van genoemde kabelrestanten te realiseren. Betreffende initiatiefnemers onderkennen hun (mede)verantwoordelijkheid ten aanzien van een «lekvrije» verwijdering van kabelrestanten.

Teneinde de initiatiefnemers deze verantwoordelijkheid te kunnen laten dragen, door de levensvatbaarheid van bedoelde inrichting(en) te vergroten, is het noodzakelijk om zekerheid te scheppen door de op de binnenlandse markt vrijkomende papier-geïsoleerde kabelrestanten in betreffende inrichting(en) te laten verwerken. Daarom wordt sturing op nationale schaal noodzakelijk geacht.

Onder 15°

De in categorie 1, onder 15°, gegeven omschrijving van het begrip shredderen is smaller dan de omschrijving in het Besluit aanwijzing chemische afvalstoffen. Voor deze afwijking in terminologie is gekozen omdat de sturing op nationale schaal voor met name inrichtingen voor de opgesomde shredderafvalstoffen van belang is.

Van het realiseren van een verwerkingsinstallatie voor het thermisch behandelen van shredderstof wordt voor de korte termijn afgezien. De (inter)nationale ontwikkelingen inzake de mogelijkheden van selectieve demontage geven hiertoe aanleiding.

Voor het opwerken en het thermisch behandelen van shredderstof bestaan momenteel in Nederland nog geen verwerkingsfaciliteiten.

Voor de korte termijn wordt thans onderzocht of het mogelijk is opwerkingsfaciliteiten te realiseren voor het terugwinnen van herbruikbare componenten uit het shredderafval. Omstreeks 1994/95 zal een beslissing genomen dienen te worden inzake het realiseren van een installatie voor het thermisch verwerken van opgewerkt shredderafval indien andere verwerkingsmogelijkheden niet realiseerbaar blijken te zijn.

Voor shredderstof geldt dat de opwerking en specifieke thermische verwerking hiervan een specialistisch karakter draagt en dat er voor deze afvalstroom slechts ruimte is voor een of twee opwerkingsinstallaties en/of een centrale thermische installatie.

Naar aanleiding van een vraag, gesteld in een van de commentaren op het ontwerp-besluit, wordt nog opgemerkt dat het storten van het onderhavige afval niet valt onder de onderhavige categorie. Het op of in de bodem brengen van afvalstoffen om deze daar te laten is immers noch bewerken, verwerken of vernietigen.

Onder 1°

Het betreft hier inrichtingen die gespecialiseerd zijn in bepaalde op de diverse afvalstromen toegesneden vormen van destilleren:

- het destilleren van chloorfluorkoolwaterstoffen (5 bedrijven; het pakket te verwerken cfk's verschilt per bedrijf);
- het destilleren van perchloorethyleen (1 bedrijf);
- het destilleren van niet halogeenhoudende oplosmiddelen (1 bedrijf);
- het destilleren van andere vloeibare koolwaterstoffen waaronder halogeenhoudende koolwaterstoffen (3 bedrijven).

Per categorie van afvalstoffen is het aantal inrichtingen zeer beperkt zodat een sturing op nationaal niveau met name op het punt van de capaciteitsregulering in de rede ligt. Hier komt nog bij dat thans concrete initiatieven worden ondernomen ten behoeve van het realiseren van een inrichting van bedoelde soort voor een breed scala aan oplosmiddelen. Ten behoeve van de levensvatbaarheid van dit initiatief is, met het oog op economische schaalgrootte en het Nederlands aanbod van de betreffende afvalstoffen slechts behoefte aan één enkele hier bedoelde faciliteit. Het open laten van andere initiatieven zou voor de huidige initiatiefnemers teveel onzekerheden met zich meebrengen, mogelijk leidend tot het achterwege blijven van dit, omwille van een optimaal hergebruik van afvalstoffen onontbeerlijk geachte initiatief. Een sturing op nationale schaal wordt ook om deze reden noodzakelijk geacht.

Onder 2°

Het thermisch eindverwerken van chemische afvalstoffen wordt gezien als een cruciaal onderdeel van de verwijdering. Zie in dit verband de in § 1.11.5 aangehaalde brief van de Minister van VROM aan de Tweede Kamer van 27 juni 1991 over de verwijdering van chemische afvalstoffen. De activiteit vindt, voor zover het gaat om het totale pakket aan te verbranden afvalstoffen, thans plaats in een enkel bedrijf, dat derhalve op nationale schaal opereert. Voorts wordt deze vorm van verwerken gezien als een laagwaardige verwerkingsmethode ten opzichte van hergebruik. Om waar mogelijk en nodig hoogwaardiger verwerking te realiseren is greep op nationaal niveau op de hier bedoelde soort inrichtingen noodzakelijk. Omdat de omvang van investeringen voor dergelijke faciliteiten en het daarmee samenhangend risico aanzienlijk is, dient de markt afgeschermd te worden, zulks om onzekerheden voor investeerders te beperken. Samenhangend met de invulling van de nutsfunctie betekent dit dat er in Nederland slechts ruimte is voor één à twee inrichtingen ten behoeve van de thermische eindverwerking.

Ook inrichtingen bestemd voor het thermisch verwerken van als chemische afvalstoffen aangewezen afvalstoffen afkomstig van intra- en extramurale instellingen voor de gezondheidszorg, vallen onder de aanwijzing van categorie 2, onder 2°. In Nederland is slechts behoefte aan een enkele inrichting gezien het bestaande aanbod (6000 à 12 000 ton specifiek ziekenhuisafval). Vanwege continuïteitsaspecten dienen de faciliteiten te worden beschermd. Bij het achterwege laten van nationale sturing van de afvalstromen in deze richting komen de bestaande, voor een verantwoorde verwijdering cruciale, voorzieningen in gevaar.

Behalve de hiervoor bedoelde eindverwerking valt ook het verbranden met terugwinning van elementen onder deze categorie. Voorbeelden hiervan zijn de verbranding van hoog-gechloreerde koolwaterstoffen waarbij het chloor wordt teruggewonnen en de verbranding van afvalzuren waarbij zwavel wordt teruggewonnen. Voor deze categorie van activiteiten geldt dat er gezien het aanbod aan afvalstoffen slechts ruimte is voor één installatie en dat voor een rendabele exploitatie invoer van afvalstoffen noodzakelijk is.

Onderscheid wordt gemaakt tussen verbranden en het op andere wijze thermisch behandelen van afvalstoffen. Eenzelfde onderscheid is ook te vinden in bijlage I van dit besluit (categorie 28). Het thermisch behandelen omvat met name vergassen en pyrolyseren (ook wel aangeduid als ontgassen). Dit zijn methoden waarbij afvalstoffen onder zuurstofarme of -loze omstandigheden worden verhit, waarbij naast vaste (rest)stoffen gasvormige en vloeibare olieachtige produkten ontstaan, die als brandstof kunnen worden toegepast. Tevens wordt onder het thermisch behandelen begrepen het door verhitting bewerken van afvalstoffen afkomstig van bodemsaneringsprojecten. Het reinigen van grond is in categorie 2, onder 2°, overigens expliciet uitgesloten (zie ook paragraaf 1.11.5, onder c).

Onder 3°

Afvalstoffen zoals bij deze categorie genoemd, worden voor een deel verwerkt bij bedrijven waar deze afvalstoffen vrijkomen. De hierbij gevormde reststoffen zijn mede bij deze categorie begrepen. Onder deze categorie valt thans een elftal bedrijven. Een zestal daarvan richt zich op een of een beperkt aantal stoffen of levert alleen aan een beperkte groep bedrijven diensten (bijvoorbeeld zusterbedrijven of klanten).

De overige bedrijven bieden wel een breed pakket aan diensten, zij het dat daarin ook specialisaties aanwezig zijn. Zo richt een van de laatstbedoelde bedrijven zich met name op galvanische afvalstoffen met een hoog organisch stofgehalte en een ander op complexgebonden zware metalen. Voor deze categorie geldt dat de verdeling van de aanwezige verwerkingscapaciteit en het aanbod van afvalstoffen niet aansluit bij de afvalregio's. Dit, alsmede de eerder genoemde specialisatie maakt dat de betreffende bedrijven op nationale schaal opereren.

Een van de belangrijkste afvalstromen in deze categorie is zinkhoudend beitszuur. Daarover heeft een zogenoemde strategische discussie plaatsgevonden in het kader van het programma preventie en hergebruik. Een implementatieplan ligt inmiddels ter tafel. Naar het zich laat aanzien zal de verwijdering van de beitsbaden veelal niet in Nederland gaan plaatsvinden, omdat een hoogwaardige verwerking in Duitsland meer voor de hand ligt. Indien hoogwaardige verwerking in Duitsland niet mogelijk is, zal het afgedankte beitszuur in Nederland voor bewerking aan ONO-installaties (Ontgiften, Neutraliseren, Ontwateren) aangeboden worden. Het slib dat bij de bewerking ontstaat, zal in dat geval verwijderd worden in de C₂-deponie van de AVR.

Bovenstaande brengt met zich mee dat sturing gedeeltelijk al op rijksniveau plaatsvindt op grond van de Regeling in-, uit- en doorvoer van gevaarlijke afvalstoffen.

Onder 4°

Deze wijze van het al dan niet tijdelijk in de ondergrond opbergen van chemisch afval en afgewerkte olie komt momenteel in Nederland niet voor. In het kader van actie NMP A 62 wordt een standpunt voorbereid over de vraag of en zo ja onder welke voorwaarden de diepe ondergrond mag en kan worden gebruikt voor het opbergen van afvalstoffen (Kamerstukken II 1988/89, 21 137, nrs. 1-2, blz. 147).

Onder 5°

Uitgangspunt is dat tot de C₂-categorie niet verwerkbare afvalstoffen behoren waarvoor het op of in de bodem brengen de enig mogelijke methode is voor de definitieve verwijdering. Naar huidig inzicht gaat het bij deze categorie vooral om sterk uitloegbare vaste (chemische) afvalstoffen. Deze afvalstoffen kunnen slechts op of in de bodem gebracht worden, indien zodanige beheersmaatregelen worden genomen, dat

percolaatvorming wordt voorkomen en de voorzieningen overeenkomstig worden gedimensioneerd, zodat emissies naar de bodem verwaarloosbaar geacht kunnen worden.

De afvalstoffen van de C₂-categorie worden momenteel geborgen in de C₂-deponie op de Maasvlakte. Voorbeelden hiervan zijn metaalslibs afkomstig van de behandeling van galvanische en vergelijkbare baden, fluorescentieslibs en fosfaatslibs.

Inrichtingen van deze soort zijn van essentieel belang voor de continuïteit van de verwijdering van chemische afvalstoffen en behoeven om deze reden een sturing op nationaal niveau. Het gaat hier om eindverwerking welke deel uitmaakt van de zogenaamde nutsfunctie. Hier zij nogmaals verwezen naar de brief aan de Tweede Kamer van 27 juni 1991 over de verwijdering van chemisch afval. Het aanbod van deze afvalstoffen is zodanig dat er slechts voor een of twee inrichtingen van deze soort plaats is. Een nationale sturing is noodzakelijk.

Reststoffen van verbranding van afvalstoffen zijn uitgezonderd omdat het afvalstoffen betreft waarvan de effecten naar de bodem eenduidig zijn en met speciale voorzieningen doeltreffend ondervangen kunnen worden en hiervoor een regionale oplossing voor de hand ligt vanwege de grote hoeveelheden en de koppeling aan de over het land verspreide installaties voor de verbranding van afvalstoffen.

Voor het merendeel van de afvalstoffen die in de categorieën 1 en 2, worden genoemd, geldt dat zij deels onder de werkingssfeer van de Afvalstoffenwet en deels onder die van de Wet chemische afvalstoffen kunnen vallen. Omdat de noodzaak tot regulering van de verwijdering op nationaal niveau zich voor de afvalstoffen, bedoeld in categorie 1, 1° tot en met 13°, alsmede voor de afvalstoffen, bedoeld in categorie 2, beperkt tot het deel dat krachtens het Besluit aanwijzing chemische afvalstoffen als chemisch afval moet worden aangemerkt, is aan het slot van de categorieën 1 en 2 bepaald dat de aanwijzing in categorie 1, 1° tot en met 13°, respectievelijk in categorie 2 geldt voor zover het betreft chemische afvalstoffen of afgewerkte olie.

Voor de afvalstoffen die worden genoemd in categorie 1, 14° en 15°, geldt evenals voor de andere aangewezen afvalstoffen, dat zij zowel onder de werkingssfeer van de Afvalstoffenwet als van de Wca vallen. In tegenstelling tot de andere aangewezen afvalstoffen geldt de noodzaak tot regulering op nationaal niveau voor het totale pakket aan afvalstoffen in deze categorieën. Deze afvalstoffen zijn daarom niet genoemd aan het slot van categorie 1.

Categorie 3

Het gaat hier om het zogenaamde storten in eigen beheer. Dit wordt in deze categorie aangeduid als het storten in de inrichting, van in diezelfde inrichting vrijkomende chemische afvalstoffen van de C₂-categorie of afgewerkte olie. Voor deze activiteit gold voor de inwerkingtreding van het hoofdstuk Inrichtingen in het kader van de Wca een verbod behoudens ontheffing.

Het hier bedoelde storten in eigen beheer kan de aanvoer bij met name de in categorie 2, onder 5°, bedoelde inrichtingen negatief beïnvloeden; dit wordt onwenselijk geacht. Ook speelt daarbij een rol dat waar het gaat om storten, kleinschaliger initiatieven uit oogpunt van verspreiding (en daarmee van beheersbaarheid) in beginsel onwenselijk worden geacht. Sturing en regulering op nationale schaal zijn nodig.

De Minister van Volkshuisvesting, Ruimtelijke Ordening en Milieubeheer,
J. G. M. Alders